

การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล
จังหวัดนครปฐม

โดย
นายพล ไทยอ่อน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน
ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา 2552
ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล
จังหวัดนครปฐม

โดย
นายพล ไทยอ่อน

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**COMMUNITY SAFETY PROMOTION OF LOCAL POLITICIANS IN SUB - DISTRICT
ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, NAKHONPATHOM PROVINCE**

**By
Pol Thaion**

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree
MASTER OF ARTS
Department of Psychology and Guidance
Graduate School
SILPAKORN UNIVERSITY
2009**

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม” เสนอโดยนายพล ไทยอ่อน เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. อาจารย์ ดร.กานดา พุ่มพุด
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข
3. อาจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรพล พยอมเยี่ยม)

...../...../.....

.....กรรมการ

(นายธนะกุล ทับทิมไทย)

...../...../.....

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.กานดา พุ่มพุด)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข)

...../...../.....

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น)

...../...../.....

48256310 : สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

คำสำคัญ : ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล / ความปลอดภัยในชุมชน / การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

พล ไทยอ่อน : การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : อ.ดร.กานดา พุ่มพุ่ม, ผศ.ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข และ อ.ดร.กมล โพธิ์เย็น 157 หน้า

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดนครปฐม 2) เปรียบเทียบการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร 3) หาแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จำนวน 335 คน ได้มาโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง
2. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มี อายุ ระดับการศึกษา รายได้ วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน
3. แนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ดำเนินการโดย จัดหาพัฒนาบุคลากรและเครื่องมือ ออกข้อกำหนด คำสั่งและระเบียบ และปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมเกี่ยวกับความปลอดภัยของประชาชนในชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว	บัณฑิตวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยศิลปากร	ปีการศึกษา	2552
ลายมือชื่อนักศึกษา.....				
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1.....	2.....	3.....		

48256310 : MAJOR : COMMUNITY PSYCHOLOGY

KEY WORD : LOCAL POLITICIANS IN SUB - DISTRICT ADMINISTRATIVE / SAFE COMMUNITY / COMMUNITY SAFETY PROMOTION

POL THAION : COMMUNITY SAFETY PROMOTION OF LOCAL POLITICIANS IN SUB - DISTRICT ADMINISTRATIVE ORGANIZATION, NAKHONPATHOM PROVINCE. THESIS ADVISORS : KANDA POOPUT, Ph.D., ASST.PROF.NUANCHAVEE PRASERTSUK, Ph.D., AND KAMOL PHOYEN, Ed.D. 157 pp.

The purposes of this research were 1) to study the level of community safety promotion of local politicians in sub - district administrative organization, Nakhonpathom province. 2) to compare community safety promotion as classified by age, education level, income, position of administrative holding, term of position and voluntary experience. 3) to find solutions for safety community promotion. Sample were 335 local politicians in sub - district administrative organization, Nakhonpathom province. derived by a Multi Stage Random Sampling. The research instruments employed were questionnaire and Focus Group Discussion. Data were analyzed for percentage, mean (\bar{X}), standard deviation (S.D.), t-test, One-Way ANOVA and content analysis.

The result were found as follow:

1. The overall community safety promotion of local politicians in sub-district administrative organization was at a moderate level.
2. The community safety promotion as classified by position of administrative holding was statistically significant at the level of .05. But age, education level, income, term of position and voluntary experience were not significantly different.
3. Solutions for safety community should be done by providing personnels, equipments, law enforcement and change attitudes and behaviors to safety

Department of Psychology and Guidance Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2009

Student's Signature

Thesis Advisors' Signature 1.....2.....3.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากอาจารย์ ดร.กานดา พุ่มพุด ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข อาจารย์ ดร.กมล โปธิเย็น ที่ให้คำปรึกษาแนะนำและให้กำลังใจ และรองศาสตราจารย์ ดร.สุรพล พยอมแย้ม ที่ได้ให้ความกรุณาในการเป็นประธานคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชนทุกท่าน ที่ได้ให้วิชาความรู้ให้คำสั่งสอนและให้กำลังใจกับผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา

ขอกราบขอบพระคุณ คุณธนະกุล ทับทิมไทย หัวหน้าฝ่ายป้องกันและปฏิบัติการ สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จังหวัดนครปฐม ผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้ให้ความกรุณาแก่ผู้วิจัยด้วยดีตลอดการทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้

ขอขอบพระคุณผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐมทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามอย่างครบถ้วน และเข้าร่วมการสนทนากลุ่ม ซึ่งทำให้งานวิจัยครั้งนี้มีความสมบูรณ์

ขอขอบคุณ พี่ๆ และเพื่อนๆ นักศึกษา สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชนทุกท่านที่ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจ

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขออุทิศบูชาพระคุณบิดา มารดา คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่มอบสิ่งดีและมีคุณค่าแก่ผู้วิจัยให้พบความสำเร็จ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญแผนภูมิ.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
ปัญหาการวิจัย.....	7
สมมติฐานการวิจัย.....	7
ขอบเขตการวิจัย.....	8
คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	10
2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
1. แนวคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยและการส่งเสริมความปลอดภัยใน ชุมชน.....	11
1.1 ความหมายของความปลอดภัย.....	11
1.2 ความปลอดภัยในชุมชน.....	12
1.3 องค์ประกอบของความปลอดภัย.....	13
1.4 หลักการสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน.....	15
1.5 แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน.....	17
2. การกระจายอำนาจในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ด้านความปลอดภัยขององค์การบริหารส่วนตำบล....	26
2.1 การกระจายอำนาจในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล.....	26
2.2 โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล.....	27
2.3 อำนาจหน้าที่ด้านความปลอดภัยขององค์การบริหารส่วนตำบล.....	29

บทที่	หน้า
3. บทบาทการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนขององค์การบริหาร	
ส่วนตำบล.....	54
3.1 บริบทของจังหวัดนครปฐมเกี่ยวกับความปลอดภัยในชุมชน.....	54
3.2 บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมความ	
ปลอดภัยในชุมชน.....	56
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรส่วนบุคคลกับการส่งเสริมความปลอดภัยใน	
ชุมชน.....	63
อายุ.....	63
ระดับการศึกษา.....	64
รายได้.....	65
สถานภาพการดำรงตำแหน่ง.....	65
วาระการดำรงตำแหน่ง.....	66
ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร.....	66
กรอบแนวคิดการวิจัย.....	68
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	69
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	69
ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย.....	74
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	75
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	76
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	77
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	78
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	79
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	80
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน	
ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด	
นครปฐม โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	
(S.D.).....	81

	ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความ ปลอดภัยในชุมชนจำแนกตามอายุ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ในการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน อาสาสมัคร โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test).....	82
	ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความ ปลอดภัยในชุมชนจำแนกตาม ระดับการศึกษา รายได้ โดยใช้สถิติ วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA).....	83
	ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis).....	85
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	102
	สรุปผลการวิจัย.....	103
	อภิปรายผลของการวิจัย.....	107
	ข้อเสนอแนะของการวิจัย.....	124
	ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป.....	125
	บรรณานุกรม.....	127
	ภาคผนวก	
	ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	134
	ภาคผนวก ข จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามในการวิจัย รายชื่อ	143
	ภาคผนวก ค ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าระดับรายชื่อ.....	150
	ประวัติผู้วิจัย.....	157

สารบัญญัตินำ

ตารางที่	หน้า
1 แสดงจำนวน อบต. ประชากรผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม.....	70
2 แสดงจำนวน อบต.กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสัดส่วนแต่ละอำเภอ.....	71
3 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสัดส่วนแต่ละอำเภอ อบต. และตำแหน่งทางการเมือง..	71
4 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง.....	80
5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าระดับของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง.....	81
6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าระดับ ของการส่งเสริมความปลอดภัยใน ชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม จำแนกตามอายุ.....	82
7 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนก ตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง.....	82
8 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนก ตามวาระการดำรงตำแหน่ง.....	83
9 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนก ตามประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร.....	83
10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าระดับ ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จำแนกตามระดับการศึกษา.....	84
11 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จำแนกตาม ระดับการศึกษา.....	84
12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของการส่งเสริมความปลอดภัยใน ชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จำแนกตามรายได้.....	85
13 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม	

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่

	หน้า
1. แสดงการเชื่อมต่อระหว่างความปลอดภัยและสุขภาพ.....	13
2. แสดงมิติความปลอดภัย 2 ด้าน.....	14
3. แสดงกระบวนการส่งเสริมความปลอดภัย.....	23
4. แสดงโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล.....	28
5. แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย.....	68

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความปลอดภัยของประชาชนในชุมชนเป็นความจำเป็นพื้นฐานที่จะต้องถูกกำหนดให้เป็นสิทธิที่ประชาชนควรจะมีพึงได้ และรัฐต้องมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการตามสิทธินั้น และการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเป็นกระบวนการในระดับท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติ ที่ประชาชน ชุมชน รัฐบาล และองค์กรอื่นๆ รวมทั้งภาคธุรกิจ และองค์กรที่ไม่ใช่ของรัฐนำมาใช้เพื่อพัฒนาความยั่งยืนของความปลอดภัย กระบวนการนี้ หมายรวมถึง ความพยายามในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมและโครงสร้าง ตลอดจนทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความปลอดภัยตลอดจนการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวด 5 ที่กล่าวถึงแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ มาตรา 78 กำหนดว่า รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านการบริหารราชการแผ่นดิน โดยกระจายอำนาจ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการของท้องถิ่นได้เอง ส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ พัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่น ระบบสาธารณสุขปโภค และสาธารณสุขการตลอดทั้งโครงสร้างพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่ โดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในจังหวัดนั้นเป็นหลัก

องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานที่มีความสำคัญยิ่ง ในการพัฒนาท้องถิ่น ทั้งในด้านเศรษฐกิจ ความมั่นคง สังคมและวัฒนธรรม ทั้งในสถานการณ์ปัจจุบันและอนาคต (ศักดิ์ นิเวศน์ และคณะ :2550:7) ภายใต้พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546 มาตรา 66 องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ ให้มีสุขภาพ พลานามัย แข็งแรง และป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากโรคและสิ่งเสพติด ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย คุ้มครองดูแลและบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และตามมาตรา 68 มีหน้าที่ในการคุ้มครองดูแล รักษาทรัพย์สิน อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน

ตลอดจนการควบคุม ดูแลอาคารสถานที่ ให้มีความปลอดภัย และตามพระราชบัญญัติกำหนดแผน และขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 มาตรา 16 องค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจ รักษาความสงบเรียบร้อย ดูแล ป้องกันอาชญากรรม ดูแล แก้ไข และป้องกัน การเกิดอุบัติเหตุ ส่งเสริม สนับสนุน การป้องกันและรักษาความปลอดภัย ในชีวิตและ ทรัพย์สินของประชาชน ดังจะเห็นได้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบล มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริม ความปลอดภัยในชุมชน โดยการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนในชุมชนมีความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ตามบทบาทอำนาจหน้าที่ ที่สามารถกระทำได้ตามที่มีกฎหมายบัญญัติ ไว้ ดังนั้น การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเพื่อให้ประชาชนในชุมชนได้มีความปลอดภัยจาก สิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคติดต่อและภัยจากยาเสพติด จึงเป็น การกิจหลักประการสำคัญ ที่ผู้มีส่วนรับผิดชอบ และมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารจัดการชุมชน จะต้องให้ความสำคัญและเร่งดำเนินการให้เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎหมายโดยเฉพาะการ ส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ด้านการกำหนดมาตรการ ควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนและด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน

สภาพสังคมในปัจจุบันเป็นสังคมที่มีความเจริญทางวัตถุในอัตราค่อนข้างสูง แต่ความ เจริญทางจิตใจของประชาชนในชุมชนกลับมีแนวโน้มที่ลดลง ความสัมพันธ์ของคนในชุมชนไม่ดี เท่าที่ควร ขาดความเห็นอกเห็นใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ขาดการเสียสละประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ ส่วนรวม การดำเนินชีวิตในชุมชนทุกวันนี้เป็นไปในลักษณะต่างคนต่างอยู่ เพื่อนบ้านขาดความ ใสใจ และสนใจช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้การดำเนินชีวิตของคนในชุมชนปัจจุบันไม่มีความ ปลอดภัย ทั้งต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ผู้คนในชุมชนต้องเผชิญกับปัญหาต่างๆ ใน ชุมชนที่ตนอาศัยอยู่หลายประการ อาทิ ปัญหาจากสิ่งแวดล้อมอันตราย ปัญหาจากอาชญากรรม ปัญหาจากสาธารณภัย และการบาดเจ็บเสียชีวิตจากการเกิดอุบัติเหตุ โรคภัยไข้เจ็บจากโรคระบาด และโรคติดต่อและภัยจากยาเสพติด จนก่อให้เกิดความอ่อนแอของชุมชนทั้งในเมืองและชนบท ส่งผลให้หลายมิติของการพัฒนาประเทศไม่ประสบผลสำเร็จ ดังที่ควรจะเป็น และยังส่งผลกระทบ ที่ทำให้คุณภาพชีวิตของคนในชุมชนตกต่ำกว่าที่พึงจะเป็นอีกด้วย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าความอ่อนแอที่ เกิดขึ้นกับชุมชนมีต้นตอมาจาก การขาดความสมดุลและความรอบคอบ ของการพัฒนาของภาครัฐ (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ : 2544 : 3)

ปัจจุบันภัยพิบัติที่เกิดขึ้นในประเทศไทยมีแนวโน้มที่จะเพิ่มความถี่และทวีความรุนแรง มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นสาธารณภัยที่เกิดขึ้นจากปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ซึ่งเป็นภัยที่ไม่อาจ หลีกเลี่ยงได้ หรือสาธารณภัยที่เกิดขึ้นจากการกระทำของมนุษย์ ขณะเดียวกัน การที่ประเทศไทยมี การพัฒนาและเจริญก้าวหน้าด้านอุตสาหกรรม ก็ส่งผลให้ภัยพิบัติที่เกิดขึ้น มีความหลากหลาย

สลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ดังจะเห็นได้จากสถิติการเกิดภัย เปรียบเทียบระหว่าง ปีพ.ศ.2530 และปี พ.ศ.2538 โดยในปี พ.ศ. 2530 มีผู้เสียชีวิตจำนวน 64 คน มูลค่าความเสียหาย 832.66 ล้านบาท ขณะที่มูลค่าความเสียหายจากอุทกภัยในปี พ.ศ. 2538 จำนวน 11,858 ล้านบาท มีผู้เสียชีวิต 442 คน และการเกิดอัคคีภัยในปี พ.ศ. 2530 จำนวน 1,814 ครั้ง มูลค่าความเสียหายจำนวน 1,548 ล้านบาท และในปี พ.ศ. 2538 มีอัคคีภัยเพิ่มขึ้นเป็น 2,340 ครั้ง ความเสียหายจำนวน 2,348 ล้านบาท ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ก่อให้เกิดความเสียหายและผลกระทบในด้านต่างๆ มากมาย โดยเฉพาะในการพัฒนาประเทศ (ธนะกุล ทับทิมไทย : 2549 : 1) จากสถิติดังกล่าวนี้แสดงถึงความไม่ปลอดภัยของผู้คนในชุมชนที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ความสูญเสียทรัพยากรบุคคลอันเนื่องมาจากการบาดเจ็บ พิการ และเสียชีวิตจากอุบัติเหตุ มีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อสถานะเศรษฐกิจของครอบครัวผู้ประสบภัยและเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ กล่าวคือ การสูญเสียบุคคลในครอบครัวจากอุบัติเหตุ เป็นการสูญเสียอย่างกะทันหัน นอกจากมีผลอย่างชัดเจนต่อสภาพเศรษฐกิจแล้ว ยังมีผลโดยตรงอย่างรุนแรงต่อชีวิตร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน และความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัวทั้งในระยะสั้นและระยะยาว ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสูญเสียบุคคลที่เป็นหลักในการทำงานและเป็นหัวหน้าครอบครัว ย่อมมีผลกระทบที่รุนแรงต่อความเป็นอยู่ของสมาชิก และรูปแบบความสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว สังคมของเครือญาติและกลุ่มเพื่อนๆ ที่เป็นพลังสนับสนุนทางสังคม ที่สำคัญและแน่นอนที่สุด สังคมโดยรวมย่อมได้รับผลกระทบจากสภาพความสัมพันธ์ดังกล่าวด้วย การเกิดอุบัติเหตุที่ซ้ำซาก และเพิ่มจำนวนมากขึ้นอยู่เสมอ ย่อมเป็นบ้ำหลอมอย่างดีที่ทำให้ประชาชนมีความรู้สึกเย็นชา และเคยชินต่อปัญหา พร้อมทั้งเสริมการเห็นแก่ตัวและเอาตัวรอดมากขึ้นเพื่อให้รอดพ้นจากอุบัติเหตุที่มีโอกาสเกิดขึ้นกับตนเองได้ทุกขณะและไม่ทราบว่าจะป้องกันแก้ไขอย่างไร การเกิดอุบัติเหตุครั้งใหญ่ๆ แต่ละครั้งทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก เช่น กรณีท่าเรือพรานนกกรุงเทพมหานครมหานครล่ม มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก ทั้งที่เป็นเด็กและเป็นผู้ใหญ่ ได้สร้างความเวทนาและตื่นเต้นให้กับประชาชนจำนวนมาก แต่ก็เป็นที่อารมณ์ชั่วครวาระยะสั้นและบางกลุ่มยังไม่มีมาตระหนัก พร้อมมองข้ามปัญหาเหล่านี้ไป ค่านิยมตัวใครตัวมัน ต่อปัญหาอุบัติเหตุเป็นวัฒนธรรมที่นับวันจะเพิ่มมากขึ้นในสังคม ซึ่งจำเป็นต้องมีการจัดและปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้อง ให้เป็นค่านิยมที่มีคุณค่าต่อการอยู่ร่วมกัน และพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน และที่สำคัญที่สุดคือ ให้ทุกคนมีส่วนร่วมในการสร้างวัฒนธรรมใหม่ในการเผชิญและควบคุมปัญหาอุบัติเหตุด้วยตนเอง เพื่อให้ประชาชนเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง และสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองว่าสามารถ ควบคุมและจัดการปัญหาต่างๆ ได้ (ฉายศรี สุพรศิลป์ชัย และคณะ : 2539 : 12-13)

จังหวัดนครปฐม มีองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งสิ้น จำนวน 97 แห่ง (สำนักงานท้องถิ่น จังหวัดนครปฐม 2552) แต่พบว่ายังไม่มีการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนอย่างเป็นรูปธรรม และประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากการที่ประชาชนในชุมชนต่างๆ ได้รับอันตราย ในชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน อย่างมากมาย จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด เนื่องมาจากสภาพแวดล้อม และสังคมที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว มีการลงทุนในธุรกิจจากกลุ่มนายทุน การย้ายถิ่นฐานของชนกลุ่มน้อย เช่น มอญ กะเหรี่ยง และกลุ่มผู้ใช้แรงงานจากภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือและจากจังหวัดต่างๆ เข้ามาอยู่ในจังหวัดนครปฐมมากขึ้น ผลกระทบที่ตามมาคือ ความไม่ปลอดภัยของประชาชนในชุมชน ของจังหวัดนครปฐม จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติดเกิดมากขึ้น ก่อให้เกิดอันตรายแก่ประชาชนในชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน และเกิดความสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจตามมามากมาย

นอกจากนี้ยังพบว่า ในอดีตจังหวัดนครปฐม เคยเกิดสาธารณภัยครั้งใหญ่ มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เช่น เหตุการณ์เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2536 ได้เกิดเพลิงไหม้ บริษัท เคเคอร์ อินดัสเทรียล ไทยแลนด์ ตั้งอยู่ที่ตำบลกระทุ่มล้ม อำเภอสามพราน มีผู้เสียชีวิต 188 คน มีผู้บาดเจ็บกว่า 400 คน และมีผู้รับผลกระทบอีกนับพันราย เมื่อเดือนตุลาคม 2549 ได้เกิดเหตุน้ำท่วมอย่างรุนแรงในอำเภอบางเลน และอำเภอนครชัยศรี (สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จังหวัดนครปฐม 2549) และในปี พ.ศ. 2551 ได้เกิดเกิดอุทกภัย จำนวน 43 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย จำนวน 7,954,232 บาท เกิดวาตภัย จำนวน 43 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย จำนวน 3,755,857 บาท และอัคคีภัย จำนวน 33 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย จำนวน 7,773,000 บาท ได้สร้างความเสียหายให้กับประชาชนอย่างมากมาย (สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดนครปฐม 2552)

นอกจากนี้ยังมีการเกิดอุบัติเหตุขึ้น เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2541 โดยได้เกิดเหตุอุบัติภัย ความสูงถึง 27 เมตร ขนาบข้างด้วยรูปปั้นที่มีความสูง 24 เมตร หน้าองค์พระปฐมเจดีย์ บริเวณถนนหน้าพระร่วงโรจนฤทธิ์ ซึ่งทางวัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร อำเภอเมืองนครปฐม สร้างขึ้นมาและเตรียมจัดพิธีฉลองอย่างใหญ่โตท่ามกลางพุทธศาสนิกชนที่หลั่งไหลมาร่วมงานนับหมื่นคน ได้ถล่มลงมาทับประชาชนเสียชีวิต 5 ศพ บาดเจ็บอีกเป็นจำนวนมาก

และยังมีการเกิดอาชญากรรม ในจังหวัดนครปฐม ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 – 2550 พบว่า เกิดคดีฉ้อโกง จำนวน 372 ราย ยักยอกทรัพย์ จำนวน 935 ราย ลักทรัพย์ จำนวน 5,703 ราย วิ่งราวทรัพย์ จำนวน 482 ราย กรรโชกทรัพย์ จำนวน 23 ราย ชิงทรัพย์ จำนวน 391 ราย ปล้นทรัพย์ จำนวน 348 ราย รับของโจร จำนวน 36 ราย ทำให้เสียทรัพย์ จำนวน 528 ราย โจรกรรมรถจักรยานยนต์ จำนวน 1,895 ราย โจรกรรมรถยนต์ จำนวน 285 ราย โจรกรรมโคกระบือ จำนวน 7 ราย โจรกรรมเครื่องมือ

การเกษตร จำนวน 23 ราย ปล้นชิงทรัพย์รถยนต์โดยสาร จำนวน 1 ราย ปล้นรถแท็กซี่ จำนวน 9 ราย ฆ่าผู้อื่น จำนวน 476 ราย (กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม งานป้องกันปราบปราม 2550)

ในปี พ.ศ. 2549 พบว่า มีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนน จำนวน 350 คน บาดเจ็บ 16,257 คน และในปี พ.ศ. 2551 เกิดภัยจากอุบัติเหตุจราจรทางถนน จำนวน 688 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย 19,680,000 บาท (สถานีตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม 2552)

ในขณะที่เดียวกันก็ยังมีรายงานเกี่ยวกับการเกิดโรคติดต่อและโรคภัยของผู้คนในชุมชน ดังจะเห็นได้จาก อัตราการป่วยที่พบว่า มีผู้ป่วยสูงสุดในปี พ.ศ. 2551 ของจังหวัดนครปฐม 10 อันดับ คือ โรคอุจจาระร่วง จำนวน 22,741 คน ตาแดง จำนวน 1,815 คน ไข้ไม่ทราบสาเหตุ จำนวน 3,522 คน สุกใส จำนวน 1,168 คน ปอดบวม จำนวน 1,832 คน ไข้หวัดใหญ่ จำนวน 285 คน อาหารเป็นพิษ จำนวน 1,242 คน ไข้เลือดออก จำนวน 2,543 คน วัณโรคปอด จำนวน 171 คน และโรคมือเท้า จำนวน 57 คน จากการติดตามสถานการณ์ พบว่าผู้ป่วยรายแรกๆ จะเกิดในกลุ่มนักเรียน เมื่อมีการติดเชื้อระยะแรกไม่ได้หยุดเรียน และโรงเรียนมีกิจกรรมร่วมกัน การติดต่อจึงแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว การควบคุมโรคทำได้ยาก กลุ่มโรคดังกล่าว เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมส่วนบุคคล ไม่สามารถจัดการกับปัญหาได้ทันทั่วถึง (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครปฐม 2552)

จากการสำรวจสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน ในจังหวัดนครปฐม ของสำนักงานสถิติจังหวัดนครปฐม เมื่อเดือนมีนาคม 2550 พบว่า สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดเพิ่มขึ้น จากเดือนกันยายน 2549 จากร้อยละ 31 เพิ่มขึ้นร้อยละ 35.2 ในเดือนมีนาคม 2550 (สำนักงานสถิติจังหวัดนครปฐม 2550)

จากสถิติ ของความสูญเสียจากความไม่ปลอดภัย ดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นอุบัติการณ์สำคัญที่เป็นสาเหตุหนึ่ง ที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ต้องให้ความสำคัญ กับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนร่วมกัน เพื่อเป็นการสร้างชุมชนให้มีความเข้มแข็ง และสามารถดูแลชุมชนของตนเองให้เป็นชุมชนที่มีความปลอดภัยน่าอยู่อาศัยเพื่อป้องกันความสูญเสียจากอันตรายและภัยพิบัติต่างๆ อันอาจจะเกิดขึ้นให้ลดน้อยลง หรือหายไปที่สุดในขณะเดียวกัน องค์การบริหารส่วนตำบลก็จะได้นำนโยบายตามบทบาทหน้าที่และพันธกิจหลัก เกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัย ตามที่ข้อกฎหมายกำหนดไว้ เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีบทบาทสำคัญ และใกล้ชิดกับประชาชนในชุมชนมากที่สุด และมีบทบาทสำคัญในการที่จะเป็นผู้ดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด เพื่อให้ประชาชนในชุมชนเกิดความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ตามบทบาทอำนาจหน้าที่ เพื่อนำมาซึ่ง

ความผาสุกและความเป็นอยู่ที่ดี ของประชาชนในชุมชน โดยดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ด้วยการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง

ในฐานะที่ผู้วิจัย ได้ปฏิบัติงาน ในองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งอยู่ในเขตจังหวัดนครปฐม พบว่า การดำเนินการด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจาก สิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัย และยาเสพติด ตามบทบาทหน้าที่ ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ยังไม่ได้ผลเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จาก รายงานของอุบัติการณ์ความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้นค่อนข้างสูง ทั้งนี้เนื่องจากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบล ส่วนใหญ่ ขาดแนวทางการดำเนินการที่ยั่งยืน ขาดการประสานงาน และขาดความเชื่อมโยงกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ขาดการวางแผนพัฒนาที่สมดุล และขาดความรอบคอบ อันนำไปสู่เป้าหมายความสำเร็จที่ชัดเจน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา ระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ตลอดจนข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่เกี่ยวกับ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ที่ต่างกันว่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนแตกต่างกันหรือไม่ และแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม เพื่อนำไปสู่การดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนให้เกิดผลอย่างยั่งยืน เพื่อให้ประชาชนในชุมชนได้มีพฤติกรรมปลอดภัย ทั้งพฤติกรรมส่วนบุคคลและพฤติกรรมส่วนรวม พันภัย ปราศจากสิ่งอันตราย ในชีวิตร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัย ยาเสพติด เพื่อนำผลที่ได้จากการศึกษา มาพัฒนาใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดนครปฐม

2. เพื่อเปรียบเทียบการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดนครปฐม จำแนกตาม อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพ การดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร

3. เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดนครปฐม

ปัญหาการวิจัย

1. การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม อยู่ในระดับใด

2. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ที่มีอายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ที่แตกต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3. แนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ดำเนินการได้อย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีอายุ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

2. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

3. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีรายได้ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

4. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

5. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

6. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษา การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม จึงได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร ประชากรที่ศึกษาครั้งนี้ คือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ทุกคนที่อยู่ในวาระการดำรงตำแหน่ง ในระหว่างทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 2,076 คน (สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนครปฐม 2552)

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม จำนวน 335 คน ได้มาจากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane 1973 : 725-727) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling) ส่วนกลุ่มตัวอย่างในการสนทนากลุ่ม คือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยดำเนินการสนทนากลุ่มสองครั้งเมื่อเดือนมีนาคม 2553 ครั้งแรก จำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ ห้องประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ครั้งที่สอง อีกจำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ อาคารศึกษา 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ระยะเวลาในการสนทนาครั้งละประมาณ 2 ชั่วโมง

3. ขอบเขตด้านตัวแปร ที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

3.1 ตัวแปรเชิงปริมาณ ประกอบด้วย

3.1.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร

3.1.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) คือการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ประกอบด้วย 3 ด้าน ดังนี้

3.1.2.1 การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน

3.1.2.2 การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน

3.1.2.3 การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน

3.2 ตัวแปรเชิงคุณภาพ ได้แก่ แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

ค่านิยมศัพท์เฉพาะ

ความปลอดภัยในชุมชน หมายถึง การที่ประชาชนในชุมชน มีพฤติกรรมปลอดภัยทั้งพฤติกรรมส่วนบุคคลและพฤติกรรมส่วนรวม พันภัย และปราศจากซึ่งสิ่งอันตราย ต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด

การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน หมายถึง การที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการ ตลอดจนมีการปฏิบัติงาน เพื่อให้ประชาชนในชุมชนมีพฤติกรรมปลอดภัยทั้งพฤติกรรมส่วนบุคคล และพฤติกรรมส่วนรวม มีความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัย และยาเสพติด โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ประกอบด้วย

1. **การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน** หมายถึง การดำเนินการจัดหา พัฒนา บุคลากร เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ เพื่อการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย การจัดการ ดูแลรักษา ซ่อมแซม ระบบสาธารณสุขปโภค อาคารสถานที่ สาธารณสถานของทางราชการ ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้ ประโยชน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนการควบคุม ดูแล สภาพสิ่งแวดล้อม อาคารที่พักอาศัย สถานประกอบการ ของประชาชนในชุมชนให้อยู่ในสภาพที่ปลอดภัย เพื่อให้ประชาชนในชุมชน ได้มีความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม

2. **การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน** หมายถึง การดำเนินการออก ข้อกำหนด ออกมาตรการ กำหนดแนวทาง เพื่อควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนให้คงสภาพที่ดีและเหมาะสม เพื่อให้ประชาชนได้มีความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม

3. **การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน** หมายถึง การดำเนินโครงการหรือกิจกรรม พัฒนา เพื่อเป็นการให้ความรู้ ความเข้าใจ เพิ่มทักษะแก่ประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายหรือเกิดความไม่ปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวมของประชาชนในชุมชน

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง ผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ด้านฝ่ายการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย

1. คณะบริหาร หมายถึง นายกองค้การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมาจากการเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรง ตำบลละ 1 คน โดยมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละ 4 ปี รองนายกองค้การบริหารส่วนตำบล ตำบลละไม่เกิน 2 คน ซึ่งมาจากการแต่งตั้งโดยนายกองค้การบริหารส่วนตำบล และเลขานุการนายกองค้การบริหารส่วนตำบล 1 คน ซึ่งมาจากการแต่งตั้งโดยนายกองค้การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546 และมีวาระการดำรงตำแหน่งอยู่ระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หมายถึง บุคคลที่ได้รับเลือกตั้งจากประชาชนโดยตรงหมู่บ้านละ 2 คน ของตำบลนั้นๆ ถ้าตำบลใดมีหมู่บ้าน 1 หมู่บ้าน ให้มีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้ 6 คน ถ้ามี 2 หมู่บ้าน มีสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลได้ หมู่ละ 3 คน ตามพระราชบัญญัติสภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546 และมีวาระการดำรงตำแหน่งอยู่ระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล

วาระการดำรงตำแหน่ง หมายถึง ระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ตั้งแต่ได้รับเลือกตั้งถึงวันที่เก็บข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ดำรงตำแหน่งครั้งแรก กับดำรงตำแหน่งมาแล้วมากกว่า 1 ครั้ง

ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล เคยหรือไม่เคย ปฏิบัติงานด้านอาสาสมัคร ก่อนที่เข้ารับตำแหน่ง เช่น อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ดำรวจชุมชนประจำตำบล และอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน เป็นต้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม
2. เป็นข้อมูลที่สามารถให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล นำไปเป็นแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แก่ประชาชนให้ได้รับความปลอดภัยเพิ่มขึ้น
3. ทำให้สามารถนำข้อมูลจากข้อค้นพบไปประกอบการกำหนดนโยบาย วางแผนการดำเนินงานด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และส่งเสริมบทบาทของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ให้ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน รวมทั้งการดำเนินโครงการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาถึงระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ผู้ศึกษาจึงได้นำแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นที่ศึกษามาเสนอ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยและการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

- 1.1 ความหมายของความปลอดภัย
- 1.2 ความปลอดภัยในชุมชน
- 1.3 องค์ประกอบของความปลอดภัย
- 1.4 หลักการสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน
- 1.5 แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

2. การกระจายอำนาจในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ด้านความปลอดภัยขององค์การบริหารส่วนตำบล

- 2.1 การกระจายอำนาจในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล
- 2.2 โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล
- 2.3 อำนาจหน้าที่ ด้านความปลอดภัย ขององค์การบริหารส่วนตำบล

3. บทบาทการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบล

- 3.1 บริบทของจังหวัดนครปฐมเกี่ยวกับความปลอดภัยในชุมชน
- 3.2 บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กับตัวแปรส่วนบุคคล กับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

1. แนวคิดเกี่ยวกับความปลอดภัยและการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

1.1 ความหมายของความปลอดภัย

ความปลอดภัย หมายถึง สภาพที่เป็นอันตราย ต่อร่างกาย จิตใจ ทรัพย์สิน อยู่ภายใต้การควบคุมเพื่อให้ประชาชนและชุมชน มีสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดี ความปลอดภัยเป็นสิ่งสำคัญสำหรับชีวิตประจำวัน เป็นความต้องการของบุคคล และชุมชน เพื่อก่อให้เกิดแรงบันดาลใจ ความปลอดภัยเป็นผลมาจากความสมดุลขององค์ประกอบหลายด้าน เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนของ

มนุษย์ที่มีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม ซึ่งหมายถึง กายภาพ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี การเมือง เศรษฐกิจและองค์กร (WHO : 1998 : 6)

วิทยา อยู่สุข (ม.ป.ป. : 18-19) ได้ให้ความหมายความปลอดภัยไว้ว่า ความปลอดภัย (Safety) หมายถึง สภาพแวดล้อมของการทำงานที่ปราศจากภัยคุกคาม ไม่มีอันตราย (Danger) และ ความเสี่ยงใดๆ (Risk) ในทางปฏิบัตินั้นอาจจะไม่สามารถควบคุมอันตรายหรือความเสี่ยงในการทำงานที่มีผลต่อสุขภาพ การบาดเจ็บ การพิการ การตายได้ทั้งหมด แต่ต้องมีการดำเนินงานมีการ กำหนดกิจกรรมด้านความปลอดภัยเพื่อให้เกิดอันตรายหรือความเสี่ยงน้อยสุดเท่าที่จะทำได้

วิฑูรย์ สิมะโชคดี กับพวก (2543) กล่าวว่า ความปลอดภัย หมายถึง การปราศจาก สภาพการณ์ซึ่งมีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดการบาดเจ็บต่อบุคคล หรือความเสียหายต่อทรัพย์สิน หรือ วัสดุหรือการกระทบกระเทือนต่อขีดความสามารถในการปฏิบัติการปกติของบุคคล รวมถึงการ ปราศจากอันตรายที่มีโอกาสจะเกิดขึ้นด้วย

ไพจิตร บุญยานุเคราะห์ (2534 : 50) กล่าวว่า ความปลอดภัยหมายถึง สภาพที่ไม่มี ภัยหรืออันตรายไม่เสี่ยงต่อสภาพที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ หรือไม่ก่อให้เกิดสิ่งหนึ่งสิ่งใด ได้แก่ การ บาดเจ็บพิการหรือตาย การเจ็บป่วยหรือเป็นโรคและทรัพย์สินเสียหาย

จากความหมายดังกล่าวข้างต้นสรุป ได้ว่า ความปลอดภัย หมายถึง การที่ประชาชน ในชุมชน มีพฤติกรรมปลอดภัยหรือพฤติกรรมที่ไม่เสี่ยง ทั้งพฤติกรรมส่วนบุคคล (individual behavior) และพฤติกรรมส่วนรวม (collective behavior) มีสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่ปลอดภัย ทั้ง เชิงกายภาพ-เทคโนโลยี (physical and technological) และเชิงการเมือง-การจัดการ (political and organizational) ประชาชนพ้นภัย และปราศจากซึ่งสิ่งอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน

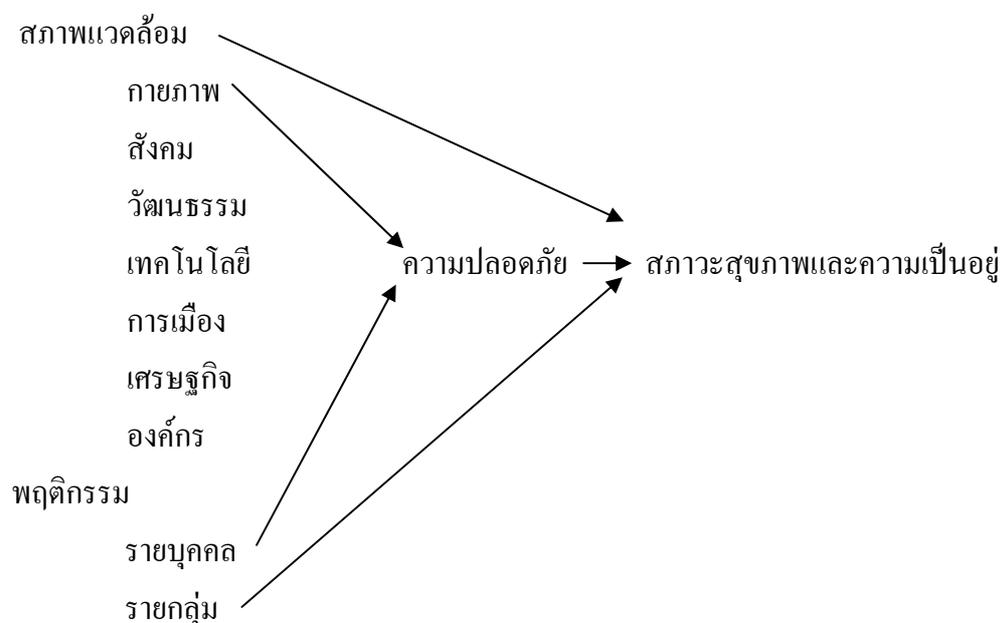
1.2 ความปลอดภัยในชุมชน

ประชาชนในชุมชน จะปราศจากซึ่งสิ่งอันตรายจากสภาพที่เป็นอันตราย ต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินได้ ประชาชนในชุมชนนั้นต้องมีความปลอดภัยจาก สิ่งแวดล้อม อันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและภัยจากยาเสพติด

ความปลอดภัยในชุมชน เป็นสิ่งที่ต้องเกิดขึ้นก่อน เพื่อดำรง และพัฒนาความผาสุก สุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในชุมชน

จากทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ (Maslow's Need Theory) ความปลอดภัยเป็น หนึ่งในความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ เช่นเดียวกับความต้องการด้านร่างกาย ดังนั้น ความ ปลอดภัยจึงต้องเกิดขึ้นก่อน เพื่อดำรงพัฒนาสุขภาพ และความเป็นอยู่ของประชาชน (Maslow. 1970 : 35-50)

สุขภาพและความเป็นอยู่ของประชาชน ถูกกำหนดโดยสภาพแวดล้อม และพฤติกรรมที่แสดงออก พฤติกรรมและสภาพแวดล้อม เป็นตัวกำหนดสุขภาพ และความเป็นอยู่ของประชาชน ดังแผนภูมิต่อไปนี้ (WHO : 1998 : 9)

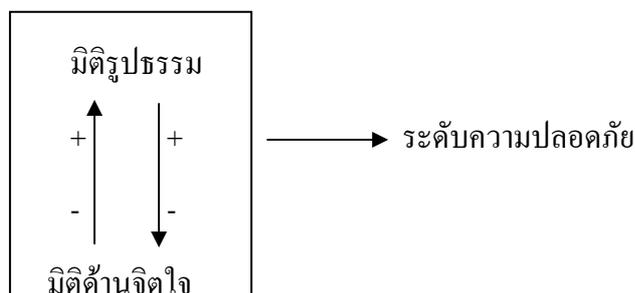
แผนภูมิที่ 1 แสดงการเชื่อมต่อระหว่างความปลอดภัยและสุขภาพ

สรุป ความปลอดภัยในชุมชนถูกกำหนดด้วย สภาพแวดล้อมและพฤติกรรมของชุมชน ชุมชนจะปลอดภัยได้ ชุมชนนั้นต้องมีสภาพแวดล้อมด้านกายภาพ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยี การเมือง เศรษฐกิจ และองค์กรที่ปลอดภัย และพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน ทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม ต้องปลอดภัยด้วย จึงส่งผลถึงสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนในชุมชน

1.3 องค์ประกอบของความปลอดภัย

ความปลอดภัย มีองค์ประกอบ 2 ประการคือ ความปลอดภัยในด้านวัตถุประสงค์หรือรูปธรรม (Objective) ถูกกำหนดโดยปัจจัยสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมและความปลอดภัยด้านจิตใจ (Subjective) กำหนดโดยความรู้สึกปลอดภัย

ความปลอดภัยทั้ง 2 มิตินี้ มีอิทธิพลพ้องซึ่งกันและกัน ทั้งแง่บวกและแง่ลบ การพัฒนามิติด้านวัตถุประสงค์หรือรูปธรรม สามารถทำให้ลดมิติด้านจิตใจไปด้วย (WHO : 1998 : 8)

แผนภูมิที่ 2 แสดงมิตีความปลอดภัย 2 ด้าน

การพัฒนาความปลอดภัยของประชาชนจำเป็นต้องพิจารณามิติทั้งสองด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

1. สิ่งที่ประชาชนเห็นว่าเป็นปัญหา เป็นสิ่งที่คิดเน้นในความรู้สึก แม้จะทำการพิสูจน์ไม่ได้หรือไม่เป็นรูปธรรมก็ตาม
2. กิจกรรมความปลอดภัยจำเป็นต้องปรับเปลี่ยน ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของแต่ละชุมชน
3. ควรจะนำรูปแบบความสัมพันธ์ทั้งสองมิติ มาร่วมพิจารณาในการประเมินปัญหาและแก้ไขปัญหา

มิติด้านรูปธรรมและมิติด้านจิตใจ สามารถเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วเพราะตัวแบบในสังคมประชาชนมีแนวโน้มจะมีพฤติกรรมเลียนแบบตัวแบบในสังคม จึงต้องนำจุดนี้มาพิจารณาด้วย ความปลอดภัยในชุมชนเกิดขึ้นได้ต้องประสบความสำเร็จทั้งสองมิติคือการเกิดพฤติกรรม และสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยจริง และอีกมิติหนึ่งคือ ความรู้สึก ความเชื่อ และทัศนคติของคนในชุมชนที่ยอมรับระดับความปลอดภัยในขั้นสูง ยอมรับอุปสรรคที่ขัดขวางการเกิดความปลอดภัยในชุมชน และความรู้สึกว่าอุบัติเหตุเป็นเรื่องของดวงชะตาหรือความรู้สึกว่าเป็นเรื่องเฉพาะบุคคลที่ขาดความระมัดระวัง ขาดการศึกษา หรือความยอมรับต่อความเสี่ยงนั้น โดยได้รับผลประโยชน์เชิงสังคมหรือยอมรับเพราะคิดว่าไม่มีทางเลือกที่ดีกว่า การแก้ไขปัญหาเหล่านี้ให้ประสบความสำเร็จสามารถดำเนินการได้ทั้งในระดับบุคคล โดยชักนำให้บุคคลนั้นเลือกวิธีการปกป้องตนเองที่ดีที่สุด ในระดับชุมชน โดยชักนำให้ผู้บริหารท้องถิ่นจัดสรรทรัพยากรเพื่อสร้างเสริมความปลอดภัย

1.4 หลักการสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

จากการประชุมสัมมนาในระดับนานาชาติ เมื่อเดือนพฤษภาคม 2542 ที่ประเทศสวีเดน ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุม 13 คน ซึ่งส่วนหนึ่งได้เข้าร่วมประชุมที่เมืองคิวเบค ประเทศแคนาดามาแล้ว ได้มีแนวคิดหลักที่บรรลุจากการประชุม สรุปหลักการส่งเสริมความปลอดภัยไว้ ดังนี้ (WHO : 1998)

การส่งเสริมความปลอดภัย เป็นกระบวนการในระดับท้องถิ่น ระดับชาติและระดับนานาชาติ ที่ประชาชน ชุมชน รัฐบาลและองค์กรอื่นๆ รวมทั้งภาคธุรกิจ และองค์กรที่ไม่ใช่ของรัฐ นำมาใช้เพื่อพัฒนาความยั่งยืนของความปลอดภัย กระบวนการนี้ยัง หมายรวมถึง ความพยายามในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมและโครงสร้าง ตลอดจนทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความปลอดภัย ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือของหลายๆ ภาคส่วน การส่งเสริมความปลอดภัย ต้องมีความร่วมมือกันและมีส่วนส่งเสริมความปลอดภัยของชุมชน โดยองค์กรต่างๆ ที่มีส่วนในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเหล่านี้ เรียกว่า ผู้ปฏิบัติการ (actors) โดยมีแนวคิดและการปฏิบัติแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับสภาพการณ์ของแต่ละกลุ่ม แต่ละอาชีพ แต่ละองค์กร และแต่ละประเทศ ในการแก้ไขปัญหาความปลอดภัยในชุมชนจึงจำเป็นต้องร่วมมือกันเพราะจะทำให้เกิดการระดมพลหรือขอความร่วมมือง่ายขึ้น เนื่องจากแต่ละกลุ่มองค์กรต่างก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกัน คือนำมาซึ่งความปลอดภัยในชุมชน และกระบวนการ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมี 2 กระบวนการคือ

1. ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลาง (Problem-oriented process)
2. ยึดพื้นที่เป็นศูนย์กลาง (Setting-oriented process)

ทั้งสองกระบวนการนี้แตกต่างกัน แต่ก็ส่งเสริมซึ่งกันและกัน และจะต้องได้รับความร่วมมือจากประชาชน และผู้ที่มีอำนาจตัดสินใจ

กระบวนการยึดปัญหาเป็นศูนย์กลาง (Problem-oriented process)

เป็นกระบวนการที่ใช้มากที่สุด เป็นกระบวนการหาวิธีแก้ไขปัญหามีอยู่ที่ละปัญหา โดยมีจุดมุ่งหมายคือ เพื่อป้องกันปัญหาใดปัญหาหนึ่ง ณ เวลาหนึ่ง เช่น ปัญหาการฆ่าตัวตาย ปัญหาการบาดเจ็บจากการขนส่ง ปัญหาความรุนแรงในเมือง เราจะคัดเลือกปัญหาเหล่านี้มาแก้ไขโดยจัดลำดับความสำคัญของปัญหา สถิติ การเกิดปัญหาและความรุนแรงของปัญหา

กระบวนการแก้ไขโดยยึดปัญหาเป็นศูนย์กลาง เป็นกลยุทธ์ที่สำคัญต่อการส่งเสริมความปลอดภัย เหมาะสมที่จะใช้กับการส่งเสริมสุขภาพและความผาสุก นอกจากนี้ยังช่วยวิเคราะห์ปัจจัยเสี่ยงซึ่งช่วยให้แก้ไขปัญหานั้นได้สำเร็จ วิธีนี้เหมาะกับการใช้แก้ไขปัญหา ที่เป็นรูปธรรม เช่น การฆ่าตัวตาย ปัญหาความรุนแรง

กระบวนการยึดพื้นที่เป็นศูนย์กลาง (Setting-oriented process)

กระบวนการแก้ไขปัญหาวิธีนี้เน้นปัญหาภาพรวมของชุมชนมากกว่าเน้นปัญหาเฉพาะ กระบวนการแก้ไขปัญหาวิธีนี้ ต้องการเน้นการแก้ไขทั้งสิ่งแวดล้อมและพฤติกรรมเพื่อพัฒนาความปลอดภัย

กระบวนการนี้ประกอบด้วย กลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ เช่น ถนน สวนสาธารณะ โรงเรียน โรงงาน เพื่อนบ้าน เมืองและอื่นๆ แต่ละพื้นที่ก็จะมีองค์ประกอบต่างๆ กัน เช่น จำนวนประชากร เศรษฐกิจ โครงสร้างสาธารณูปโภค สภาพแวดล้อมทางกายภาพ องค์ประกอบเหล่านี้ก็จะเอื้อต่อหน้าที่ใดหน้าที่หนึ่งและมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน ความปลอดภัยตามกระบวนการนี้ หมายถึง สภาพที่สมดุลระหว่างองค์ประกอบต่างๆ

กระบวนการแก้ไขปัญหาวิธีนี้ โดยยึดพื้นที่ เป็นสิ่งสำคัญ มี 3 ขั้นตอน

1. วินิจฉัยความปลอดภัย คือ การวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน ของพื้นที่ ที่จำเป็นต่อการบรรลุเป้าหมายระดับความปลอดภัยที่กำหนดไว้

2. วิเคราะห์ สาเหตุของจุดอ่อน

3. วิเคราะห์ วิธีการแก้ไข จุดอ่อน

อธิปญญ์ สุขสว่าง (2550) กล่าวไว้ในรายงานการประชุม เรื่องชุมชนปลอดภัย ระหว่างวันที่ 21-24 พฤศจิกายน 2550 ถึงหลักการสำคัญของโครงการเสริมความปลอดภัย ที่ใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ไว้ดังนี้

ความปลอดภัย เป็นความจำเป็นพื้นฐานที่จะต้องถูกกำหนดให้เป็นสิทธิที่ประชาชนควรจะมีพึงได้ และรัฐต้องมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการตามสิทธินั้น สิทธิที่ประชาชนพึงได้ในเรื่องของความปลอดภัยมีดังนี้

1. ประชาชนในชุมชน มีสิทธิที่จะอยู่อย่างปลอดภัย ในขณะที่มีการพัฒนาเทคโนโลยีต่างๆ คู่กันไป

2. ประชาชน พึงได้รับความเสมอภาค ในกระบวนการบริหารจัดการสังคม เพื่อสร้างความปลอดภัย

3. ประชาชนในชุมชน มีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และจัดการกับสิ่งแวดล้อมของชุมชนเพื่อให้เกิดความปลอดภัย

4. ชุมชน มีสิทธิที่จะตัดสินใจว่าสิ่งใด ทรัพยากรใด เป็นความจำเป็นที่ชุมชนจะใช้ในการดำเนินการเพื่อการสร้างเสริมความปลอดภัยให้กับชุมชน

5. ประชาชนในชุมชน มีสิทธิที่จะรู้ว่าสิ่งใดคืออันตราย อะไรคือปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดการบาดเจ็บ หน่วยงานรัฐที่รับผิดชอบ รวมทั้งผู้ผลิตที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์อันตรายต่างๆ ต้องมีความรับผิดชอบต่อในการเผยแพร่ความรู้ไปสู่ประชาชน

6. ชุมชน มีสิทธิที่จะมีทักษะในการดำเนินการ การป้องกันการบาดเจ็บและสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชน

โดยมีหลักการสำคัญของโครงการสร้างเสริมความปลอดภัย ที่ใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ดังนี้

1. มีการจัดตั้งกลุ่มพหุภาพ ในระดับชุมชน
2. ชุมชนมีส่วนร่วม
3. ให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มเสี่ยงและสิ่งแวดล้อมที่เป็นอันตรายมาก
4. มีระบบข้อมูลชุมชนที่จะให้ชุมชนได้เห็นถึงขนาดของปัญหาและจัดให้ประชาชน โดยเฉพาะผู้มีส่วนร่วมในกิจกรรมได้สามารถเข้าถึงข้อมูล

5. เป็นโครงการที่สามารถดำเนินการระยะยาว โดยใช้ทรัพยากรปกติ งบประมาณปกติที่ท้องถิ่นต้องบริหารจัดการอยู่แล้ว เพียงแต่ใช้ให้มีคุณค่า และให้เป็นประโยชน์ต่องาน สร้างเสริมความปลอดภัย

6. มีการกำหนดตัวบ่งชี้ความปลอดภัยที่เหมาะสมสำหรับชุมชนเพื่อใช้เป็นตัววัดผลการดำเนินการ

1.5 แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เป็น กระบวนการในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ที่ประชาชน ชุมชน รัฐบาล และองค์กรอื่นๆ รวมทั้งภาคธุรกิจ และองค์กรที่ไม่ใช่ของรัฐ นำมาใช้เพื่อพัฒนาความยั่งยืนของความปลอดภัย กระบวนการนี้ยัง หมายรวมถึงความพยายามในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมและโครงสร้าง ตลอดจนทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับความปลอดภัย ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือของหลายๆ ภาคส่วน เป็นความรับผิดชอบร่วมกันของรัฐ องค์กรต่างๆ และประชาชน ต้องมาจากความหวังใจขององค์กรต่างๆ ที่มีต่อประชาชน และต้องมีส่วนเชื่อมต่อกันอย่างใกล้ชิดของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง โครงสร้างที่ใช้ในการส่งเสริมความปลอดภัยจะเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมของชุมชน และสถานการณ์ที่เป็นจริงของประเทศ กระบวนการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำเป็นต้องได้รับความร่วมมือ จากองค์กรหลายๆ ภาคส่วนและประชาชนในชุมชน ทั้งนี้ ควรอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือของประชาชน ซึ่งเป็นผู้กำหนดวัตถุประสงค์และเลือกวิธีการแก้ไขปัญหา การปฏิบัติการ ควรส่งเสริมให้ประชาชนมี

พฤติกรรมความปลอดภัย เคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น และแก้ไขบรรทัดฐานทางสังคม ในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอย่างยั่งยืน

จากการศึกษา งานวิจัย และแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชุมชน องค์ประกอบของความปลอดภัย หลักการสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความปลอดภัยต่างๆ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้นำแนวคิดทฤษฎีต่างๆ ขององค์การอนามัยโลก (WHO) และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมากำหนด และสรุปเป็นแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนได้ ดังนี้

1.5.1 ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พุทธศักราช 2535 ให้ค่านิยาม สิ่งแวดล้อมหมายถึง สิ่งต่างๆ ที่มีลักษณะทางกายภาพและชีวภาพที่อยู่รอบตัวมนุษย์ ซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น

คำนิยามนี้ชี้ให้เห็นว่า สิ่งแวดล้อมชุมชนมีลักษณะทางกายภาพและชีวภาพที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติและสิ่งที่มนุษย์ได้สร้างขึ้น ซึ่งให้รวมถึงสิ่งแวดล้อมทางสังคมด้วย หมายถึง เป็นสิ่งที่จับต้องได้และจับต้องไม่ได้ ไม่เป็นพิษและเป็นพิษ ให้คุณให้โทษ มีชีวิตและไม่มีชีวิต การกล่าวเช่นนี้อาจทำให้ผู้ที่จะต้องทำหน้าที่จัดการสิ่งแวดล้อมมีมุมมองสิ่งแวดล้อมในทาง “ บทบาท ” หรืออีกนัยหนึ่งคือ “ มิติ ” หมายถึง จำแนกสิ่งแวดล้อมชุมชนตามบทบาทหน้าที่หรือมิติ ถ้าสิ่งแวดล้อมที่มีบทบาทหน้าที่เป็นมิติก็ให้นับสิ่งแวดล้อมเป็นมิตินั้น สิ่งแวดล้อมแบ่งออกเป็น 4 มิติ

มิติที่ 1 คือ มิติทรัพยากร หมายถึง สิ่งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติและที่มนุษย์สร้างขึ้น อันประกอบไปด้วย 3 กลุ่ม คือ ทรัพยากรที่ใช้แล้วไม่หมดสิ้น ทรัพยากรที่ใช้แล้วหมดไป ทรัพยากรที่ใช้แล้วทดแทนได้

มิติที่ 2 คือ มิติเทคโนโลยี หมายถึง สิ่งแวดล้อมที่มีบทบาทหน้าที่เป็นเทคโนโลยี อันประกอบไปด้วย 3 กลุ่มคือ เทคโนโลยีธรรมชาติ เทคโนโลยีเลียนแบบ และเทคโนโลยีที่สร้างขึ้น ได้แก่ เครื่องยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ แบบผลิตภัณฑ์ และกระบวนการผลิต

มิติที่ 3 คือ มิติของเสียและมลพิษสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ของเสียและมลพิษที่เป็นของแข็ง เช่น ขยะชุมชน ขยะติดเชื้อ ขยะกากสารพิษอันตราย ของเสียและมลพิษที่เป็นของเหลว เช่น น้ำเสีย น้ำมัน ไขมัน ของเสียและมลพิษที่เป็นก๊าซและฝุ่น เช่น ก๊าซพิษ ก๊าซเรือนกระจก และฝุ่น สูดถ่ายคือ ของเสียและมลพิษที่เป็นคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า เช่น เสียง แสง ความร้อน ความสั่นสะเทือน และพลังไฟฟ้า

มิติที่ 4 คือ มิติสังคมสิ่งแวดล้อม ได้แก่ ประชากร สิ่งก่อสร้างทางการศึกษาและสิ่งเกี่ยวข้อง สิ่งก่อสร้างสาธารณสุข สถานะทางเศรษฐกิจ สิ่งก่อสร้างทางจับต้องได้และจับต้อง

ไม่ได้ทางวัฒนธรรม (ความเชื่อ ศาสนา และประเพณี) สิ่งก่อสร้างและส่วนประกอบที่ใช้ป้องกันภัยพิบัติต่อชีวิตและทรัพย์สิน และในการนั้นหนาและการท่องเที่ยวสุดท้าย ได้แก่ สิ่งก่อสร้างวัสดุอุปกรณ์

สิ่งแวดล้อม จำแนกตามบทบาทหน้าที่หรือเป็นมิติที่สามารถวัดขนาดได้ จึงง่ายต่อการบริหารจัดการ สถานภาพสิ่งแวดล้อมที่มีศักยภาพของการมีสมรรถนะความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม เพื่อใช้เป็นตัวกำหนดให้เป็นมาตรฐาน ที่ไม่ส่งผลเสียต่อมนุษย์เป็นสำคัญ ฉะนั้น ค่ามาตรฐานสิ่งแวดล้อม จึงเป็นค่าของความปลอดภัยต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ (กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น 2549)

การกล่าวโทษผู้เสียหายเอง เป็นความเชื่อว่าผู้เสียหายสมควรได้รับโทษจากการกระทำของตัวเองเพราะไม่มีการป้องกันที่ดีพอ ซึ่งเป็นผลมาจากความจริงบางส่วนที่ว่า คนเราอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดิมๆ สามารถควบคุมผลการกระทำได้ สิ่งแวดล้อมและความเสี่ยงมีผลต่อการกระทำ เช่น การเดินคนเดียวในยามวิกาล การขับรถ การปีนเขา ความเชื่อข้างต้นทำให้เราเชื่อได้ว่าได้มาจากการอบรมสั่งสอนว่าปัญหาบางอย่างป้องกันได้ แต่บางอย่างป้องกันไม่ได้ จึงทำให้เกิดความเสียหายแก่การช่วยเหลือป้องกันปัญหาอื่นๆ ไปด้วย โดยเฉพาะปัญหาที่แก้ไขได้โดยการเปลี่ยนสภาพสังคม การเปลี่ยนแปลงทางกายภาพ หรือเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อม

แม้ว่าการเปลี่ยนพฤติกรรมจะทำให้มีความปลอดภัยมากขึ้น แต่การเปลี่ยนสิ่งแวดล้อม ทำให้ความปลอดภัยเพิ่มขึ้นมากกว่า อย่างไรก็ตามการเปลี่ยนแปลงทั้ง 2 อย่างก็เป็นสิ่งจำเป็น การเปลี่ยนพฤติกรรมจะมีผลต่อความปลอดภัยก็ต่อเมื่อสิ่งแวดล้อมไม่ใช่ปัจจัยสำคัญ และพฤติกรรมเป็นเพียงแค่ปัจจัยเสริม (WHO : 1998)

สรุป การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน คือ การจัดสภาพบรรยากาศชุมชนและการใช้ประโยชน์ของชุมชน โดยการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชนด้านกายภาพ ดำเนินการจัดหาจัดโครงการพัฒนา ให้ความรู้ ฝึกอบรม เพิ่มทักษะบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในชุมชน ให้มีเพียงพอและมีศักยภาพ มีความรู้มีความสามารถมีความชำนาญ และมีทักษะในการปฏิบัติงาน ให้มีความพร้อมในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีความปลอดภัย ดำเนินการจัดการ จัดสร้าง ดูแลรักษา ซ่อมแซม ระบบสาธารณูปโภค เช่น ระบบน้ำสำหรับอุปโภคบริโภค ไฟฟ้า แสงสว่าง ถนน ทางเดิน ทางสัญจรทั้งทางบก และทางน้ำ ทางระบายน้ำ ท่อระบายน้ำ ให้มีเพียงพอ และมีคุณภาพมาตรฐานพร้อมใช้ประโยชน์ต่อประชาชนในชุมชนได้อย่างปลอดภัย ดำเนินการจัดการ ดูแลรักษา ซ่อมแซม เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้สำหรับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในชุมชน ให้มีเพียงพอ และมีคุณภาพมาตรฐานอยู่ในสภาพที่ดี พร้อมใช้งานได้ อย่างปลอดภัยตลอดเวลา ดำเนินการจัดการ จัดสร้าง ดูแลรักษา ซ่อมแซมสภาพอาคารสิ่งก่อสร้าง

ของทางราชการและสาธารณสถาน เช่น อาคารสำนักงาน โรงจอดรถ สถานที่สำหรับออกกำลังกาย เครื่องสำหรับออกกำลังกายสำหรับเด็ก สตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ สวนสาธารณะสวนพักผ่อนหย่อนใจ ที่จอดรถสาธารณะ อาคารหอประชุม อาคารเอนกประสงค์ ถนน ทางเท้า ทางน้ำ ป้ายสัญญาณจราจร ป้ายแสดงสถานที่ ป้ายรณรงค์ประชาสัมพันธ์ ป้ายเตือนภัย ให้มีเพียงพอและเป็นระเบียบเรียบร้อย มีคุณภาพมาตรฐาน มีความปลอดภัย ต่อประชาชน สามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเพียงพอต่อประชาชน ดูแล ควบคุม ตรวจสอบ ควบคุมรักษา อาคารสิ่งก่อสร้าง ที่พักอาศัย สถานประกอบการ โรงงาน สถานจำหน่ายสินค้า สถานจำหน่ายอาหาร สถานบันเทิง สถานจำหน่ายหรือสะสมเชื้อเพลิง ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม ของประชาชนในชุมชน จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัย และยาเสพติด ทั้งนี้ การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ก็เพื่อให้ประชาชนมีความปลอดภัยทั้งส่วนบุคคล และส่วนรวม

1.5.2 กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน

มาตรการ หมายถึง วิธีการในการเข้าสู่ความสำเร็จ โดยการรณรงค์หรือกำหนดวิธีปฏิบัติให้ผู้ที่เกี่ยวข้องเข้าใจตรงกันและยอมรับถือปฏิบัติ

กรเอก เพชรไชยเวส (2550) ได้ให้ความหมายการควบคุมว่า หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่สร้างขึ้นเพื่อให้เกิดความแน่ใจว่าการทำงานต่างๆ จะสำเร็จผลตามแผนที่ตั้งไว้ การควบคุมต้องตกลงใจให้ชัดว่าจะวัดผลอะไร จะวัดโดยวิธีการอย่างไร จะใช้เกณฑ์อะไรเป็นตัววัด หลักของการควบคุมนั้น พื้นฐานอยู่ที่ “การควบคุมคน” เป็นสำคัญ ทั้งนี้เพราะงานต่างๆ จะสำเร็จได้ผลดีเพียงใดอยู่ที่คนปฏิบัติงานมากกว่าวัตถุสิ่งของหรือเครื่องจักร

วิทยา อยู่สุข (2527 : 93-94) ได้กล่าวถึงแนวทางวิธีการที่จะส่งเสริมความปลอดภัยในการทำงานและการประสบอุบัติเหตุในโรงงานอุตสาหกรรมอาจมีแนวทางที่จะหาทางป้องกันอุบัติเหตุ เช่น การวางระเบียบป้องกันเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย หมายถึง การวางข้อกำหนดต่างๆ ที่จะต้องทำ เช่น กำหนดให้มีผู้ดูแลในสภาพการทำงานทั่วไป การก่อสร้าง การดูแลรักษาตรวจตรา การวางมาตรฐานความปลอดภัยในการสร้างเครื่องมือการทำงานเกี่ยวกับร่างกาย หรือเครื่องป้องกันการตรวจตรา ดูแล เพื่อให้ปฏิบัติตามระเบียบที่วางไว้

สรุป การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน คือ การจัดสภาพบรรยากาศชุมชน และการใช้ประโยชน์ของชุมชน เพื่อคงสภาพความเหมาะสม และความปลอดภัยของสิ่งแวดล้อมชุมชนจำเป็นต้องมีการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อดำรงรักษาไว้ซึ่งสภาพสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม โดยกำหนดมาตรการ หลักเกณฑ์ วิธีการแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมชุมชนให้เป็นไปในทางเดียวกัน เพื่อให้มีความปลอดภัยในชุมชนและคงสภาพที่ดีและ

เหมาะต่อการใช้ประโยชน์ของชุมชน ซึ่งมาตรการที่เหมาะสมต้องมาจากสภาพการณ์จริงและมาจากข้อคิดเห็นของหลายๆ ฝ่ายที่ได้ข้อสรุปตรงกันของประชาชนในชุมชน

1.5.3 ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน

ทัศนคติเป็นความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่บุคคลสร้างขึ้น สามารถเปลี่ยนแปลงได้ในการสร้างและเปลี่ยนแปลงทัศนคติ มีทฤษฎีที่สำคัญๆ หลายทฤษฎี พรพิมล วราวุฒิปุททพงศ์ (2528 : 89-94) ได้สรุปแนวทางทฤษฎีต่างๆ ดังนี้

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการสร้างเงื่อนไขในการเสริมพลัง (Conditioning and Reinforcement Theory) ในการสร้างทัศนคติความรู้สึกของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เกิดขึ้นโดยการผ่านกระบวนการสร้างความสัมพันธ์ กระบวนการเสริมสร้างพลังและกระบวนการเลียนแบบเมื่อสิ่งเร้าตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไปปรากฏขึ้นในเวลาเดียวกัน ณ สถานที่แห่งเดียวกันบ่อยๆ จะเกิดความสัมพันธ์กับสิ่งเร้าเหล่านี้ เช่น ประชาชนเห็นตำรวจปฏิบัติหน้าที่ด้วยดีทุกครั้ง จะเกิดความรู้สึกที่ดีกับตำรวจ และยอมมีทัศนคติที่ดีต่อตำรวจด้วย การเรียนรู้จะปรากฏขึ้นได้เมื่อมีการเสริมพลัง การสร้างและเปลี่ยนแปลงทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้

2. ทฤษฎีเกี่ยวกับสิ่งล่อใจและความขัดแย้งในใจ (Incentive and Conflict Theory) ทฤษฎีจะมองการสร้างและเปลี่ยนแปลงทัศนคติในแง่ที่บุคคลเกิดความขัดแย้งขึ้นในจิตใจของบุคคล จะมีทัศนคติทางบวกต่อสิ่งใดขึ้นอยู่กับว่าสิ่งนั้นจะเกิดประโยชน์ล่อใจมากน้อยเพียงใดด้วย เช่น บุคคลทราบว่าการทุจริตต่อหน้าที่นั้น เป็นเรื่องไม่ดีไม่ถูกต้อง จึงเกิดทัศนคติในทางลบต่อการทุจริต แต่เมื่อทุจริตแล้วทำให้มีเงินทองใช้อย่างสุขสบาย คนในครอบครัวไม่ลำบาก จึงทำให้บุคคลดังกล่าวมีทัศนคติทางบวกต่อการทุจริต จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่าบุคคลจะเกิดความขัดแย้งในใจขึ้น จะมีทัศนคติในทางลบในขั้นแรก แต่ต่อมาเมื่อผลตอบแทนทัศนคติจะเปลี่ยนไปเป็นทางบวกได้

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับความสอดคล้องในการรับรู้ (Cognitive Consistency Theory) ทฤษฎีนี้ ตั้งอยู่บนรากฐานที่ว่าเมื่อข้อมูลที่บุคคลรับรู้ไม่มีความสอดคล้องกับข้อมูลเดิมที่บุคคลรับรู้ไว้แล้ว บุคคลจะเกิดภาวะไม่สบายใจ ภาวะไม่สบายใจนี้จะถูกจูงใจให้บุคคลมีพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมีการเปลี่ยนความรู้ความเข้าใจเสียใหม่ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกันด้วยการรับรู้

จำรอง เงินดี (2529) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติไว้ว่ามี 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. การใส่ใจ (Attention) คือขั้นที่จะต้องชักจูงให้ผู้ที่เราต้องการจะเปลี่ยนแปลงเกิดความสนใจในเรื่องนั้นๆ เสียก่อน

2. ความเข้าใจ (Comprehension) เมื่อทำให้เกิดความสนใจได้แล้วก็จะชี้แจงในรายละเอียด โดยกล่าวถึงจุดหมายปลายทางลักษณะต่างๆ ของเรื่องนั้นโดยสร้างให้เกิดความหมาย

3. การยอมรับ (Acceptance) ขั้นที่ทำให้ผู้ถูกจูงใจเกิดการยอมรับ การจะเกิดการเปลี่ยนแปลงได้นั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้จูงใจ

4. การเก็บจำ (Retention) เมื่อมีสิ่งใหม่เกิดขึ้นกับบุคคลที่เราต้องการจะเปลี่ยนแปลงแล้ว ถ้าผู้นั้นยอมรับอย่างต่อเนื่องและจดจำไว้อย่างถาวร จะถือว่าอยู่ในขั้นการเก็บจำ และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมทันทีเมื่อถึงโอกาส

5. การกระทำ (Action) ขั้นนี้จะแสดงออกมาในรูปพฤติกรรมคือ เมื่อผู้ถูกจูงใจเก็บจำสิ่งใหม่ที่ได้รับและเก็บจำแล้วก็ต้องกระทำในสิ่งใหม่ไม่ใช่กระทำตามแบบเดิม

Davies (อ้างถึงในบุญเลิศ ไพรินทร์ : 2538 : 63-64) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงทัศนคติอาจกระทำได้ 2 แนวทาง ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงโดยการบังคับ (Coerced Change) หรือการยอมตาม ซึ่งมีลักษณะดังนี้

1.1 มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติเพราะเห็นแก่รางวัล หรือเพราะเกรงกลัวต่อการลงโทษ

1.2 เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วบางครั้งเกิดขึ้นทันทีทันใด

1.3 มักเป็นการเปลี่ยนแปลงในระยะสั้นๆ เว้นแต่การบีบบังคับจะยังคงมีอยู่ต่อไปอย่างต่อเนื่องเท่านั้นจึงจะอยู่ได้นาน

1.4 บ่อยครั้งการเปลี่ยนแปลงโดยวิธีการบังคับหรือการให้ยอมตามนี้อาจก่อให้เกิดปัญหาได้ เช่น ผู้ถูกบังคับให้ยอมตามนั้นอาจแสดงตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อการเปลี่ยนแปลงนั้น หรือบางครั้งก็จะแสดงความเฉยเมย และไม่สนใจต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลงโดยวิธีนี้เป็นต้น

2. การเปลี่ยนแปลงจากการที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมา มีบทบาทร่วมในกระบวนการฝึกอบรม (Participative Change) เป็นการที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้เข้ามาเกี่ยวข้องและมีส่วนร่วมโดยตรงในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่มีลักษณะดังนี้

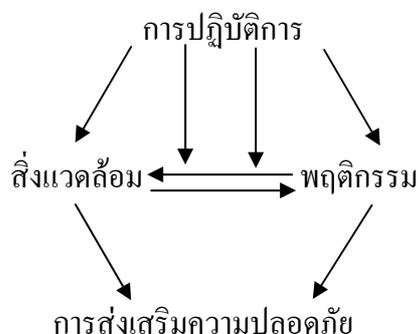
2.1 การเปลี่ยนแปลงอันเนื่องมาจากการที่ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีจิตใจสำนึก ร่วมและมีความผูกพันต่อกระบวนการเรียนการสอนหรือการฝึกอบรมนั้นๆ

2.2 เป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ และวิวัฒนาการไปเรื่อยๆ

2.3 เป็นการเปลี่ยนแปลงในระยะยาว ครอบคลุมที่ทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นยังคงได้รับการเสริมแรงอย่างต่อเนื่อง

2.4 ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงโดยการเข้ามา มีบทบาทร่วม เช่นนี้ มีแนวโน้มอย่างสูงที่จะมีจิตใจสำนึก ร่วมและความผูกพันที่ดีต่อการเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ตาม

การปฏิบัติการ การส่งเสริมให้ประชาชนมีพฤติกรรมปลอดภัย ควรเคารพสิทธิเสรีภาพของผู้อื่นและสามารถใช้บรรทัดฐานทางสังคม ในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอย่างยั่งยืน (WHO : 1998 : 11)

แผนภูมิที่ 3 แสดงกระบวนการส่งเสริมความปลอดภัย

การดำเนินงานชุมชนปลอดภัย จะประสบความสำเร็จได้ ต้องมีการชักนำชุมชน เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมชุมชน เพื่อให้เกิดสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัย และลดพฤติกรรมเสี่ยงระดับบุคคล ซึ่งเป็นเรื่องที่ต้องใช้เวลานาน เพราะต้องเปลี่ยนทัศนคติของคนในชุมชนให้ยอมรับระดับความปลอดภัยในขั้นสูง

ในขณะที่ทำการแก้ปัญหาความปลอดภัย อาจพบอุปสรรคคิดขวางในการดำเนินการ ได้แก่ ทัศนคติ 2 รูปแบบ คือ ทัศนคติที่คิดว่าเหตุร้ายที่เกิดขึ้นเป็นเพราะชะตากำหนดให้ถึงมาต และทัศนคติที่คิดตำหนิเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ทัศนคติทั้ง 2 อย่างนี้ เป็นตัวสกัดกั้นไม่ให้คิดช่วยเหลือหรือคิดหาวิธีป้องกัน

1. ทัศนคติที่คิดว่าเหตุร้ายที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่ชะตากำหนดให้ถึงมาต ทัศนคตินี้ทำให้เกิดการยอมรับผลที่เกิดขึ้น และปล่อยให้ไปเป็นไปตามโชคชะตา เราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอะไรได้ ทัศนคติที่คิดว่าเป็นเรื่อง โชคชะตาทำให้สังคมยอมรับปัญหา และส่งผลให้ไม่พยายามหาทางป้องกันปัญหา เช่น ปัญหาอุบัติเหตุรถยนต์ เป็นสิ่งที่เราไม่สามารถจะควบคุมได้

2. ทัศนคติคิดตำหนิเหยื่อผู้เคราะห์ร้าย ทัศนคตินี้เชื่อว่าเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายต้องรับผิดชอบตัวเองเพราะเป็นความผิดของตัวเอง ไม่ระมัดระวังเพียงพอ ไม่รอบคอบ สมควรจะได้รับเคราะห์ ทัศนคตินี้มาจากความเชื่อที่ว่าผู้เคราะห์ร้ายสามารถควบคุม ความเสี่ยงหรือโชคชะตาของตนเองได้แต่ไม่ทำ เช่น ออกไปเดินตอนกลางคืน ขับรถยนต์หรือปั่นเขา ทัศนคตินี้ก่อให้เกิดผลเสียทำให้ไม่มีผู้ใดยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ เช่น สามี ภรรยา ทำร้ายร่างกายกัน จริงๆ แล้วสาเหตุของปัญหาลักษณะนี้เกิดจากปัจจัยทางสังคม เช่น ค่านิยม การแสวงหาอำนาจในสังคม ธรรมชาติทางสังคมของหญิงและชาย

ปัญหาจาก ทักษะคนนี้ ผู้ปฏิบัติการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ต้องนำมาเป็นแนวทางการส่งเสริมและปรับเปลี่ยนให้ประชาชนในชุมชนร่วมมือกันแก้ไขทั้งในระดับบุคคล ระดับชุมชน และระดับประเทศ

ฝ่ายความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม บริษัท ปิโตรเคมีแห่งชาติ จำกัด (2535, อ้างถึงในกนกนิกา ปิตกัญจนกุล : 2547 : 21) กล่าวว่าพฤติกรรมด้านความปลอดภัยส่วนใหญ่มาจากความเคยชิน หากสร้างความเคยชินที่ดีนี้ได้จะทำให้เกิดผลดีกับองค์กร และเกิดความปลอดภัยกับตัวพนักงานเองด้วยการรณรงค์ความปลอดภัยที่บ้าน จะช่วยทำให้เกิดความคุ้นเคยและเคยชินกับเรื่องความปลอดภัยตลอดเวลา

กรมการแพทย์และอนามัย กระทรวงสาธารณสุข (2517:8-9) กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลมีหลายประการ ดังนี้

1. องค์ประกอบทางกลุ่มสังคม (Social Group) พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกนั้นมี 2 อย่าง ได้แก่ พฤติกรรมที่เป็นแบบฉบับของตนเองและพฤติกรรมที่แสดงออกโดยอิทธิพลของกลุ่ม กลุ่มสังคมที่กล่าวนี้ได้แก่ เพื่อนนักเรียน เพื่อนบ้าน เป็นต้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิทธิพลของกลุ่มมีความหมายต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมาก เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่มีความเจริญทางด้านอารมณ์ยังไม่สมบูรณ์ มีความหุนหันไหว มีอารมณ์เปลี่ยนแปลงเสมอและต้องการให้เพื่อนยอมรับตนเองเข้ากลุ่มด้วย

2. บุคคลที่เป็นแบบอย่าง เช่น บิดา มารดา ญาติ พี่น้อง ครูอาจารย์ คารา บุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์หรือในศาสนา เป็นต้น

3. สิ่งแวดล้อมทั่วไป ได้แก่ สภาพทางภูมิศาสตร์ บ้าน ที่พักอาศัย ชุมชน โครงสร้างทางสังคม เช่น ชนบทหรือในเมือง เป็นต้น

4. ความเจริญทางด้านเทคโนโลยี มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลอย่างมาก เช่น การจราจรที่ไร้รถแทนการเดิน คนในสมัยก่อนไม่สวมรองเท้า ต่อมา มีช่างตัดรองเท้าและร้านขายรองเท้ามากขึ้น คนจำนวนมากเห็นความสำคัญและความสบายของการสวมรองเท้าจึงเปลี่ยนจากการเดินเท้าเปล่ามาสวมรองเท้า เป็นต้น

5. ทักษะคน มีผลต่อพฤติกรรมของคนมาก เช่น ถ้าประชาชนมีทักษะคนที่ดีต่อเรื่องสุขภาพอนามัย การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ถูกต้องก็เป็นไปได้ง่าย

6. องค์ประกอบทางด้านโครงสร้างของร่างกาย ซึ่งเป็นผลมาจากทางกรรมพันธุ์ และสิ่งแวดล้อมก็มีอิทธิพลต่อบุคคลได้ เช่น คนที่มีรูปร่างผิออกไปจากบุคคลธรรมดา มีปมด้อยทางด้านสังคม จะมีแนวโน้มเกิดปัญหาทางด้านสุขภาพจิต เป็นต้น

7. การเรียนรู้ โดยทั่วไปพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้ เพราะตามหลักจิตวิทยาถือว่า การที่บุคคลจะทำอะไรนั้นเกิดจากการเรียนรู้ทั้งสิ้น

8. วุฒิภาวะ พฤติกรรมต่างๆ จะเปลี่ยนแปลงไปตามพัฒนาการตามธรรมชาติ เช่น ตอนเด็กยังไม่รู้จักรับผิดชอบแต่โตขึ้นรู้จักบทบาทหน้าที่ของตนเอง เป็นต้น

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2526 : 202-204) ได้กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของบุคคลในสังคมนั้นมีอยู่ 3 ลักษณะคือ

1. การเปลี่ยนแปลงโดยการถูกบังคับ การเปลี่ยนแปลง จะเปลี่ยนแปลงเฉพาะการปฏิบัติเท่านั้น ส่วนแนวความคิด ความเชื่อยังคงไม่เปลี่ยนแปลง การบังคับนั้น อาจเป็นลักษณะของระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมาย หรือการบังคับจากตัวบุคคลโดยตรง สำหรับความมากน้อยของการเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับความรุนแรง หรือความมากน้อยของรางวัลหรือการลงโทษนั้น บุคคลจะยอมทำตามในบางสิ่งบางอย่างก็ต่อเมื่อเขาถูกจับตามองอยู่เท่านั้น

2. การเปลี่ยนแปลงโดยการเลียนแบบ การเลียนแบบนี้เป็นภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลจากการที่เขาต้องการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีหรือเป็นที่พึงพอใจระหว่างตัวเขากับบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเป็นของตน หรือแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งกันและกัน บุคคลมักจะเชื่อในสิ่งที่เขาปฏิบัติหรือเลียนแบบนั้น จากการเลียนแบบนี้ความรู้เจตคติและการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งนั้นๆ จะเปลี่ยนไปมากน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งที่เร้าให้เกิดการเลียนแบบนี้ ว่าเป็นสิ่งที่ดึงดูดความสนใจและความเชื่อได้มากน้อยเพียงใด เช่น การแต่งกาย ทำทาง การพูดจา การเอาอย่างเพื่อนหรือดาราภาพยนตร์ของเด็กวัยรุ่น การเลือกรับประทานอาหาร หรือไม่รับประทานบางอย่างเหมือนพ่อแม่ เป็นต้น

3. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากความต้องการที่อยากจะเปลี่ยน เนื่องจากเห็นความสำคัญของสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงนั้นๆ การเปลี่ยนแปลงแบบนี้เกิดจากสิ่งที่เปลี่ยนแปลงนั้น โดยตรงกับความต้องการภายใน ค่านิยมของบุคคลนั้นๆ พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปโดยกระบวนการนี้จะสอดคล้องกับค่านิยมที่มีอยู่เดิม การเปลี่ยนแปลงชนิดนี้ นอกจากจะเปลี่ยนแปลงทางด้านกรปฏิบัติแล้ว ความรู้และเจตคติก็เปลี่ยนแปลงด้วย

ธนวรรณ อิมสมบูรณ์ (2532 : 24-26) ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของคนว่าขึ้นอยู่กับปัจจัย 3 ประการคือ

1. ปัจจัยโน้มน้าว (Predisposing factor) เป็นผลที่เกิดจากการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลโดยตรง ซึ่งอยู่ในลักษณะความรู้ความสามารถ ความเข้าใจ ความเชื่อ ค่านิยมและเจตคติ การเกิดหรือการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยโน้มน้าว ให้อยู่ในระดับที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมสุขภาพที่พึง

ประสงค์ได้นั้น ต้องอาศัยประสบการณ์การเรียนรู้ที่ต่อเนื่องกันมาซึ่งอาจจะได้มาจากสภาวะแวดล้อมในครอบครัวหรือจากสังคมแวดล้อมต่างๆ ไป

2. ปัจจัยสนับสนุน (Enabling factor) ได้แก่ สภาพแวดล้อมและกิจกรรมต่างๆ ที่เอื้ออำนวยให้แต่ละบุคคล ได้มีโอกาสกระทำการในเรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างพอเพียงเหมาะสมและต่อเนื่อง จนกระทั่งเกิดการพัฒนาเป็นทักษะและพฤติกรรมอย่างถาวร เช่น การจัดให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการดำเนินการและรับผิดชอบโครงการสุขภาพในโรงเรียนตามระดับความรู้ความชำนาญก็จะเป็นปัจจัยสำคัญที่จะปลูกฝังหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมสุขภาพให้เกิดขึ้นได้โดยมีปัจจัยอื่นๆ เป็นแรงเสริม

3. ปัจจัยเสริมสร้าง (Reinforcing factor) ได้แก่ บุคคลต่างๆ ในครอบครัวในโรงเรียนและสังคมสิ่งแวดล้อมภายนอกซึ่งจะมีบทบาทในการสั่งสอน อบรม แนะนำ ชักจูง ควบคุมดูแล กระตุ้นหรือปฏิเสธอย่างหนึ่งอย่างใดที่จะเสริมสร้างให้กระทำ หรือการตัดสินใจ ปฏิบัติในสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ต่อสุขภาพ โดยใช้การตัดสินใจของตนเองที่ได้รับแรงโน้มน้าว และกำลังสนับสนุนจากปัจจัยต่างๆ การกำหนดมาตรการ ควบคุมการกระทำของบุคคล เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัย

สรุป การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน คือ การดำเนินการจัดโครงการหรือกิจกรรม พัฒนา อบรม ให้ความรู้ เพิ่มทักษะหรือดำเนินโครงการหรือกิจกรรม รมณรงค์ประชาสัมพันธ์ สร้างจิตสำนึก เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงในเรื่องของความเชื่อ ความรู้สึก ความรู้ และวิธีการปฏิบัติตนในการดำรงชีวิตที่นำไปสู่การกระทำที่ไม่ปลอดภัยหรือเกิดอันตรายต่อชีวิตร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินของประชาชนในชุมชน ทั้งส่วนบุคคล และส่วนรวม เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย และเพื่อให้ประชาชนมีความเชื่อ ความรู้สึก มีความรู้ มีทักษะ และมีวิธีการปฏิบัติตนในการดำรงชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถวางแผนตัดสินใจหรือตั้งใจปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อควบคุมให้มีการกระทำที่มีความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม ของประชาชนในชุมชน

2. การกระจายอำนาจในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล โครงสร้าง และอำนาจหน้าที่ด้านความปลอดภัย ขององค์การบริหารส่วนตำบล

2.1 การกระจายอำนาจในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล

การกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นในรูปแบบ องค์การบริหารส่วนตำบลนั้น ถือได้ว่าเป็นการกระจายอำนาจ ผู้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนและทำให้ประชาชนสามารถเข้ามาสัมผัสกับการปกครองระดับท้องถิ่นได้มากที่สุด องค์การบริหารส่วน

ตำบล คือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น มีฐานะเป็นนิติบุคคลและราชการส่วนท้องถิ่น จัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 ซึ่งมีผล บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 2 มีนาคม 2538

การกระจายอำนาจในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบล คือการที่รัฐให้ความ อิสระกับองค์การบริหารส่วนตำบลและประชาชนในการตัดสินใจบริหารจัดการกับท้องถิ่นของตน โดยมีความอิสระ ในการเลือกตั้งผู้แทน ในการทำงานเข้ามาบริหารงาน ขององค์การบริหารส่วน ตำบล เรื่องของรายได้ก็สามารถจัดเก็บเองได้บางส่วน การกำกับดูแล กฎหมายกำหนดให้นายอำเภอ และผู้ว่าราชการจังหวัด กำกับดูแล องค์การบริหารส่วนตำบล

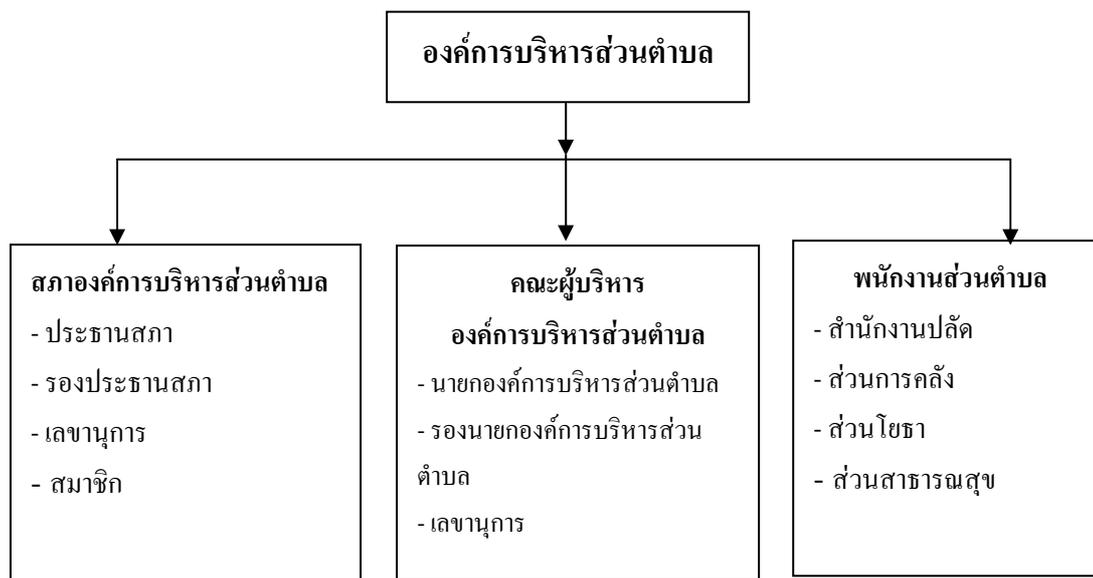
โครงสร้างของ องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย สภาและคณะผู้บริหาร องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งสภา องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยสมาชิกหมู่บ้านละ 2 คน มาจากการเลือกตั้งของประชาชน คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย นายก องค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน มาจากการเลือกตั้งของประชาชน และรองนายกองค์การบริหาร ส่วนตำบล 2 คน เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบล 1 คน ซึ่งนายกองค์การบริหารส่วน ตำบลเป็นผู้แต่งตั้ง

รายได้ ขององค์การบริหารส่วนตำบล ได้มาจากภาษีอากรและค่าธรรมเนียม เงิน อุดหนุนรัฐบาล รายได้จากทรัพย์สินและรายได้อื่นๆ เงินกู้ โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

1. กู้จากกระทรวง ทบวง กรม องค์การหรือนิติบุคคล
2. การกู้จะกระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
3. การกู้ต้องปฏิบัติตามระเบียบของกระทรวงมหาดไทย

2.2 โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล

ตาม พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546

แผนภูมิที่ 4 แสดงโครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล

องค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย

1. สภาองค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วยสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนหมู่บ้านละ 2 คน ซึ่งได้รับเลือกตั้งจากรายชื่อ ในแต่ละหมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น หากตำบลใดมีเพียงหนึ่งหมู่บ้านให้มีสมาชิกสภาทุกคน โดยอยู่ในวาระสี่ปี ทำหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด โดยมีประธานสภา รองประธานสภา และเลขานุการสภา ซึ่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลคัดเลือกมาให้นายอำเภอเป็นผู้แต่งตั้ง สภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุในมาตรา 46 ดังนี้

1.1 ให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาตำบล เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารกิจกรรมขององค์การบริหารส่วนตำบล

1.2 พิจารณาและให้ความเห็นชอบร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี และร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม

1.3 ควบคุมการปฏิบัติงานของคณะกรรมการบริหารให้เป็นไปตามนโยบายและแผนพัฒนาตำบลข้างต้น และกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับของทางราชการ

2. คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล มีนายกองจัดการบริหารส่วนตำบล 1 คน ซึ่งมาจากการเลือกตั้งโดยตรงจากประชาชน รองนายกองจัดการบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน และเลขานุการนายกองจัดการบริหารส่วนตำบล 1 คน ซึ่งมาจากการแต่งตั้งโดยนายกองจัดการบริหารส่วนตำบล โดยทำหน้าที่

2.1 บริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามมติข้อบัญญัติ และแผนพัฒนาตำบล และรับผิดชอบการบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อสภา องค์การบริหารส่วนตำบล

2.2 จัดทำแผนพัฒนาตำบลและงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อเสนอให้สภา องค์การบริหารส่วนตำบลพิจารณาให้ความเห็นชอบ

2.3 รายงานผลการปฏิบัติงานและการใช้จ่ายเงินให้สภาองค์การบริหารส่วน ตำบลทราบอย่างน้อยปีละสองครั้ง

2.4 ปฏิบัติหน้าที่อื่นๆ ตามที่ทางราชการมอบหมาย

2.3 อำนาจหน้าที่ด้านความปลอดภัยขององค์การบริหารส่วนตำบล

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และตามแนวคิดที่ว่า ด้วยภารกิจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546 และพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพ สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช 2535 แก้ไข เพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบ เรียบร้อยของบ้านเมือง พุทธศักราช 2535 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พุทธศักราช 2522 พระราชบัญญัติที่ดินและถมดิน พุทธศักราช 2522 พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำไทย พุทธศักราช 2456 และพิจารณาจากอำนาจหน้าที่ที่ต้องกระทำ ที่อาจกระทำและหน้าที่ที่ได้รับ มอบหมาย และต้องปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายแห่งรัฐ องค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะ เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชุมชน โดยสามารถ แยกออกเป็น 6 ด้านได้ ดังนี้

1. ดูแลป้องกันด้านสิ่งแวดล้อมเป็นพิษหรือสิ่งแวดล้อมอันตราย

การดูแลป้องกันสิ่งแวดล้อมเป็นพิษหรือสิ่งแวดล้อมอันตราย นอกจาก พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง(ฉบับ ที่ 5) พุทธศักราช 2546 แล้วยังมีกฎหมายพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจาย อำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษา คุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช 2535 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็น ระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พุทธศักราช 2535 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พุทธศักราช 2522

พระราชบัญญัติชุดดินและถมดิน พุทธศักราช 2522 ให้อำนาจองค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการได้ค่อนข้างกว้างขวาง ตั้งแต่การควบคุมดูแล การจัดซื้อ จัดหา บุคลากร เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ในการปฏิบัติงานเพื่อคุ้มครองดูแลรักษาสภาพแวดล้อม ควบคุมดูแลสถานประกอบการ การจัดการรักษาทรัพยากรสิ่งแวดล้อม การจัดการระบบสาธารณสุข โภค จัดการสภาพแวดล้อมชุมชนให้ปลอดภัย และการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมตามที่กฎหมายระบุให้อำนาจไว้เพื่อคุ้มครองดูแลรักษาสภาพแวดล้อมให้ปลอดภัย ในชุมชนตลอดจนการพัฒนา เพิ่มทักษะ ให้ความรู้ความเข้าใจ แก่ประชาชน เพื่อให้มีพฤติกรรมปลอดภัย ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม การคุ้มครอง ดูแล ป้องกันสิ่งแวดล้อม ตามบทบาทหน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยดำเนินการ ดังนี้

1. จัดทำแผนปฏิบัติการเพื่อลดและขจัดมลพิษ เสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ในกรณีทีคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ประกาศเขตควบคุมมลพิษ ดำเนินการได้ ดังนี้

1.2 ทำการสำรวจและเก็บข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งกำเนิดมลพิษที่มีอยู่ในเขตควบคุมนั้น

1.3 จัดทำบัญชีรายละเอียดแสดงจำนวนประเภทและขนาดของ แหล่งกำเนิดมลพิษที่ได้ทำการสำรวจและเก็บข้อมูล

1.4 ทำการศึกษา วิเคราะห์และประเมินสถานมลพิษ รวมทั้งขอบเขตความรุนแรงของสภาพปัญหาและผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อกำหนดมาตรการที่เหมาะสมและจำเป็นสำหรับการลดและขจัดมลพิษในเขตควบคุมมลพิษ

1.5 เสนอประมาณการและคำขอจัดสรรเงินงบประมาณ สำหรับก่อสร้างหรือดำเนินการเพื่อให้มีระบบน้ำเสียรวม หรือระบบกำจัดของเสียรวม สำหรับการลดและขจัดมลพิษในเขตควบคุมมลพิษ

1.6 ออกใบอนุญาต ควบคุมสิ่งพักและการเพิกถอนการอนุญาต เรียกเก็บค่าธรรมเนียมแก่ผู้รับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสีย

1.7 ควบคุมแหล่งกำเนิดมลพิษ กรณีที่ทางราชการยังมิได้จัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวม กำจัดของเสียรวม แต่มีผู้ได้รับใบอนุญาตรับจ้างดำเนินการ

1.8 ตรวจสอบควบคุม รายงานสรุปผลการทำงานของระบบหรืออุปกรณ์ และเครื่องมือ ของผู้ได้รับอนุญาตรับจ้างให้บริการบำบัดน้ำเสียหรือกำจัดของเสีย

1.9 ออกข้อบัญญัติเพื่อกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการควบคุมหรือกำกับดูแลกิจการ กำหนดมาตรฐานสถานะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพ วิธีดำเนินการเพื่อตรวจสอบ ควบคุม กำกับดูแลหรือแก้ไขสิ่งที่มีผลกระทบต่อสถานะความเป็นอยู่

2. กำจัดสิ่งปฏิกูลมูลฝอย
3. ออกข้อบัญญัติ การรักษาความสะอาดและจัดระเบียบในการเก็บขนและกำจัด
4. ควบคุม ดูแล อาคารหรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ต่อเนื่องกับอาคาร เพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของผู้อยู่อาศัย
5. ควบคุม ระงับเหตุรำคาญ ดูแลให้ปราศจากเหตุรำคาญ
6. ควบคุม การเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ออกข้อบัญญัติ เขตควบคุมการเลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์
7. ควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ
8. ควบคุมตลาด สถานที่จำหน่ายอาหาร สถานที่สะสมอาหาร
9. ควบคุม ดูแล การจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ
10. รักษาความสะอาดในที่สาธารณะและสถานสาธารณะ
11. ดูแล รักษาสนามหญ้าและต้นไม้ในถนนและสถานสาธารณะ
12. กำหนดมาตรการ การทิ้งสิ่งปฏิกูลมูลฝอย น้ำโสโครก หรือสิ่งอื่นใดบนถนนหรือในทางน้ำ
13. ดูแล รักษาความสะอาดทางเท้า
14. ควบคุมเจ้าของผู้ครอบครองอาคารและที่ดิน
15. ควบคุมการอาบน้ำหรือซักล้างสิ่งใดๆ
16. ควบคุมการโฆษณา
17. ควบคุมการขูด กะเทาะ ขีด เขียนต่างๆ
18. ควบคุมการปล่อยสัตว์ ชูงสัตว์ นำสัตว์ ต้อนสัตว์
19. ควบคุมการล้างรถ
20. ควบคุมการใช้ถนนเป็นสถานที่ที่ซ่อมรถ
21. ควบคุมการใช้ทางเท้า
22. ควบคุมการทิ้งวางหรือกองซากรถ
23. ควบคุมการตั้งวางหรือกองวัสดุใดๆ บนถนน
24. ควบคุมวัตถุไหลหรือตกลงในทางน้ำ
25. ควบคุมร้านจำหน่ายอาหารเครื่องดื่มให้มีส้วม
26. ควบคุมสถานบริการน้ำมันให้มีส้วม
27. ควบคุมการทิ้งสิ่งปฏิกูลมูลฝอย

28. ควบคุมการทำอันตรายต่อต้นไม้ที่ปลูกไว้หรือขึ้นเองตามธรรมชาติในที่สาธารณะหรือสถานสาธารณะ
29. ควบคุมการทำลายของสาธารณะ การป็นปาย นั่งหรือขึ้นไปบนรั้ว
30. ควบคุมการเล่นกีฬา การติดตั้ง ตาก วาง แขนงสิ่งใดๆ ในที่สาธารณะและในอาคาร
31. ออกข้อบัญญัติ เพื่อควบคุมการก่อสร้างอาคาร พิจารณาออกใบอนุญาตก่อสร้าง คัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร
32. สอดส่อง ดูแลให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารปฏิบัติตามกฎหมาย
33. ออกข้อบัญญัติควบคุมการขุดดิน ถมดิน และควบคุมดูแลการขุดดิน ถมดิน
34. ดูแล รักษา สถานีขนส่งทางน้ำ ท่าเทียบเรือสาธารณะ
35. ดูแล รักษาการขุดลอกคูและร่องน้ำทางเดินเรือ ติดตั้งบำรุงรักษาเครื่องหมายการเดินเรือ

2. ดูแลป้องกันอาชญากรรม

ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่รักษาความสงบเรียบร้อย และปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายและตามที่ได้รับมอบหมายจากรัฐ และสามารถดำเนินการได้เองโดยการกำหนดเป็นนโยบายบรรจุแผนพัฒนา และตราข้อบัญญัติ สนับสนุนงบประมาณจัดหาเครื่องมือวัสดุ อุปกรณ์ในการปฏิบัติงานเกี่ยวกับการดูแลป้องกัน อาชญากรรม จัดสภาพพื้นที่ให้ปลอดภัย เช่น ติดตั้งไฟฟ้า แสงสว่าง จัดตั้งศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน สนับสนุนตำรวจชุมชน ประจำตำบล สนับสนุน การปฏิบัติงาน ของฝ่ายตำรวจ และฝ่ายปกครอง จัดฝึกอบรมเพิ่มทักษะแก่ประชาชนและผู้ปฏิบัติงานเพื่อให้มีทักษะในการป้องกันภัยจากอาชญากรรม

อาชญากรรม ในความหมายอย่างกว้าง หมายถึง พฤติกรรมที่มีการกระทำผิด โดยผู้กระทำผิดมีเจตนาในการกระทำความผิด กล่าว โดยเป็นการกระทำความผิดที่มีลักษณะร้ายแรง มีความรุนแรงและเป็นอันตรายต่อสังคมซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบจำนวนมากต่อสังคม อันเป็นการกระทำที่มีการละเมิดต่อกฎหมายบ้านเมือง ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษทั้งที่ไม่เป็นทางการจากสมาชิกในสังคม อาทิ การตำหนิ ดิเตียน การไม่คบหาสมาคมด้วย และการได้รับโทษที่เป็นทางการจากข้อกำหนดของกฎหมายบ้านเมือง โดยผู้กระทำผิดจะต้องถูกลงโทษโดยผ่านกระบวนการยุติธรรมเป็นสำคัญ

อาชญากรรม ในความหมายอย่างแคบ คือ พฤติกรรมที่เป็นการละเมิดต่อกฎหมายอาญาเท่านั้น โดยการพิจารณาพฤติกรรมกระทำของบุคคลในสังคมตามข้อกำหนดของกฎหมายอาญาเท่านั้น ไม่ได้คำนึงถึงเจตนา หรือลักษณะของความผิดแต่อย่างใด

นอกจากนี้ อาชญากรรมอาจมีความหมายที่แตกต่างกันในแต่ละประเด็น ดังนี้

1. อาชญากรรมในแง่กฎหมาย อาชญากรรม เป็นการกระทำที่มีความผิดและมีบทลงโทษทางอาญาเป็นหลัก โดยการกระทำผิดทางอาญา แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 อาชญากรรมที่มีความชั่วร้ายในตัวเอง (Mala in se)

1.2 อาชญากรรมที่ไม่มีความชั่วร้ายในตัวเอง (Mala prohibita)

2. อาชญากรรมในแง่สังคมวิทยา อาชญากรรม เป็นการกระทำที่ส่งผลต่อสังคมส่วนรวม และสังคมมุ่งจะลงโทษผู้ที่มีพฤติกรรมดังกล่าว

3. อาชญากรรมในแง่อาชญาวิทยา อาชญากรรม เป็นการกระทำผิดในทางอาญา มีสาเหตุในการกระทำผิดที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับปัจจัยที่เป็นตัวกำหนด โดยการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายและจะต้องมีมาตรการในการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดที่เหมาะสม

นอกจากนี้อาชญากรรมอาจมีความหมายที่แตกต่างกัน อาทิ

อาชญากรรม คือ การกระทำที่ละเมิดกฎหมายอาญา การกระทำใดๆ ไม่ว่าจะนำประณาม นาลงโทษมากสักเพียงใด หรือไม่ว่าจะเป็นการผิดศีลธรรมมากเพียงใด ก็ไม่ถือว่าเป็นอาชญากรรม ถ้าไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายห้ามไว้

อาชญากรรม คือ การกระทำหรือละเว้นการกระทำใดๆ ซึ่งกฎหมายมหาชนได้บัญญัติห้ามไว้ เพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะ และถ้าผู้ใดฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามจะถูกลงโทษโดยวิธีดำเนินกระบวนการพิจารณาทางศาล

อาชญากรรม คือ การกระทำโดยมีเจตนาละเมิดกฎหมายอาญา หรือละเว้นไม่กระทำในสิ่งที่กฎหมายอาญาบังคับให้กระทำ (ทั้ง Statutory และ case law) โดยไม่มีข้อแก้ตัวที่สมเหตุสมผล ซึ่งทำให้รัฐต้องดำเนินการลงโทษในฐานะที่เป็นความผิด

สรุปได้ว่า อาชญากรรม คือ พฤติกรรมที่ฝ่าฝืนข้อห้ามของรัฐในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายอาญา โดยผู้กระทำมีเจตนาชั่วร้าย และจากการฝ่าฝืนดังกล่าว ผู้กระทำจะต้องได้รับโทษทางอาญา

อาชญากรรมพื้นฐานที่เกิดขึ้นโดยทั่วไป มักจะประกอบด้วยปัจจัยที่สำคัญสองประการ คือมูลเหตุจูงใจในการกระทำผิดและช่องโอกาสในการกระทำผิด (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์: 2526) ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมูลเหตุจูงใจนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวบุคคลหรือตัวอาชญากรช่องโอกาสนั้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมทั้งในส่วนที่เป็นรูปธรรม และนามธรรมที่มีส่วน

สัมพันธ์กับการสนับสนุน หรือยับยั้งการประกอบอาชญากรรมพื้นฐานดังนั้น ในการพิจารณาถึงบทบาทของชุมชนในการป้องกันอาชญากรรมที่เน้นในเรื่องการลดช่องโอกาสในการกระทำผิดนั้น จึงเป็นการพิจารณาถึงบทบาทของชุมชน ในการลดช่องโอกาสในการกระทำผิดให้น้อยลงโดยการป้องกันตนเองมิให้เป็นเหยื่ออาชญากรรม

การป้องกันตนเองหรือหลีกเลี่ยงการเป็นเหยื่ออาชญากรรมนั้น สามารถกระทำ ได้โดยการลดช่องโอกาสในการกระทำผิดของผู้ที่คิดจะกระทำผิดลง กล่าวคือ ทำให้การประกอบอาชญากรรมพื้นฐานนั้นกระทำได้ยากขึ้น หรือซ้ำลงจนผู้คิดที่จะกระทำผิดไม่กล้าเสี่ยงที่จะประกอบอาชญากรรมพื้นฐาน ทั้งนี้ โดยมาตรการที่นำมาใช้ในการหน่วงเหนี่ยวหรือยับยั้งผู้คิดที่จะกระทำผิดก็คือ การจัดสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์ให้เป็นประโยชน์ในการหน่วงเหนี่ยวยับยั้งดังกล่าว ซึ่งการจัดสภาพแวดล้อมดังกล่าวสามารถแยกพิจารณาได้ในลักษณะของสภาพแวดล้อมรูปธรรม และสภาพแวดล้อมนามธรรม

การพิจารณาถึงการป้องกันตนเองจากสภาพแวดล้อมรูปธรรม เป็นการพิจารณาถึงการจัดสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบๆ บุคคลที่เป็นลักษณะกายภาพ เช่น การจัดที่อยู่อาศัย อาคารสถานที่และอุปกรณ์เครื่องมือต่างๆ ตลอดจนการวางแผนผังเมืองในลักษณะที่เป็นการช่วยลดช่องโอกาสในการตกเป็นเหยื่ออาชญากรรม ทั้งนี้ อาจแยกพิจารณาได้ในระดับเมือง ระดับอาคารสถานที่และระดับบุคคล

ในระดับเมือง เป็นเรื่องเกี่ยวกับการวางผังเมืองและการจัดระเบียบชุมชน เพื่อป้องกันอาชญากรรม ทั้งนี้โดยการจัดระเบียบสภาพทางกายภาพ อันได้แก่ การใช้ที่ดิน และการจัดแบ่งสัดส่วนของเมืองให้มีระเบียบ ให้มีผลในการควบคุมสถานะที่เป็นสิ่งเอื้ออำนวยต่อการเกิดอาชญากรรมและทำให้มีการบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในระดับอาคารสถานที่ ประชาชนอาจมีบทบาทในการป้องกันอาชญากรรมพื้นฐานโดยการจัดสภาพแวดล้อมทางด้านอาคารสถานที่ให้มีส่วนในการหน่วงเหนี่ยว และยับยั้งอาชญากรรม ซึ่งอันที่จริงแล้วการป้องกันชีวิตร่างกายและทรัพย์สิน ตลอดจนที่อยู่อาศัยของตนเองเป็นลักษณะโดยธรรมชาติของมนุษย์อยู่แล้วแม้แต่สัตว์ก็ยังพยายามที่จะวางเขตที่อยู่อาศัยของมันสำหรับมนุษย์ก็เช่นกัน ได้มีการปกป้องที่อยู่อาศัยหรือถิ่นที่อยู่ของเผ่าพันธุ์มาเป็นเวลาช้านาน การป้องกันอาชญากรรม ในเรื่องเกี่ยวกับอาคารสถานที่จึงมิได้เป็นเรื่องใหม่เพียงแต่วิธีการได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยเฉพาะในเรื่องการใช้เทคโนโลยีเข้าช่วย ทั้งนี้โดยอาจแยกพิจารณาได้ตั้งแต่การใช้สิ่งกีดขวางแบบดั้งเดิม คือ รั้วกันเขต ประตู หน้าต่าง ลูกกรง กลอนไปจนถึงระบบการรักษาความปลอดภัยแบบใหม่ๆ เช่น โทรทัศน์วงจรปิด สัญญาณเตือนภัยประตูเปิดปิดระบบไฟฟ้าหรือกระจกกันกระสุน เป็นต้น สำหรับที่อยู่อาศัยแบบที่เป็นบ้านของคนไทยทั่วไปแล้วแทบทุก

บ้านจะต้องมีรั้วแบ่งกั้นอาณาเขตและการรुकล้ำเสมอ กล่าวได้ว่า การป้องกันอาชญากรรมพื้นฐานของบ้านของคนไทยนั้น นิยมใช้รั้วบ้านเป็นหลัก โดยหลายแห่งมีการเสริมลวดหนาม เศษแก้ว เหล็กแหลม และสายไฟฟ้าแรงต่ำเป็นต้น ซ้อยกเว้นมีอยู่บ้างสำหรับในกรณีที่เป็นที่อยู่อาศัยแบบสลัมหรือห้องแถวซึ่งไม่อาจมีรั้วได้ นอกจากนี้รั้วบ้านแล้วอุปกรณ์ป้องกันอาชญากรรมที่สำคัญสำหรับอาคารสถานที่โดยทั่วไป โดยเฉพาะที่อยู่อาศัยก็คือ การใช้ลูกกรงเหล็กตัดตามประตูหน้าต่าง เนื่องจากอากาศร้อนส่วนใหญ่จึงนิยมเปิดหน้าต่างติดมุ้งลวด และติดลูกกรง กล่าวได้ว่าบ้านที่อยู่อาศัยของคนชั้นกลางโดยทั่วไปแล้ว จะมีลูกกรงเหล็กตัดแทบทั้งสิ้น โดยเฉพาะห้องแถวด้วยแล้วแทบทุกห้องแถวจะใช้ลูกกรงเหล็กตัดทุกหลัง ดังนั้น จึงมักจะปรากฏอยู่เสมอในกรณีที่มีไฟไหม้คนที่อยู่อาศัยต้องตายในไฟ เพราะไม่สามารถหนีผ่านลูกกรงเหล็กออกมาได้ จากการวิจัยสำรวจของประชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2527) พบว่ามีการใช้ลูกกรงเหล็กตัดเป็นอุปกรณ์ในการป้องกันอาชญากรรมพื้นฐานภายในบ้านหรืออาคารร้านค้ามากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่า การใช้สุนัขป้องกันอาชญากรรมหรือเฝ้าบ้านก็เป็นวิธีการที่นิยมใช้เป็นอย่างมากเช่นกัน ซึ่งผลการสำรวจดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กิจจา สวนจันทร์ (2526) ซึ่งพบว่า มีการใช้สุนัขเป็นเครื่องมือในการป้องกันอาชญากรรมพื้นฐานในหมู่บ้านจัดสรรสูงมาก นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตจากการวิจัยครั้งนี้ก็คือว่าการใช้คนเฝ้าบ้านนับเป็นอีกมาตรการที่นิยมใช้กันมาก ทั้งนี้ เนื่องจากลักษณะของครอบครัวไทยที่มักจะมีญาติหรือเด็กรับใช้ไว้เฝ้าบ้านเสมอ

ในระดับบุคคล กล่าวได้ว่า การหลีกเลี่ยงภัยที่จะเกิดขึ้นกับตนเองเป็นสิ่งสำคัญสำหรับความอยู่รอดของมนุษย์มาช้านานแล้ว อย่างไรก็ตามวิถีชีวิตของสังคมเมืองทำให้คนโดยทั่วไปลดความระมัดระวังหรือประมาทเลินเล่อในการป้องกันตนเอง ทั้งนี้เพราะประชาชนส่วนใหญ่จำเป็นต้องเสี่ยงภัยในการทำมาหากินเพื่อดำรงชีวิตอยู่ในสังคมเมือง

ตามบทบาทอำนาจหน้าที่ ขององค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจในการดูแลป้องกันอาชญากรรม ดำเนินการได้ โดยการจัดสภาพพื้นที่ให้ปลอดภัย จัดหาเครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ในการปฏิบัติงาน ดำเนินโครงการพัฒนาให้ความรู้แก่ประชาชนและบุคลากรในการปฏิบัติงาน เพื่อให้มีทักษะในการป้องกันภัยจากอาชญากรรม ร่วมมือสนับสนุน การปฏิบัติงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

3. ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546 และตามพระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช 2550 กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดระเบียบว่าด้วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการปฏิรูประบบราชการ สาระสำคัญของระเบียบ

กระทรวงมหาดไทย มีผลให้องค์การบริหารส่วนตำบลทั่วประเทศมีฐานะเป็นศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งสอดคล้องกับหลักการกระจายอำนาจ หลักการมีส่วนร่วมของประชาชน และหลักการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่เน้นบทบาทและความสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเกี่ยวกับการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในพื้นที่

โดยให้มีอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของจำนวนประชากร และให้จัดตั้งหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ดังต่อไปนี้

1. ฝ่ายป้องกันและบรรเทาภัย
2. ฝ่ายรักษาความสงบเรียบร้อย
3. ฝ่ายสงเคราะห์ผู้ประสบภัย
4. ฝ่ายอื่นๆ ตามความจำเป็น

ภารกิจในการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยสามารถดำเนินการได้เอง และร่วมมือหรือสนับสนุนหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องดำเนินการ โดยกำหนดไว้เป็นนโยบาย บรรจุไว้ในแผนพัฒนาตำบล ตราเป็นข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี เพื่อดำเนินการจัดหาบุคลากร เครื่องมือ เครื่องใช้ในการปฏิบัติงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เช่น รถดับเพลิง รถบรรทุกน้ำ ถังดับเพลิง ให้ข้อมูลการป้องกันภัยก่อนเกิดภัยพิบัติ และช่วยเหลือฟื้นฟูหลังเกิดภัยพิบัติ ได้แก่ การฟื้นฟู และบูรณะความเสียหายเมื่อสาธารณภัยได้เกิดขึ้นไปแล้ว เช่น การแจกถุงยังชีพ การอำนวยความสะดวกด้านอาหาร น้ำ ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม ตรวจสอบพื้นที่เสี่ยงภัย สอดส่องสถานที่ที่ไม่ปลอดภัย เสี่ยงต่อการเกิดสาธารณภัย จัดเตรียมซ่อมบำรุงเครื่องมืออุปกรณ์ให้อยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน ช่วยเหลือผู้ตกอยู่ในอันตราย รับช่วยเหลือ อพยพผู้ประสบภัย ประสานงานหรือปฏิบัติงานกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง

ป้องกันไม่ให้เกิดภัยต่างๆ เช่น อุทกภัย วาตภัย อัคคีภัย และสาธารณภัยอื่นๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อลดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในพื้นที่ ตลอดจนช่วยเหลือและบรรเทาความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่เมื่อเกิด สาธารณภัย ในด้านการจัดหาเครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ในการป้องกันภัย เช่น รถดับเพลิง รถบรรทุกน้ำ ถังดับเพลิง และให้การสนับสนุนงบประมาณ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และจ่ายเงินชดเชย ตามที่ระเบียบกำหนดไว้ เพื่อเป็นการบรรเทาสาธารณภัยแก่ผู้ประสบภัย

พระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พุทธศักราช 2550 ให้ความหมายของสาธารณภัยว่า อัคคีภัย วาตภัย อุทกภัย ภัยแล้ง โรคระบาด ในมนุษย์ โรคระบาดสัตว์ โรคระบาดสัตว์น้ำ การระบาดของศัตรูพืช ตลอดจนภัยอื่นๆ อันมีผลกระทบต่อสาธารณสุข ไม่ว่าจะเกิดจากธรรมชาติ

มีผู้ทำให้เกิดขึ้น อุบัติเหตุหรือเหตุอื่นใด ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิต ร่างกายของประชาชน หรือความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชนหรือรัฐ

สรุปได้ว่า สาธารณภัย หมายถึง ภัยหรืออันตรายที่ทำให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิต ทรัพย์สินและสิ่งอื่นๆ อย่างรุนแรง ประกอบด้วยลักษณะ ดังนี้

1. ภัยที่เกิดขึ้นกับคนหมู่มาก
2. อาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาหรือทุกสถานที่อย่างกะทันหันหรือค่อยๆ เกิดขึ้น
3. เป็นอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของประชาชน
4. เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของประชาชนหรือรัฐ
5. เกิดความต้องการในสิ่งจำเป็นพื้นฐานอย่างรีบด่วนสำหรับผู้ประสบภัย

ประเภทของสาธารณภัย แบ่งตามลักษณะการเกิดหรือสาเหตุได้เป็น 2 ประเภท คือ สาธารณภัยธรรมชาติ และสาธารณภัยจากมนุษย์

1. สาธารณภัยธรรมชาติ (Natural Disaster) เป็นสาธารณภัยที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มักเกิดขึ้นตามฤดูกาลเป็นส่วนใหญ่ แต่บางครั้งอาจเกิดขึ้นโดยกะทันหันก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิต ร่างกาย จิตใจ ทรัพย์สินและสิ่งแวดล้อมต่างๆ ซึ่งได้แก่

1.1 อุทกภัย เป็นภัยอันเกิดจากภาวะน้ำท่วม จากพายุ ฝนตกหนัก การทำลายป่า การทรุดตัวของดิน ลักษณะอาจเป็นน้ำท่วมฉับพลัน หรือน้ำท่วมแบบค่อยเป็นค่อยไป หรือแบบไม่ฉับพลัน

1.2 วาตภัย คือ ภัยที่เกิดจากแรงลมและพายุ สามารถแบ่งลักษณะของวาตภัยได้ตามความเร็วลม สถานที่ที่เกิดวาตภัย เช่น พายุฟ้าคะนอง พายุดีเปรสชัน พายุโซนร้อน พายุไต้ฝุ่น

1.3 อัคคีภัย คือ ภัยที่เกิดจากเพลิงไหม้เป็นภัยที่ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิต และทรัพย์สิน มีแนวโน้มในการเกิดขึ้นบ่อยและสร้างความสูญเสียมากขึ้นทุกปี

1.4 อากาศหนาวผิดปกติ เช่น ในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งภูมิประเทศเป็นที่ราบสูง ประกอบกับได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมที่พัดพาความหนาวเย็นจากประเทศจีนเข้าสู่พื้นที่ดังกล่าวทำให้ประชาชนซึ่งอยู่บริเวณหุบเขาและเชิงเขาหนาวมาก ซึ่งพบว่าในบางปีของฤดูหนาวจะมีอุณหภูมิต่ำมาก

1.5 คลื่นความร้อน (hot waves) ก่อให้เกิดความร้อนผิดปกติ มักพบในประเทศเขตร้อน ทำให้ผู้ป่วยโรคหัวใจเสียชีวิตมากขึ้น

1.6 ภัยแล้ง (droughts) เป็นภัยที่ทำให้เกิดความอดอยาก ขาดแคลน เนื่องจากการขาดน้ำ ในประเทศไทยมักเกิดจากขาดฝน ความแห้งแล้งของพื้นที่ก่อให้เกิดผลเสียในการผลิตผลทางการเกษตร เป็นทุพภิกภัย อย่างหนึ่ง

1.7 แผ่นดินถล่ม (Land Slides) ในประเทศไทยมักจะพบแผ่นดินถล่มเกิดขึ้นเนื่องจากมีฝนตกหนักมาก ดินบริเวณภูเขาอุ้มน้ำไว้จนเกิดการอิ่มตัวและไม่สามารถอุ้มน้ำไว้ได้อีกจึงพังทลายลงมา ทั้งนี้คุณสมบัติการอุ้มน้ำของดินอาจมีปัจจัยอื่นเกี่ยวข้องด้วย เช่น โคลนถล่มที่บ้านน้ำก้อ อำเภอหล่มสัก จังหวัดเพชรบูรณ์ และที่อำเภอวังชิ้น จังหวัดแพร่ ซึ่งส่วนมากจะเกิดพร้อมกับอุทกภัย

2. สาธารณภัยมนุษย์ (Human disaster) เป็นภัยที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ โดยอาจจะเกิดจากสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์เพื่อความสุขสบายหรือเพื่อประหัดประหารกัน เช่น ภัยจากการจราจร อัคคีภัย การจลาจล การก่อวินาศกรรม ภัยจากทุ่นระเบิด สงครามกลางเมือง เป็นต้น สาธารณภัยที่แบ่งตามลักษณะการเกิด ในบางชนิดอาจเกิดได้ทั้งธรรมชาติและจากสาเหตุมนุษย์ เช่น อัคคีภัย อาจเกิดขึ้นได้ทั้งการสันดาปขึ้นเองหรือจากการลอบวางเพลิง ไฟไหม้ป่า อาจเกิดจากการเสียดสีของกิ่งไม้ หรือจากการลอบเผาป่า อุทกภัย อาจเกิดจากฝนตกหนัก น้ำป่าไหลหลาก หรือการกักน้ำ เช่นการก่อสร้างฝายหรือเขื่อนปิดกั้นลำน้ำไว้เพื่อเก็บกักน้ำไว้ใช้ในหน้าแล้ง พอถึงฤดูฝนหรือเขื่อนดังกล่าวจะเป็นตัวปิดกั้นทำให้ระบายน้ำไม่ทัน ทำให้น้ำเอ่อท่วมซึ่งเป็นอีกสาเหตุหนึ่งซึ่งเกิดจากการกระทำของมนุษย์ที่พยายามจะเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติ จึงก่อให้เกิดน้ำท่วมบ้านเรือน การระบาดของโรค อาจเกิดจากโรคระบาดเองโดยตรงหรือการใช้สงครามเชื้อโรค

ระยะการเกิดสาธารณภัย ธรรมชาติของการเกิดสาธารณภัยต่างๆ มีลักษณะใกล้เคียงกับธรรมชาติของการเกิดโรค ซึ่งเทียบเคียงได้เช่นเดียวกับธรรมชาติของสาธารณภัย ธรรมชาติและสาธารณภัยมนุษย์ ซึ่งจะมีระยะการเกิดสาธารณภัยประกอบด้วยระยะต่างๆ คือ ระยะก่อนเกิดภัย ระยะขณะเกิดภัย และระยะหลังเกิดภัย (กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย)

1. ระยะก่อนเกิดภัย (warning phase) เป็นระยะเวลาก่อนเกิดภัย ซึ่งอาจจะสั้นหรือยาวแล้วแต่ชนิดของสาธารณภัย ทำให้มีโอกาสเตือนภัยกับประชาชนได้ กรณีภัยธรรมชาติในปัจจุบันองค์การอุตุนิยมวิทยาโลก (world meteorological organization) และการเฝ้าอากาศโลก (world weather watch) รวมทั้งกรมอุตุนิยมวิทยาของประเทศไทยได้อาศัยดาวเทียมขอบข่ายงานของสถานีพยากรณ์ต่างๆ และเทคโนโลยีที่ทันสมัย สามารถพยากรณ์สาธารณภัยทางอุตุนิยมวิทยาได้ล่วงหน้า เช่น การเกิดพายุดีเปรสชัน พายุโซนร้อน พายุไต้ฝุ่น สามารถแจ้งให้ทราบล่วงหน้า 36 ชั่วโมงขึ้นไปในทิศทางใด มีความรุนแรงขนาดไหน และสามารถบอกให้ทราบล่วงหน้าได้ไม่น้อยกว่า 36 ชั่วโมง ก่อนพายุจะมาถึง ประชาชนมีโอกาสได้รับทราบข่าวสาธารณภัยล่วงหน้า ประชาชนพอมีเวลาที่จะหลีกเลี่ยงอันตราย ป้องกันอันตรายและดำเนินการ

อย่างเหมาะสม เพื่อให้ทรัพย์สินได้รับความเสียหายน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ อุทกภัยส่วนใหญ่สามารถทราบเหตุการณ์ล่วงหน้าได้เป็นเวลานาน ทำให้สามารถหลีกเลี่ยง ป้องกัน และควบคุมอันตรายได้ การเตือนภัยจะมีประโยชน์หากประชาชนในชุมชนมีความรู้ และเข้าใจปัญหาต่างๆ เป็นอย่างดี ดังนั้น ในระยะก่อนเกิดภัยจะเป็นระยะที่ทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐทุกหน่วยงานมีหน้าที่เกี่ยวกับการจัดการสาธารณภัยได้มีเวลาพอที่จะเตรียมการดำเนินการต่างๆ ในการรับสถานการณ์ และเตรียมการในการช่วยเหลือประชาชนทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ให้มีการสูญเสียน้อยที่สุดประกอบด้วย

1.1 การลดภัยและการลดความเสี่ยงภัย (hazard and risk reduction) มีการพยายามลดภัยพิบัติ ซึ่งในแต่ละปีได้ก่อให้เกิดความเสียหายต่อการพัฒนาประเทศเป็นจำนวนมาก มีการกำหนดมาตรการลดความเสี่ยงด้านสิ่งก่อสร้าง เช่น การกำหนดแบบมาตรฐานความแข็งแรงขั้นต่ำของอาคารบ้านเรือน การย้ายคนออกจากพื้นที่เสี่ยงภัย การสร้างจิตสำนึกให้กับประชาชน

1.2 การประเมินความอ่อนแอและการเกิดภัย (vulnerability and hazard assessment) มีการวิเคราะห์จุดอ่อนในชุมชนที่อาจต้องประสบภัยอันตรายที่คุกคาม อะไรคือสาเหตุที่จะทำให้เกิดภัยอันตรายทั้งในด้านสภาพแวดล้อมทางกายภาพ เช่น ที่ตั้งของชุมชนเป็นพื้นที่ลุ่มต่ำติดลำน้ำที่ไหลลงมาจากภูเขาสูง บ้านเรือนราษฎรที่สร้างขวางทางน้ำ ด้านสังคม เช่น ความเข้มแข็งในการระดมความร่วมมือของชุมชน รวมทั้งมีการวิเคราะห์ชุมชนเผชิญกับอันตรายชนิดใดมาบ้างในอดีต และมีภัยชนิดใดที่ประสบอยู่ในปัจจุบันบ้าง ภัยเหล่านั้นมีวงรอบ วัฏจักร ความถี่ และความรุนแรงเป็นอย่างไร เช่น แผ่นดินไหว ลมพายุ น้ำท่วม แผ่นดินถล่ม เพื่อป้องกันภัยถึงอันตรายที่คุกคามชุมชนนั้นๆ

1.3 การป้องกันและการลดผลกระทบของภัย (prevention and mitigation) ในการจัดการยุคใหม่ สาธารณภัยเป็นเรื่องที่ป้องกันล่วงหน้าได้ มาตรการต่างๆ ที่สนับสนุนแนวทางนี้ เช่น การจัดทำแผนที่พื้นที่เสี่ยงภัยในระดับชุมชน ระดับอำเภอ ระดับจังหวัด ระบบเตือนภัยล่วงหน้าที่มีประสิทธิภาพ ระบบชลประทานในเขตพื้นที่แห้งแล้ง การสร้างอ่างเก็บน้ำ การนำระบบสารสนเทศภูมิศาสตร์ (GIS) มาใช้ในการเฝ้าระวังและเตือนภัย การสร้างความตระหนักแก่ชุมชน การให้ความรู้และฝึกอบรมผู้เกี่ยวข้อง รวมทั้งมาตรการด้านกฎหมาย ตัวอย่างเช่น ในปี 2528 ได้เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งยิ่งใหญ่ที่เมืองโกเบ ประเทศญี่ปุ่น ทำให้มีผู้เสียชีวิตสูงถึง 6,400 คน ร้อยละ 92 ของผู้เคราะห์ร้ายเสียชีวิตภายในระยะเวลา 15 นาที เนื่องจากถูกบ้านเรือนและอาคารถล่มทับหรือขาดอากาศหายใจ เนื่องจากติดอยู่ใต้ซากปรักหักพัง อาคารบ้านเรือนที่พังถล่มส่วนใหญ่ก่อสร้างขึ้นก่อนปี 2524 ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาที่มาตรฐานการออกแบบอาคารที่สามารถรองรับแรงสั่นสะเทือนจากแผ่นดินไหวที่ใช้บังคับอยู่ในขณะนั้นยังไม่มี

พอ ส่วนอาคารบ้านเรือนที่ได้รับการออกแบบที่ถูกต้องสามารถรองรับแรงสั่นสะเทือนจากแผ่นดินไหวได้ ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันไม่ได้รับความเสียหาย เหตุการณ์นี้พิสูจน์ได้ว่า การดำเนินการบรรเทาความเสียมมีส่วนทำให้เกิดความแตกต่างอย่างมาก และเป็นแนวทางที่จะช่วยลดจำนวนผู้เสียชีวิตลงได้โดยตรงและมีประสิทธิภาพที่สุด

1.4 การเตรียมพร้อม (preparedness) หน่วยงานที่เกี่ยวข้องของภาครัฐตั้งแต่ระดับกระทรวง กรม จังหวัด อำเภอ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน ประชาชน ชุมชน ต้องมีส่วนร่วมในการจัดเตรียมความพร้อมด้านต่างๆ ดังนี้

1.4.1 การจัดทำแผนหลักการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย มีการกำหนดผู้รับผิดชอบในแต่ละระดับและขั้นตอนต่างๆ การฝึกซ้อมแผน การประสานงาน การแก้ไขปรับปรุงแผนให้ทันสมัยและใช้ได้ผลอยู่เสมอ

1.4.2 การจัดเตรียมทรัพยากร ทั้งด้านบุคลากร ยานพาหนะ เครื่องมือ และอุปกรณ์สำหรับกู้ภัยและช่วยชีวิต ระบบป้องกันทรัพย์สิน อุปกรณ์และระบบการติดต่อสื่อสารตลอดจนปัจจัยในการดำรงชีวิต

1.4.3 จัดเตรียมสถานที่หลบภัย สำหรับประชาชนและเจ้าหน้าที่ ตลอดถึงเส้นทางในการอพยพ

1.4.4 จัดตั้งศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจ เตรียมการป้องกันภัยในระบะที่กำลังจะเกิดภัยขึ้น เพื่อให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการปฏิบัติต่างๆ ได้ซักซ้อม และเตรียมการเผชิญภัยได้อย่างเป็นเอกภาพ ไม่สับสน ตลอดจนสามารถป้องกันและบรรเทาภัยได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

2. ระยะเวลาเกิดภัย (impact phase) เป็นระยะในการเกิดสาธารณภัย ทำให้เกิดความเสียหายทั้งชีวิตและทรัพย์สิน ระยะเวลาการเกิดจะแตกต่างกันไปตามแต่ชนิดของสาธารณภัย สาธารณภัยที่เกิดขึ้นในระยะเวลาสั้นๆ เป็นวินาทีหรือนาที เช่น การระเบิด แผ่นดินไหว สาธารณภัยที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเป็นชั่วโมงหรือวัน เช่น อุทกภัย วาตภัย สาธารณภัยที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาเป็นเดือนเป็นปี เช่น โรคระบาด ความแห้งแล้ง ผลกระทบของสาธารณภัยจะขึ้นอยู่กับชนิดของสาธารณภัย ดังนั้น ประชาชนจะต้องร่วมแรงร่วมใจกันดำเนินการเป็นการเร่งด่วน เพื่อให้ภาวะภัยหมดสิ้นโดยเร็ว และให้ถือว่าการรักษาชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนที่ประสบภัยเฉพาะหน้าเป็นความเร่งด่วนสูงสุดในการเข้าระงับและบรรเทาภัย การดำเนินการช่วยเหลือและการบรรเทาภัย (rescue and relief) ประกอบด้วย

2.1 จัดตั้งศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจ เพื่อให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการระงับและบรรเทาภัยได้ประสานการดำเนินการได้อย่างเป็นเอกภาพไม่สับสน

2.2 ชุดเผชิญเหตุรับดำเนินการเข้าช่วยชีวิตผู้ประสบภัยทันทีเป็นลำดับแรก

2.3 อพยพเคลื่อนย้ายทรัพย์สินของประชาชน และทรัพย์สินของทางราชการไปไว้ในสถานที่ปลอดภัยตามแผนป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยที่กำหนดพื้นที่รับการอพยพไว้

2.4 รายงานสถานการณ์ไปยังศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจ โดยประเมินสถานการณ์ความเสียหาย การช่วยเหลือขั้นต้นที่จะต้องสนับสนุนส่งกำลังบำรุงจากศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจ

2.5 ชุดสนับสนุนจัดส่งเครื่องอุปโภคบริโภค น้ำดื่ม ที่จำเป็นต่อการดำรงชีพเข้าไปยังพื้นที่เกิดเหตุโดยด่วน และรายงานการขอรับการสนับสนุนเพิ่มเติมหากสิ่งที่ยังขาดเตรียมไปไม่เพียงพอ

2.6 กรณีเกินขีดความสามารถ ให้ขอรับการสนับสนุนไปยังกองอำนวยการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเขตท้องที่ข้างเคียงหรือที่เหนือขึ้นไป

2.7 ดำเนินการให้ความช่วยเหลือในเบื้องต้น

2.8 จัดระบบการรักษาความปลอดภัยในบริเวณที่เกิดเหตุและพื้นที่รองรับการอพยพ

2.9 รายงานสถานการณ์ทุกระยะให้หน่วยเหนือทราบจนกว่าภัยจะยุติ

3. ระยะหลังเกิดภัย เป็นระยะที่สาธารณภัยเกิดขึ้นไปแล้วหรือยังคงอยู่แต่ลดความรุนแรงลงหรือสิ้นสุดการเกิดภัยแล้ว ซึ่งระยะนี้จะเป็นระยะของการช่วยชีวิต การระงับภัย การฟื้นฟูจึงเป็นการช่วยเหลือผู้ประสบภัยในภาวะที่กำลังเผชิญอยู่และการดำรงชีพอยู่ต่อไป เพื่อความมั่นคงของชุมชนที่ประสบภัยทั้งในด้านขวัญกำลังใจ เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง รวมทั้งสถานภาพของสังคมให้กลับคืนสู่สภาพเดิมในช่วงก่อนเกิดเหตุหรือดีกว่า ซึ่งการดำเนินการดังกล่าว เรียกว่า การฟื้นฟูและการบูรณะ (rehabilitation and reconstruction) ประกอบด้วยดำเนินการดังนี้

3.1 จัดตั้งหน่วยบรรเทาทุกข์เพื่อปฏิบัติการในขั้นต้นร่วมกับ หน่วยระงับภัยอย่างต่อเนื่องได้แก่

3.1.1 การปฐมพยาบาลผู้บาดเจ็บและผู้ป่วย

3.1.2 การขนย้ายผู้ประสบภัยและทรัพย์สินไปยังที่ปลอดภัย และจัดที่พักอาศัยเป็นการชั่วคราว

3.1.3 การเลี้ยงดูผู้ประสบภัยที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ในระยะแรก

3.1.4 การรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยแก่บุคคลและสถานที่

3.1.5 ตำรวจความเสียหายโดยละเอียดทั้งด้านชีวิต ทรัพย์สิน และสิ่งสาธารณประโยชน์

3.2 ประเมินความเสียหายและความต้องการด้านต่างๆ ของผู้ประสบภัย ทั้งภาครัฐ และเอกชน โดยจัดทำบัญชีแยกประเภทไว้

3.3 พิจารณาให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยตามระเบียบกระทรวงการคลัง ว่าด้วยเงินทดรองราชการเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยพิบัติกรณีฉุกเฉิน พ.ศ. 2546 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2549

3.4 กำจัดสิ่งปฏิกูล รื้อถอน หรือทำลายสิ่งปรักหักพัง

3.5 ซ่อมแซมบ้านเรือนราษฎร สิ่งสาธารณประโยชน์และสาธารณูปโภค ให้สามารถใช้งานได้ตามปกติโดยเร็ว

3.6 ประชาสัมพันธ์ฟื้นฟูสภาพจิตใจ หรือสร้างความเชื่อมั่น

3.7 ฟื้นฟูสภาพความเป็นอยู่ การบริหารภาครัฐ และการประกอบอาชีพ

ธรรมชาติของการเกิดสาธารณภัยต่างๆ มีลักษณะใกล้เคียงกับธรรมชาติของการเกิดโรคซึ่งจะมีระยะเวลาการเกิดสาธารณภัย ประกอบด้วยระยะต่างๆ 3 ระยะ คือ ระยะก่อนเกิดภัย ระยะเกิดภัย และระยะหลังเกิดภัย (กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย 2548 : 1 – 14)

องค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะเป็นศูนย์อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนตามพระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนพุทธศักราช 2550 มุ่งเน้นให้องค์การบริหารส่วนตำบลและประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยในพื้นที่ โดยให้มีอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในพื้นที่จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 2 ของประชากรและให้มีการจัดตั้งหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน และดำเนินการจัดหาเครื่องมือในการปฏิบัติงานเพื่อป้องกันภัยต่างๆ

4. ป้องกัน แก้ไข การเกิดอุบัติเหตุ

ภารกิจในการป้องกันแก้ไขและลดการเกิดอุบัติเหตุ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามที่รัฐมีนโยบายและมอบหมายและองค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการเอง โดยการจัดสภาพแวดล้อมชุมชนให้ปลอดภัย ดำเนินการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ อบรมให้ความรู้ในเรื่องอุบัติเหตุทั้งอุบัติเหตุภายในบ้านและนอกบ้าน ติดตั้งไฟฟ้า แสงสว่าง ป้ายสัญญาณจราจร ติดตั้งป้ายประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับการกระตุ้นให้เกิดความตระหนักในการไม่ประมาท จัดหาวัสดุอุปกรณ์ เครื่องมือที่ป้องกันอุบัติเหตุ เช่น ถังดับเพลิง รถดับเพลิง เป็นต้น

ตัวอย่าง เช่น ศูนย์อำนวยการความปลอดภัยทางถนน กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย ได้กำหนดมาตรการและแผนปฏิบัติการป้องกันและลดอุบัติเหตุทางถนนช่วงปีใหม่ 2553 เพื่อลดความสูญเสียและทรัพย์สินของประชาชนในการใช้รถใช้ถนน โดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องร่วมมือกันปฏิบัติการกิจและสนธิกำลังดำเนินการจัดตั้งจุดตรวจ ด้านตรวจตั้งแต่วันที่ 29 ธันวาคม 2552 – 4 มกราคม 2553 โดยตั้งเป้าหมายลดอุบัติเหตุ ผู้เสียชีวิต บาดเจ็บให้ลดลง ร้อยละ 5 และมีแนวทางดำเนินการสำหรับองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้

1. ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในชุมชนเตรียมพร้อมก่อนเดินทาง และปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด
2. ตั้งจุดตรวจ จุดสกัด เพื่อให้ผู้ใช้รถใช้ถนนปฏิบัติตามมาตรการ 3 ม. 2ข. 1ร. อย่างเคร่งครัด
3. อำนวยความสะดวกให้กับผู้ใช้รถใช้ถนน มีป้ายสัญญาณเตือนบอกทุกจุดตัดทางแยก และเส้นทางคับขันให้สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน
4. สนับสนุนประชาสัมพันธ์ การประชาสัมพันธ์ และการตั้งจุดตรวจ จุดสกัด ทุกรูปแบบ
5. จัดทำประชาคมหมู่บ้าน/ตำบล ล่วงหน้าก่อนเทศกาลฯ ไม่น้อยกว่า 7 วัน (เพื่อสร้างความตระหนักและให้ความรู้เกี่ยวกับสถิติข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ในช่วงของการรณรงค์ลดอุบัติเหตุ 29 ธันวาคม 2552 – 4 มกราคม 2553 ซึ่งอุบัติเหตุส่วนใหญ่จะเกิดในถนนสายรอง เวลาที่เกิดคือช่วงกลางวัน รถที่เกิดอุบัติเหตุมากที่สุดคือจักรยานยนต์)

สำนักมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ได้ให้คำนิยามนี้ใน มาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม ระบบการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย หรือ มอก. 18001-2542 ว่า “อุบัติเหตุ” หมายถึง เหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดจากการที่ไม่ได้คาดคิดล่วงหน้า หรือไม่ทราบล่วงหน้า หรือขาดการควบคุมแต่เมื่อเกิดขึ้นแล้วมีผลให้เกิดการบาดเจ็บ หรือความเจ็บป่วย หรือการเสียชีวิต หรือการสูญเสียต่อทรัพย์สินหรือความสูญเสียต่อสภาพแวดล้อม หรือต่อสาธารณชน

จากคำนิยามดังกล่าว สรุปได้ว่า อุบัติเหตุ เป็นเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งเกิดขึ้นโดยที่ไม่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้า หรือไม่มีเจตนาที่จะทำให้เกิดขึ้น หรือขาดการควบคุมแต่เมื่อเกิดแล้วก่อให้เกิดความสูญเสียอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายๆ อย่างรวมกันทั้งต่อคน ทรัพย์สิน หรือสภาพแวดล้อม เช่น การเสียชีวิต การบาดเจ็บ การเจ็บป่วย ความเสียหายต่อทรัพย์สิน ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมและต่อสาธารณชน

อุบัติเหตุ (Accident) ที่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นเอง หรือเป็นเรื่องของเวรกรรมเก่าที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่มีที่มาหรือมีสาเหตุที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุ นั้น มีผู้ที่ทำการวิเคราะห์สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ ดังนี้

สาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุ แบ่งออกเป็น 3 สาเหตุอันเนื่องมาจากความบกพร่องใน 3 ด้าน ดังนี้

1. Hardware เป็นความบกพร่องที่เกิดจากมีเครื่องมือ เครื่องจักร และสภาพแวดล้อมที่ไม่ปลอดภัย เช่น เครื่องจักรไม่มีการคุ้มครองในจุดอันตราย เครื่องจักรที่ใช้ไฟฟ้าไม่มีสายดิน บริเวณที่ปฏิบัติงานมีสารเคมีรั่วไหล มีเสียงดัง เป็นต้น

2. Software เป็นความบกพร่องที่เกิดจากวิธีการปฏิบัติงานที่กำหนดไว้ไม่ปลอดภัย หรือไม่ได้กำหนดไว้ เช่น ไม่มีการกำหนดวิธีการทำงานที่ปลอดภัยในงานเชื่อม งานซ่อมไฟฟ้า งานในที่อับอากาศ หรือไม่มีการกำหนดให้ใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล

3. Humanware เป็นความบกพร่องที่เกิดจากการกระทำของผู้ปฏิบัติงานไม่ปลอดภัย เช่น ไม่สวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล หรือไม่ปฏิบัติตามกฎความปลอดภัยที่กำหนดไว้ มีการซ่อมหรือทำความสะอาดขณะเครื่องจักรกำลังทำงาน การใช้เครื่องมือเครื่องจักรที่ชำรุด เป็นต้น

วิทยา อยู่สุข (2544 : 129) กล่าวว่า สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานนั้น นอกจากมีสาเหตุโดยตรงแล้ว อาจจะมีมูลเหตุร่วม หรือเหตุจูงใจที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุด้วย เช่น สภาวะร่างกายของบุคคล ความเมื่อยล้า หูหนวก สายตาไม่ดี สภาพร่างกายไม่เหมาะกับงาน โรคหัวใจพิการ เกิดจากสภาวะจิตใจของบุคคล การตอบสนองทางสภาวะจิตใจช้าเกินไป ขาดความตั้งใจในการทำงาน ขาดความสามารถในการควบคุมอารมณ์ ตื่นเต้นง่าย ขวัญอ่อน ตกใจง่าย มีทัศนคติไม่ดีไม่ถูกต้องต่อบุคคลหรือลักษณะงาน ขาดความรู้ ไม่ตระหนักในเรื่องความปลอดภัย ขาดการประสานงาน การปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยและการสอนเกี่ยวกับความปลอดภัยยังไม่ดีพอ กฎความปลอดภัยไม่มีผลบังคับใช้ ไม่ได้วางแผนความปลอดภัยไว้เป็นส่วนหนึ่งของงาน อุปกรณ์ความปลอดภัยไม่ได้จัดให้พนักงานอย่างพอเพียง

ผู้ทำงานเกี่ยวข้องกับการดำเนินงานด้านความปลอดภัยในงานอุตสาหกรรม จะพบสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานนั้นมาจาก 2 สาเหตุหลัก คือ เกิดจากสภาพของงานที่ไม่ปลอดภัยและการกระทำที่ไม่ปลอดภัย

1. การกระทำที่ไม่ปลอดภัย หมายถึง การกระทำหรือการปฏิบัติงานของคนมีผลทำให้เกิดความไม่ปลอดภัยกับตนเองและผู้อื่น เช่น การทำงานขาดความรอบคอบ ขาดความระมัดระวัง เครื่องป้องกันอันตรายหรือเครื่องกั้นของเครื่องจักรจัดไว้ให้แต่ไม่ใช้หรือถอดออกเสีย

ขของด้วยท่าทางวิธีการที่ผิดธรรมชาติ จนเกิดอันตรายต่อร่างกาย เช่น หลังหัก หรือเมื่อยล้า ใช้เครื่องมือเครื่องใช้ไม่ถูกต้องกับลักษณะของงานที่ทำ ถึงแม้ว่าจะมีเครื่องมือที่ถูกต้องให้เลือกใช้ได้เหมาะสมก็ตาม การเคลื่อนไหวที่เกิดอันตราย เช่น การเดิน การวิ่ง การกระโดด การก้าว การปีนป่าย การหยอกล้อ หรือล้อเล่นในระหว่างการทำงาน การลื่นหกล้ม

2. สภาพของงานที่ไม่ปลอดภัย หมายถึง สภาพของโรงงานอุตสาหกรรม สภาพเครื่องจักร สภาพกระบวนการผลิต เครื่องจักร อุปกรณ์ เครื่องยนต์ อุปกรณ์การผลิตไม่มีความปลอดภัยเพียงพอ ส่งผลทำให้ผู้ที่ทำงานเกิดอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ การตาย เช่น การออกแบบโรงงานไม่สมบูรณ์ ระบบความปลอดภัยไม่มีประสิทธิภาพ ไม่มีอุปกรณ์ด้านความปลอดภัย ขาดการบำรุงรักษาที่ดี การจัดเก็บสารเคมีที่เป็นอันตรายไม่ดี แสงสว่างน้อยเกินไป เสียงดัง ฝุ่นละอองออกมาเกินมาตรฐาน สภาพบริเวณสถานที่ทำงานสกปรก สภาพอากาศผิดปกติ ขาดการระบายอากาศ เป็นต้น

ณรงค์ ณ เชียงใหม่ (2537 : 73 - 74) ได้กล่าวถึง สาเหตุและการป้องกันอุบัติเหตุ มีอยู่ 2 ประการ คือ

1. อุบัติเหตุอาจจะไม่เกิดในระยะเวลาใกล้เคียงกันหรือในสถานที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งไม่เหมือนกับสาเหตุอื่น เช่น โรคระบาดซึ่งจะทำให้คนเป็นจำนวนหมื่นเจ็บป่วย ซึ่งทำให้ทุกคนมองเห็นว่าเหตุการณ์นี้ร้ายแรงมาก จำเป็นจะต้องป้องกันทันที

2. บุคคลส่วนมากคิดว่าอุบัติเหตุนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยหลีกเลี่ยงไม่ได้ คนใดประสบอุบัติเหตุก็มักคิดว่าเป็นเพราะโชคไม่ดี กรรมตามทันบ้าง หรือถึงคราวที่จะต้องเป็นอย่างนั้น จึงไม่ค่อยสนใจการหาวิธีป้องกันจึงทำให้เกิดอุบัติเหตุสูง ดังนั้น การป้องกันอุบัติเหตุ มีแนวคิดดังต่อไปนี้

2.1 อุบัติเหตุป้องกันได้เสมอ

2.2 การป้องกันอุบัติเหตุเป็นหลักมนุษยธรรมอันหนึ่งและเป็นการกระทำที่มีผลกำไร

2.3 ค่าใช้จ่ายในการป้องกันอุบัติเหตุที่น้อยมาก เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายอย่างอื่น

2.4 เทคนิคในการป้องกันอุบัติเหตุไม่ใช่เป็นของยากสลบซับซ้อนเป็นการปฏิบัติการที่กระทำจากสามัญสำนึกธรรมดา และจะต้องทำต่อเนื่องกันอย่างไม่หยุดยั้ง

2.5 อุบัติเหตุทุกชนิดต้องมีสาเหตุ ไม่ใช่อุบัติเหตุเกิดขึ้นเอง

2.6 สิ่งสำคัญในการป้องกันอุบัติเหตุ คือ ค้นหาและสอบสวนสาเหตุของอุบัติเหตุที่เคยเกิดขึ้นแล้ว เมื่อทราบสาเหตุที่แน่นอนให้หาทางจัดมันเสีย เพราะอุบัติเหตุในที่แห่งเดียวกันแม้จะเกิดขึ้นผิดแผกแตกต่างกันในลักษณะ แต่สาเหตุอาจคล้ายคลึงกันได้

2.7 โดยหลักการแล้ว ไม่ว่าจะงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ ขนาดเล็ก ยากง่ายอย่างไรจุดที่เป็นอันตรายหรือสาเหตุแห่งอุบัติเหตุ นั้นย่อมเป็นสิ่งที่ค้นหาได้และขจัดได้คล้ายๆกัน

2.8 วิธีการที่นำมาใช้ในการควบคุมปริมาณคุณภาพ และค่าใช้จ่ายในการผลิตสามารถนำมาใช้ในการควบคุมและขจัดสาเหตุของอุบัติเหตุได้เช่นกัน

2.9 งานด้านความปลอดภัย ไม่ใช่เป็นงานของคนใดโดยเฉพาะอุบัติเหตุจะลดลงไม่ได้จนกว่าบุคคลทุกคน ตั้งแต่สูงสุดจนถึงต่ำสุดยอมรับผิดชอบในเรื่องนี้ร่วมกัน

ในการป้องกันแก้ไขและลดอุบัติเหตุ สามารถดำเนินการได้โดยการจัดสภาพแวดล้อมชุมชนให้ปลอดภัย ดำเนินการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ ออมรมให้ความรู้แก่ประชาชน และปฏิบัติตามนโยบายที่รัฐมอบหมาย

5. ป้องกันและระงับโรคติดต่อ

ตามพระราชบัญญัติสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546

ภารกิจด้านสาธารณสุข เป็นภารกิจที่สำคัญอย่างยิ่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ให้อยู่ดีมีสุข ในฐานะหน่วยงานที่ใกล้ชิดและมีหน้าที่โดยตรงในการดูแลความเป็นอยู่ของประชาชน และตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 หมวด 3 มาตรา 51 ได้กำหนดสิทธิในการได้รับบริการสาธารณสุขและสวัสดิการจากรัฐ ดังนี้ “ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการบริการสาธารณสุขจากรัฐซึ่งต้องเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีประสิทธิภาพ ” และ “ บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัดโรคติดต่ออันตรายจากรัฐอย่างเหมาะสมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและทันต่อเหตุการณ์ ” อีกทั้งในแง่นิติรัฐ กฎหมายก็ได้กำหนดไว้ชัดเจนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรคให้กับประชาชน รวมถึงแก้ไขปัญหาด้านการสาธารณสุข ทั้งดำเนินการเองและร่วมมือหรือสนับสนุนหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องดำเนินการ โดยเฉพาะ โรคติดต่อที่เกิดขึ้นใหม่ เช่น โรคไข้หวัดนก โรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ โรคไข้เลือดออก เป็นต้น รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการดูแลสุขภาพของตนเองและคนในชุมชน โดยบูรณาการการทำงานร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในพื้นที่ เช่น โรงพยาบาล สถานีอนามัย เพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมายตามแผนพัฒนาสุขภาพแห่งชาติฉบับที่ 10 คือ การพัฒนา

สุขภาพคนไทย ไปสู่ระบบสุขภาพพอเพียง และสอดคล้องกับแนวทางปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง โดยมีอำนาจหน้าที่ในการป้องกัน ควบคุม ตัดการแพร่เชื้อโรค เพื่อระงับโรคติดต่อทุกประเภท

การป้องกันและระงับโรคติดต่อ ดำเนินการโดย การกำหนดนโยบาย บรรจุ แผนพัฒนาตำบล ตราข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี เพื่อดำเนินการป้องกันไม่ให้เกิดโรคติดต่อต่างๆ ภายในตำบล เช่น โรคไข้เลือดออก โรคไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ (2009) ด้วยวิธีการณรงค์ ประชาสัมพันธ์ อบรมและให้ความรู้แก่ประชาชน ในการป้องกันโรคติดต่อ เช่นการกำจัดแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย รวมถึงการรับประทานอาหารที่ถูกสุขลักษณะ การจัดทำโครงการต่างๆ ที่เกี่ยวกับด้านสาธารณสุข และสุขภาพอนามัย เช่น โครงการอบรมพัฒนาศักยภาพอาสาสมัครสาธารณสุข โครงการ 6 อ. โครงการร้านค้า ร้านอาหารสะอาดปลอดภัย

ระงับไม่ให้เกิดโรคติดต่อ คือ เมื่อเกิดโรคติดต่อ เช่นโรคไข้เลือดออก โรคไข้หวัดนก โรคไข้หวัดสายพันธุ์ใหม่ (2009) องค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ระงับโรคติดต่อ โดยปฏิบัติงานร่วมกันหรือสนับสนุนเจ้าหน้าที่สถานีอนามัยด้วยการแยกผู้ป่วย หรือผู้ที่อยู่ในภาวะเสี่ยงออกต่างหาก และฉีดพ่นหมอกควัน หรือโรยปูนขาว หรือสารระงับที่ก่อให้เกิดการระบาด กำจัดแหล่งแพร่เชื้อรวมถึงติดตามและสังเกตอาการของผู้ป่วยไม่ให้แพร่ระบาดไปยังผู้อื่น โดยการกำหนดนโยบาย บรรจุไว้ในแผนพัฒนาตำบล และตราเป็นข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี สนับสนุนงบประมาณ บุคลากร เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ในการป้องกันและระงับโรคติดต่อ ความหมาย และแนวคิด การป้องกัน โรคติดต่อ

ลอเลนซ์ และเดนนิส (Lawrence and Dennis.1994 : 485,อ้างถึงในเสถียร เชื้อดี 2546 : 22) ได้ให้ความหมายว่าโรคติดต่อคือโรคที่เกิดจากเชื้อจุลชีพที่มนุษย์เราสัมผัสหรือเชื้อผ่านเข้าสู่ร่างกายทางช่องทางต่างๆ แล้วเกิดปฏิกิริยาระหว่างร่างกายมนุษย์ที่ต่อต้านการเจริญเติบโตหรือเพิ่มจำนวนของเชื้อจุลชีพและปฏิกิริยาที่เกิดขึ้น เกิดผลโดยตรงเฉพาะที่ที่เชื้อจุลชีพอยู่หรือกระทบต่ออวัยวะอื่นก็ได้ จนเกิดแสดงอาการต่างๆ ออกให้เห็นเรียกว่า โรคติดเชื้อและโรคติดเชื้อนี้ ถ้าสามารถแพร่ไปสู่คนอื่นได้ไม่ว่าช่องทางใดก็คือโรคติดต่อ

ซามิ และม็อกแฮม (Souhami and Moxham.1990 : 371,อ้างถึงใน เสถียร เชื้อดี 2546 : 22) ได้ให้ความหมายว่า โรคติดต่อคือโรคที่เกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับจุลชีพที่ไม่สมดุลกัน โดยทำให้ร่างกายมนุษย์สร้างภูมิคุ้มกันขึ้นมา เพื่อยับยั้งเชื้อจุลชีพที่เพิ่มขึ้นจำนวนมาก จนถึงจุดหนึ่งระบบภูมิคุ้มกันต่อสู้เชื้อจุลชีพไม่ได้ จึงเกิดปฏิกิริยาต่างๆ ในร่างกายขึ้นและการเกิดโรคนี้สามารถแพร่ไปสู่คนอื่นได้

กระทรวงสาธารณสุข ได้ให้คำจำกัดความของโรคติดต่อไว้ว่า หมายถึง โรคซึ่งรัฐมนตรีประกาศตามมาตรการให้เป็นโรคติดต่อและให้หมายความรวมถึง โรคซึ่งรัฐมนตรีหรือผู้ว่า

ราชการจังหวัดประกาศตามมาตรา 6 วรรคสอง ในพระราชบัญญัติควบคุมโรคติดต่อ พุทธศักราช 2523 ให้เป็นโรคติดต่อด้วย ในปัจจุบันมีโรคติดต่อ 44 โรค คือ อหิวาตกโรค กาฬโรค ไข้ทรพิษ ไข้เหลือง ไข้กาฬหลังแอ่น คอตีบ ไอกรน บาดทะยัก โปลิโอ ไข้หัด ไข้หัดเยอรมัน คางทูม ไข้สุกใส ไข้เลือดออก พิษสุนัขบ้า ตับอักเสบบวม ตาแดงจากเชื้อไวรัส อาหารเป็นพิษ บิดแบคทีเรีย บิดอหิวาต์ ไข้รากสาดน้อย ไข้รากสาดเทียม ไข้รากสาดใหญ่ สกربتไทฟัส มูรินไทฟัส วัณโรค แอนแทรกซ์ ทริคิโนซิส อุดทะราด เลปโตสไปโรซิส ชิฟิลิส หนองใน หนองในเทียม กามโรคต่อมและท่อน้ำเหลือง แผลริมอ่อน แผลกามโรคเรื้อรังที่ขาหนีบ ไข้กลับซ้ำ ไข้หวัดใหญ่ ไข้สมองอักเสบ โรคเรื้อรัง ไข้จับสั่น หรือไข้มาลาเรีย อุจจาระร่วง แผลเรื้อรัง โรคเท้าช้าง (ประกาศกระทรวงสาธารณสุข ลงวันที่ 18 ธันวาคม 2524 และเพิ่มเติมฉบับที่ 2 พุทธศักราช 2534 เพิ่มเติมฉบับที่ 3 พุทธศักราช 2547)

จากความหมายดังกล่าว สรุปได้ว่า โรคติดต่อ หมายถึง โรคที่เกิดขึ้นจากเชื้อจุลินทรีย์ที่มนุษย์เราได้รับเข้าสู่ร่างกายไม่ว่าทางใด เชื้อจุลินทรีย์นี้ก่อให้เกิดความไม่สมดุลของร่างกายโดยร่างกายมีปฏิกิริยาโต้ตอบต่อการติดเชื้อนี้แล้ว ก่อให้เกิดอาการให้เห็นเฉพาะที่หรือกระทบกระเทือนต่อระบบอื่นๆ ของร่างกายและทำให้มนุษย์ไม่ปกติสุขและสามารถแพร่ให้กับบุคคลอื่นได้

องค์ประกอบสำคัญของการเกิดโรคทางระบาดวิทยา ได้แก่

1. Host ในทางระบาดวิทยาหมายถึง มนุษย์ เรือนร่าง สังขาร ปัจจัยที่มีผลกับ Host ได้แก่ อายุและเพศ พันธุกรรมและเชื้อชาติ ปัจจัยทางสรีรวิทยา ปัจจัยทางด้านจิตใจ การที่มีภูมิคุ้มกันของโรคมามาก่อน การที่เคยป่วยเป็นโรคหรือได้รับการรักษาโรคนั้นมาก่อน พฤติกรรมด้านสุขภาพและอนามัย

2. Agent หมายถึง สิ่งที่เป็นต้นเหตุทำให้เกิดโรค อาจเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตก็ได้ เรียกว่า ตัวก่อโรค ได้แก่ สิ่งที่ทำให้เกิดโรคทางด้านชีวภาพ ด้านสารเคมี ด้านกายภาพ ด้านจิตใจและสังคม หรือจากขาดสารบางชนิด

3. Environment หมายถึง สิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัวของมนุษย์อาจเป็นสิ่งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตได้แก่ สิ่งแวดล้อมทางด้านกายภาพ ด้านชีวภาพ ด้านสารเคมี และทางด้านเศรษฐกิจและสังคม

แนวคิดของการป้องกันโรคที่มีการใช้มากที่สุดมีแนวคิดว่าการเกิดโรคเป็นกระบวนการที่มีความเปลี่ยนแปลงต่อเนื่อง ตั้งแต่ระยะก่อนเกิดโรค เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยที่เกี่ยวข้องจนเกิดการเสียสมดุลและเกิดเป็นโรค มีการเปลี่ยนแปลงของร่างกายในระยะเจ็บป่วย ซึ่งอาจให้ผลลัพธ์เป็นการหายจากโรค ป่วยเรื้อรัง พิการหรือตาย การป้องกันจึงควร

ดำเนินการตามขั้นตอนของการเกิดโรคเป็น 3 ชั้น ดังนี้ สุริยะ คูหรัตน์ (2542 : 31, อ้างถึงในเสถียร เชื้อดี : 2546 : 24-25)

1. การป้องกันชั้นที่ 1 การป้องกันปฐมภูมิ (Primary Prevention) เป็นการป้องกันในระยะที่ยังไม่เกิดโรค มุ่งเน้นไปที่ผู้ที่มีความไวต่อการเกิดโรค เพื่อลดอุบัติการณ์ของโรค ประกอบด้วย 2 มาตรการที่สำคัญ คือ

การส่งเสริมสุขภาพ (Health Promotion) เป็นการเสริมสร้างให้คนมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และสังคมไม่เป็นโรคร้าย โดยการส่งเสริมปัจจัย 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยทางโภชนาการในการส่งเสริมสุขภาพ ให้มีความรู้ เจตคติและการปฏิบัติตนที่ถูกต้องทางโภชนาการ เพื่อป้องกันการขาดสารอาหาร การเป็นโรคอ้วน หรือโรคอื่นๆ จากการรับประทานอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ โดยให้ข้อแนะนำทางโภชนาการ เช่น ควรรับประทานอาหารหลากหลายชนิดและให้มีความสมดุล รับประทานอาหารประเภทเส้นใย เช่น ผัก ผลไม้ให้มากพอ ลดอาหารประเภทไขมันให้น้อย ไม่รับประทานอาหารที่มีรสเค็มมากเกินไป รับประทานอาหารที่ปรุงสุก ไม่รับประทานอาหารที่ดิบหรือสุกๆดิบๆ

ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อมในการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันด้านสิ่งแวดล้อมมี 2 วิธี คือ

1. การกำจัดหรือลดสิ่งคุกคาม เช่น การกวาดล้างเชื้อโรคใช้ทรัพย์สิน การใช้ยาฆ่าแมลงที่สกัดจากพืชแทนสารเคมีฆ่าแมลง การใช้น้ำมันไร้สารตะกั่ว

2. การปรับปรุงสุขภาพสิ่งแวดล้อม เช่น การกำจัดน้ำเสีย อุจจาระ ขยะ ปัจจัยทางพฤติกรรมในการส่งเสริมสุขภาพ ให้คำปรึกษาเพื่อให้มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ให้มีการดำเนินชีวิตอย่างมีสุขภาพดี

2. การป้องกันชั้นที่ 2 การป้องกันทุติยภูมิ (Secondary Prevention) เป็นการป้องกันหลังจากเกิดโรคขึ้นแล้วเพื่อลดความรุนแรงของโรคและป้องกันการแพร่กระจายโรค โดยการวินิจฉัยโรคให้ได้ในระยะเริ่มแรก และให้การรักษาทันที วิธีการป้องกัน มีดังนี้

การตรวจคัดกรองโรค (Screening) เป็นการตรวจหาโรคหรือปัจจัยเสี่ยงที่ยังไม่ปรากฏโดยการซักประวัติ ตรวจร่างกาย ตรวจทางห้องปฏิบัติการหรือวิธีอื่นๆ ที่ทำได้รวดเร็ว อาจทำในโรงเรียน โรงงาน หรือกลุ่มเสี่ยงอื่นๆ การตรวจคัดกรองโรค ไม่ใช่การวินิจฉัยโรค เป็นเพียงวิธีการสืบค้นหาบุคคลที่มีโอกาสเป็นโรค หรือบุคคลที่เป็นโรคแต่ไม่แสดงอาการ เพื่อการตรวจวินิจฉัยโรคให้ถูกต้อง ให้คำแนะนำ และดูแลรักษาทันเวลา เช่น การตรวจเซลล์มะเร็งปากมดลูก การวัดความดันโลหิตเพื่อค้นหาโรคความดันโลหิตสูง การตรวจระดับน้ำตาลในปัสสาวะ เพื่อค้นหาโรคเบาหวาน เป็นต้น

3. การป้องกันขั้นที่ 3 การป้องกันตติยภูมิ (Tertiary Prevention) เป็นการป้องกันในระยะที่เกิดความพิการ หรือในระยะสุดท้ายของโรค เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความพิการมากกว่าที่เป็นอยู่ และสามารถฟื้นฟูสมรรถภาพของร่างกายในส่วนที่ยังใช้การได้ โดยการทำการกายภาพบำบัด การฟื้นฟูสมรรถภาพด้านจิตใจ สังคม และการประกอบอาชีพที่เหมาะสม ทีมงานที่ดำเนินการประกอบด้วยบุคลากรจากหลายสาขาอาชีพ

หลักการควบคุมโรคมาจากแนวคิดเกี่ยวกับการเกิดโรค คือโรคเกิดขึ้นจากผล การเสียดุลระหว่างองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ คน สิ่งที่ทำให้เกิดโรค และสิ่งแวดล้อม จึงควรทำให้องค์ประกอบดังกล่าวอยู่ในสมดุล ดังนี้

การกำจัดแหล่งรังโรค มีวิธีการดังนี้

1. รักษาผู้ป่วยและผู้เป็นพาหะ การซักประวัติ ตรวจร่างกาย ตรวจทางห้องปฏิบัติการและอื่นๆ จะช่วยให้รู้สาเหตุของโรค และจำนวนผู้ป่วยเพื่อให้การรักษาโดยเร็วเป็นการลดแหล่งแพร่เชื้อแก่ชุมชน ส่วนผู้ที่เป็นพาหะหมายถึงผู้ที่ตรวจพบเชื้อแต่ไม่มีอาการป่วยสามารถแพร่เชื้อได้ สำหรับพาหะของเชื้อแบคทีเรียส่วนใหญ่รักษาให้หมดไปได้โดยใช้ยาต้านจุลชีพ ส่วนพาหะของเชื้อไวรัส เช่น เชื้อเอดส์ หรือตับอักเสบบี เชื้อจะอยู่ในร่างกายตลอดชีวิตของพาหะไม่มีวิธีกำจัดเชื้อออกได้ จึงต้องให้คำแนะนำ ให้ป้องกันการแพร่เชื้อ

2. การแยกผู้ป่วย (Isolation) เป็นการแยกผู้ป่วยไว้จนพ้นระยะอันตรายที่จะแพร่เชื้อโรคไปยังผู้อื่น

3. การเฝ้าระวังสัมผัสโรค ผู้สัมผัสโรค หมายถึงผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ป่วยในระยะติดต่อของโรค ซึ่งอาจได้รับเชื้อและป่วยหรือเป็นพาหะแพร่เชื้อไปยังบุคคลอื่น

4. การควบคุมสัตว์รังโรค สัตว์เป็นแหล่งของเชื้อโรคหลายโรค ซึ่งแพร่มาสู่คนได้หลายลักษณะ เช่น โรค Anthrax เกิดจากการสัมผัสหนัง ขน เลือดของสัตว์ที่เป็นโรค การรับประทานเนื้อสัตว์ป่วยโดยไม่ปรุงให้สุก

5. การควบคุมยุง มีหลายวิธีต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม เช่น การพ่นสารเคมี เพื่อกำจัดตัวเต็มวัย มักใช้ในการกำจัดยุงพาหะนำเชื้อโรคไข้มาลาเรีย และใช้ในการควบคุมการระบาดของไข้เลือดออก

6. การควบคุมแมลงวัน โดยการกำจัดขยะมูลฝอย มูลสัตว์ หรือสิ่งปฏิกูล ไม่ให้แมลงวันมีแหล่งวางไข่ โดยการเผา ฟัง หรือนำไปหมักทำปุ๋ยเป็นวิธีที่ดีที่สุด หรืออาจใช้สารเคมีพ่นทำลายตัวอ่อนหรือตัวเต็มวัยก็ได้

7. การควบคุมหนูในการป้องกันโรคใช้ เลปโตสไปโรซิส

การตัดการแพร่เชื้อโรค

1. การปรับปรุงสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อม (Environmental Sanitation) เนื่องจากสิ่งแวดล้อมเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการก่อให้เกิดโรค โดยเฉพาะโรคติดต่อ การกำจัดและควบคุมปัจจัยต่างๆ ในสิ่งแวดล้อมของคนจึงเป็นการป้องกันการแพร่กระจายของเชื้อโรคได้

1.1 การกำจัดน้ำเสีย (Sewage Disposal) น้ำเสียจากบ้านเรือนที่อยู่อาศัย จะมีสารอินทรีย์ สารอนินทรีย์ และเชื้อโรคปะปนอยู่ มักจะไม่มีกระบวนการบำบัดก่อนระบายลงแม่น้ำลำคลอง ทำให้แพร่กระจายเชื้อโรคออกไปได้อย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะโรคติดต่อทางอาหารและน้ำ เมื่อระบายออกสู่แหล่งน้ำในปริมาณมากๆ เป็นเหตุให้น้ำในธรรมชาติเน่าเสีย มีมลพิษปนเปื้อน ก่อให้เกิดโรคในคนและทำลายสิ่งแวดล้อม กฎหมายบังคับให้โรงงานอุตสาหกรรมมีระบบบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้งออกสู่ชุมชน

1.2 การกำจัดอุจจาระ อุจจาระเป็นแหล่งของโรคติดต่อทางอาหารและน้ำเกือบทุกชนิด เช่น อหิวาตกโรค บิด ไทฟอยด์ โรคตับอักเสบชนิด เอ เป็นต้น การกำจัดอุจจาระที่ถูกต้องโดยการสร้างและใช้ส้วมที่ถูกสุขลักษณะในบ้านเรือน

1.3 การกำจัดขยะ (Solid Waste Disposal) ขยะมูลฝอยเป็นแหล่งแพร่เชื้อโรคเป็นที่เพาะพันธุ์ของแมลงวัน แมลงสาบและหนู ขยะจากโรงงานอาจมีสารเคมีที่เป็นสารพิษ จึงต้องมีวิธีกำจัดที่เหมาะสมกับประเภทของขยะ

1.4 การปรับปรุงคุณภาพน้ำบริโภค โรคติดต่อหลายโรคติดต่อได้ทางน้ำดื่ม เช่น อหิวาตกโรค ไทฟอยด์ โรคตับอักเสบชนิดเอ เป็นต้น

2. การสุขาภิบาลอาหาร ขั้นตอนการจัดหา การปรุงและการเก็บรักษาอาหารล้วนมีโอกาสปนเปื้อนเชื้อโรคหรือสารเคมีได้

3. สุขวิทยาส่วนบุคคล ความสะอาดเป็นสิ่งสำคัญในการป้องกันโรคติดต่อของแต่ละบุคคล ครอบครัว และชุมชน ควรมีความสะอาดที่ได้มาตรฐานในระดับสูง การล้างมือเป็นวิธีป้องกันบุคคลจากการติดเชื้อและตัดการแพร่เชื้อที่สำคัญที่ง่ายและทำได้บ่อย ทั้งในการดูแลผู้ป่วยในโรงพยาบาลและการเตรียมอาหารในบ้านเรือนหรือภัตตาคาร ร้านอาหาร การล้างมือด้วยสบู่ให้เป็นนิสัยเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยป้องกันหรือลดการติดเชื้อในระบบทางเดินอาหารและระบบหายใจ

4. การควบคุมแมลง ด้กกล่าวไว้แล้วในเรื่องการควบคุมสัตว์

5. การทำลายเชื้อและการทำให้ปราศจากเชื้อ การทำลายเชื้อ (Disinfection) เป็นการกำจัดเชื้อที่ออกมาจากแหล่งเก็บเชื้อ เช่น ปัสสาวะ อุจจาระ น้ำมูก น้ำลายของผู้ป่วย

การป้องกันและระงับโรคติดต่อเป็นภารกิจที่สำคัญยิ่ง ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 กำหนดไว้ “บุคคลย่อมมีสิทธิได้รับการป้องกันและขจัด

โรคติดต่ออันตรายจากรัฐอย่างเหมาะสมโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและทันต่อเหตุการณ์” และองค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ในการสร้างเสริมสุขภาพและป้องกันโรคให้แก่ประชาชน ทั้งที่ดำเนินการเองและร่วมมือหรือสนับสนุนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการ โดยเฉพาะโรคติดต่อ

6. ป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติด

ภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติดสามารถดำเนินการได้โดยลำพังและร่วมมือสนับสนุนหน่วยงานอื่นหรือปฏิบัติตามนโยบายหรือตามที่ได้รับมอบหมายจากรัฐบาลให้ดำเนินการ

กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดแนวทางในการบริหารจัดการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด ของกระทรวงมหาดไทย ตามแผนปฏิบัติการ “ มหาดไทย CLEAN & SEAL ทำความดีเพื่อแผ่นดิน กวาดล้างให้สิ้นยาเสพติด ” และได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทุกแห่งมีศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดของตนเอง ในการขับเคลื่อนการดำเนินการเกี่ยวกับการป้องกัน แก้ไข และฟื้นฟูปัญหาเสพติด เพื่อค้นหาผู้เสพ ผู้ติด ผู้ค้ายาเสพติด ในพื้นที่ นำผู้เสพ ผู้ติด เข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษาและฟื้นฟู และจับกุมดำเนินคดีตามกฎหมายต่อผู้ค้ายาเสพติดอย่างเด็ดขาด เพื่อลดปัญหาเสพติดและขจัดความเดือดร้อนของประชาชนในพื้นที่ โดยให้ศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานสนับสนุนช่วยเหลือในการดำเนินการ และให้การสนับสนุนงบประมาณให้กับที่ทำการปกครองและปฏิบัติงานร่วมกับตำรวจ ในภารกิจเกี่ยวกับยาเสพติด จัดหารถยนต์สำหรับใช้ในการจัดตั้งจุดตรวจ จุดสกัด และปฏิบัติงานร่วมกับตำรวจ สายตรวจประจำตำบล และอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนภายในตำบล ตำรวจชุมชนประจำตำบล แพทย์ประจำตำบล กำนันผู้ใหญ่บ้าน รักษา บำบัด ฟื้นฟู ผู้เสพ และผู้ติดยาเสพติด ส่งเสริมการสร้างงานสร้างอาชีพในหมู่บ้านและชุมชน ส่งเสริมการเล่นกีฬาและนันทนาการ ให้กับคนทุกเพศทุกวัย จัดอบรมให้ความรู้แก่ประชาชนในเรื่องยาเสพติด

ยาเสพติด ในความหมายของ องค์การอนามัยโลก (World health Organization or WHO) จะหมายถึงสิ่งที่เป็นพิษเข้าไปแล้วจะเกิดความต้องการทั้งทางร่างกายและจิตใจต่อไปโดยไม่สามารถหยุดเสพยาได้ และจะต้องเพิ่มปริมาณมากขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุด จะทำให้เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่อร่างกายและจิตใจ

พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช 2522 ที่ในปัจจุบันได้กำหนดความหมายสิ่งเสพติดให้โทษ ดังนี้ สิ่งเสพติดให้โทษ หมายถึง “สารเคมีหรือวัตถุชนิดใดๆ ซึ่งเมื่อเสพยาเข้าไปในร่างกายไม่ว่าจะโดยรับประทาน ดม สูบ ฉีด หรือด้วยประการใดๆ แล้วทำให้เกิดผลต่อร่างกายและจิตใจในลักษณะสำคัญ เช่น ต้องเพิ่มปริมาณการเสพยาขึ้นเรื่อยๆ มีอาการขาดยาเมื่อไม่ได้เสพยา มีความต้องการเสพยาทั้งทางร่างกายและจิตใจอย่างรุนแรงอยู่ตลอดเวลา และทำให้สุขภาพทรุด

โทรมลง กบให้รวมตลอดถึงพืชหรือส่วนของพืชที่เป็นหรือให้ผลผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษหรือ
 ออจาให้ใช้ผลิตเป็นยาเสพติดให้โทษ และสารเคมีที่ใช้ในการผลิตยาเสพติดให้โทษด้วยทั้งนี้ ตามที่
 รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา แต่ไม่หมายความถึงยาสามัญประจำบ้านบางตำรับ ตาม
 กฎหมายว่าด้วยยาที่มียาเสพติดให้โทษผสมอยู่”

สรุป ยาเสพติดหมายถึง สารเคมีหรือสารใดก็ตาม ซึ่งเมื่อบุคคลเสพหรือรับเข้าสู่
 ร่างกาย ไม่ว่าจะโดยการฉีด การสูบ การกิน การดม หรือวิธีอื่น ติดต่อกัน เป็นเวลานาน หรือช่วง
 ระยะเวลาหนึ่ง แล้วจะก่อให้เกิดเรื้อรัง ซึ่งจะทำให้เกิดความเสื่อมโทรมขึ้นแก่บุคคลผู้เสพ และแก่
 สังคมด้วย ทั้งจะต้องทำให้ผู้เสพแสดงออกซึ่งลักษณะ ดังนี้

1. ผู้เสพมีความต้องการอย่างแรงกล้า ที่จะเสพยาชนิดนั้นๆ ต่อเนื่องกันไป และ
 ต้องแสวงหายาชนิดนั้นๆ มาเสพให้ได้ไม่ว่าด้วยวิธีการใดๆ ก็ตาม

2. ผู้เสพจะต้องเพิ่มปริมาณของยาที่เคยใช้ให้มากขึ้นทุกกระยะ

3. ผู้เสพจะมีความปรารถนาอยากเสพยาชนิดนั้นๆ อย่างรุนแรงและระงับไม่ได้

คือมีการติดและอยากยาทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ

สาเหตุของการติดยาเสพติด

1. ความอยากรู้อยากลอง ด้วยความคึกคะนอง

2. เพื่อนชวน หรือต้องการให้เป็นที่ยอมรับจากกลุ่มเพื่อน

3. มีความเชื่อในทางที่ผิด เช่น เชื่อว่ายาเสพติดบางชนิดอาจช่วยให้สบายใจ ลืม

ความทุกข์หรือช่วยให้ทำงานได้มากขึ้น

4. ขาดความระมัดระวังในการใช้ยา เพราะคุณสมบัติของยาบางชนิดอาจทำให้

ผู้ใช้ยาเสพติดได้โดยไม่รู้ตัว หากใช้ยาอย่างพร่าเพรีอ

5. สภาพแวดล้อม ถิ่นที่อยู่อาศัยมีการค้ายาเสพติดหรือมีผู้ติดยาเสพติด

6. ถูกหลอกให้ใช้ยาเสพติดโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

7. เพื่อหนีปัญหาเมื่อมีปัญหาแล้วไม่สามารถแก้ปัญหาให้กับตัวเองได้

การป้องกันยาเสพติด

1. ป้องกันตนเอง ไม่ทดลองยาเสพติดทุกชนิด และพยายามปลีกตัวออกจาก
 บุคคลหรือกลุ่มที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ถ้ามีปัญหาหรือไม่สบายใจ อย่าเก็บไว้คนเดียว ควรปรึกษา
 พ่อแม่ ครู ผู้ใหญ่ ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น อ่านหนังสือ เล่นกีฬาหรือทำงานอดิเรกต่างๆ
 ตามความสนใจและความถนัดระมัดระวังในการใช้ยาต่างๆ และศึกษาให้เข้าใจถึงโทษภัยของ
 ยาเสพติด

2. ป้องกันครอบครัว ควรสอดส่องดูแลและบุคคลในครอบครัวอย่าให้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด อบรมสั่งสอนให้รู้ถึงโทษภัยของยาเสพติด ดูแลเรื่องการคบเพื่อน คอยส่งเสริมให้เขารู้จักการใช้เวลาในทางที่เป็นประโยชน์ เช่น การทำงานบ้าน เล่นกีฬา ฯลฯ เพื่อป้องกันมิให้เด็กหันเหไปสนใจในยาเสพติด สิ่งสำคัญก็คือทุกคนในครอบครัวควรสร้างความรัก ความเข้าใจและความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

3. ป้องกันชุมชน หากพบผู้ติดยาเสพติดควรช่วยเหลือแนะนำให้เข้ารับการบำบัดรักษาโดยเร็ว โดยกฎหมายจะยกเว้นโทษให้ผู้ที่มีสมัครเข้าขอรับการบำบัดรักษาอาการติดยาเสพติด ก่อนที่ความผิดจะปรากฏต่อเจ้าหน้าที่ และเมื่อรู้ว่าใครกระทำความผิดฐานนำเข้าสู่ออก หรือจำหน่ายยาเสพติด ควรแจ้งเจ้าหน้าที่ตำรวจ เจ้าหน้าที่ศุลกากร หรือเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด

องค์การบริหารส่วนตำบลสามารถดำเนินการป้องกันแก้ไขปัญหายาเสพติดได้ โดยลำพังและร่วมมือหรือสนับสนุนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องหรือดำเนินการตามนโยบายและตามที่รัฐมอบหมาย

3. บทบาทการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ขององค์การบริหารส่วนตำบล

3.1 บริบทของจังหวัดนครปฐมเกี่ยวกับความปลอดภัยในชุมชน

จังหวัดนครปฐม มีเนื้อที่ทั้งสิ้นประมาณ 2,168 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองเป็น 7 อำเภอ คือ อำเภอเมืองนครปฐม อำเภอนครชัยศรี อำเภอสสามพราน อำเภอบางเลน อำเภอกำแพงแสน อำเภอดอนตูม และอำเภอพุทธมณฑล และมีฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งสิ้น จำนวน 97 ตำบล ประกอบด้วย อำเภอเมืองนครปฐม 24 ตำบล อำเภอนครชัยศรี 23 ตำบล อำเภอสสามพราน 12 ตำบล อำเภอบางเลน 15 ตำบล อำเภอกำแพงแสน 15 ตำบล อำเภอดอนตูม 6 ตำบล และอำเภอพุทธมณฑล 2 ตำบล (สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนครปฐม 2552)

สภาพปัญหาความเปลี่ยนแปลงของจังหวัดนครปฐม ทั้งในทางสังคมและเศรษฐกิจมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว แต่ไร้ทิศทางขาดความสมดุลในวางแผนการพัฒนาชุมชน ก่อให้เกิดปัญหาจากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคร้ายและยาเสพติด ตามมาอย่างมากมาย

ปัญหาความไม่ปลอดภัยที่เกิดขึ้น ในจังหวัดนครปฐม จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคร้ายและยาเสพติด ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 – พ.ศ. 2551 ประชาชนได้รับอันตรายในชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน เกิดความเสียหายเป็นจำนวนมากมาย

จากสิ่งแวดลอมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด ในอัตราที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ดังจะเห็นได้ว่า

เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2541 ได้เกิดเหตุรุบยัภษความสูงถึง 27 เมตร ขนบข้างด้วยรุบยัภษที่มีความสูง 24 เมตร หน้าองค์พระปฐมเจดีย์ บริเวณลานหน้าพระร่วงโรจนฤทธิ์ ซึ่งทางวัดพระปฐมเจดีย์ราชวรมหาวิหาร อำเภอมืองนครปฐม สร้างขึ้นมาและเตรียมจัดพิธีฉลองอย่างใหญ่โตท่ามกลางพุทธศาสนิกชนที่หลั่งไหลมาร่วมงานนับหมื่นคน ได้ถล่มลงมาทับประชาชนเสียชีวิต 5 ศพ

ปัญหาจากการเกิดอาชญากรรม ในจังหวัดนครปฐม สาเหตุสืบเนื่องมาจากการประกอบธุรกิจ การซื้อขายที่ดิน กลุ่มนายทุนและกลุ่มนายหน้ามีการหักหลังกัน เกิดจากปัญหา ยาเสพติด การลักลอบหนีเข้าเมืองของคนต่างชาติ ปัญหาการโจรกรรมรถยนต์ การค้าประเวณี เป็นต้น

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 – 2550 พบว่า เกิดคดีฉ้อโกง จำนวน 372 ราย ยักยอกทรัพย์สิน จำนวน 935 ราย ลักทรัพย์ จำนวน 5,703 ราย วิ่งราวทรัพย์ จำนวน 482 ราย กรรโชกทรัพย์ จำนวน 23 ราย ชิงทรัพย์ จำนวน 391 ราย ปล้นทรัพย์ จำนวน 348 ราย รับของโจร จำนวน 36 ราย ทำให้เสียชีวิต จำนวน 528 ราย โจรกรรมรถจักรยานยนต์ จำนวน 1,895 ราย โจรกรรมรถยนต์ จำนวน 285 ราย โจรกรรมโคกระบือ จำนวน 7 ราย โจรกรรมเครื่องมือการเกษตร จำนวน 23 ราย ปล้นชิงทรัพย์รถยนต์โดยสาร จำนวน 1 ราย ปล้นรถแท็กซี่ จำนวน 9 ราย ฆ่าผู้อื่น จำนวน 476 ราย

จากสถิติคดีอาญา พบว่า ประเภทความผิดคดีต่อทรัพย์สิน ปี พ.ศ. 2549 กับปี พ.ศ. 2550 เพิ่มขึ้น โดยปี พ.ศ. 2549 มีคดีอาญาเกิดขึ้น 868 คดี ในขณะที่ปี พ.ศ. 2550 มีคดีอาญาเพิ่มขึ้นถึง 893 คดี ซึ่งเกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบันที่มีประชากรเพิ่มขึ้น (กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม งานป้องกันปราบปราม 2550)

ปัญหาจากการเกิดสาธารณภัย เคยเกิดสาธารณภัยขนาดใหญ่ มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เช่น เมื่อวันที่ 10 พฤษภาคม 2536 ได้เกิดเพลิงไหม้ บริษัทเคเดอร์ อินดัสเทรียล ไทยแลนด์ ตั้งอยู่ที่ตำบลกระทุ่มล้ม อำเภอสามพราน มีผู้เสียชีวิต 188 คน มีผู้บาดเจ็บกว่า 400 คน และมีผู้รับผลกระทบอีกนับพันราย บาดเจ็บอีกเป็นจำนวนมาก เมื่อเดือนตุลาคม 2549 ได้เกิดเหตุ น้ำท่วมอย่างรุนแรงในอำเภอบางเลน และอำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ได้สร้างความเสียหายให้กับประชาชน มากมาย (สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดนครปฐม : 2549) และในปี พ.ศ. 2551 เกิดอุทกภัย จำนวน 43 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย จำนวน 7,954,232 บาท เกิดวาตภัย จำนวน 43 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย จำนวน 3,755,857 บาท และอัคคีภัย จำนวน 33 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย จำนวน 7,773,000 บาท (สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดนครปฐม 2552)

ปัญหาจากการเกิดอุบัติเหตุ ในปีพ.ศ. 2549 พบว่า มีผู้เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางถนน จำนวน 350 คน บาดเจ็บ 16,257 คน และในปี พ.ศ. 2551 เกิดภัยจากอุบัติเหตุจราจรทางถนน จำนวน 688 ครั้ง มูลค่าความเสียหาย 19,680,000 บาท (สถานีตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม 2552)

ปัญหาจากการเกิดโรต่างๆ พบว่า มีผู้ป่วยสูงสุดในปี พ.ศ. 2551 ของจังหวัดนครปฐม 10 อันดับ คือ โรคอุจจาระร่วง จำนวน 22,741 คน ตาแดง จำนวน 1,815 คน ไข้ไม่ทราบสาเหตุ จำนวน 3,522 คน สุกใส จำนวน 1,168 คน ปอดบวม จำนวน 1,832 คน ไข้หวัดใหญ่ จำนวน 285 คน อาหารเป็นพิษ จำนวน 1,242 คน ไข้เลือดออก จำนวน 2,543 คน วัณโรคปอด จำนวน 171 คน และโรคมือเท้า จำนวน 57 คน

จากการติดตามสถานการณ์ พบว่า ผู้ป่วยรายแรกๆ จะเกิดในกลุ่มนักเรียน เมื่อมีการติดเชื้อระยะแรกไม่ได้หยุดเรียน และโรงเรียนมีกิจกรรมร่วมกัน การติดต่อจึงแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว การควบคุมโรคทำได้ยาก กลุ่มโรคดังกล่าว เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมส่วนบุคคล ไม่สามารถจัดการกับปัญหาได้ทันทั่วถึง (สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครปฐม 2552)

จากการสำรวจสถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติดในชุมชน จังหวัดนครปฐม ของสำนักงานสถิติจังหวัดนครปฐม เมื่อเดือนมีนาคม 2550 พบว่า โดยรวมแล้วยังมีการแพร่ระบาดของยาเสพติดอยู่ในระดับมาก สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด เพิ่มขึ้น จากเดือนกันยายน 2549 จากร้อยละ 31 เพิ่มเป็นร้อยละ 35.2 ในเดือนมีนาคม 2550 และพบว่าการส่งเสริมฟื้นฟูให้แก่ผู้ผลิต ผู้เสพ ร้อยละ 73.5 ระบุว่าไม่มีการส่งเสริมฟื้นฟู และส่วนใหญ่ไม่มีกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อตกลงเกี่ยวกับยาเสพติดร่วมกันในหมู่บ้านหรือชุมชน (สำนักงานสถิติจังหวัดนครปฐม 2550)

จากรายงานอุบัติการณ์ความไม่ปลอดภัยในด้านต่างๆ ในจังหวัดนครปฐมนั้นส่งผลให้เกิดความสูญเสียต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินของผู้คนในชุมชนเป็นจำนวนมาก จึงเป็นเรื่องที่ผู้ที่มีความเกี่ยวข้องมีอาจจะละเลยหรือมองข้ามไปได้ โดยเฉพาะองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอำนาจหน้าที่ในการดูแล และจัดการเกี่ยวกับประเด็นดังกล่าวนี้ให้หมดไปหรือลดอัตราการเกิดอุบัติภัยต่างๆ หรือลดปัจจัยเสี่ยงให้น้อยลงที่สุด

3.2 บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเป็นการดำเนินการเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากด้านต่างๆ และเป็นการสร้างกระบวนการระบบกลไกในการทำกิจกรรมต่างๆ พัฒนาทักษะ และองค์ความรู้ เพื่อสร้างพลังอำนาจให้กับชุมชน ได้มีความเป็นอยู่อย่างปลอดภัยอย่างยั่งยืน และเป็นกระบวนการในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ที่ประชาชน ชุมชน รัฐบาล องค์กรณ์อื่นๆ รวมทั้งภาคธุรกิจ และองค์กรที่ไม่ใช่ของรัฐ นำมาใช้เพื่อพัฒนาความยั่งยืน ของความปลอดภัย กระบวนการนี้หมายถึงรวมถึง ความพยายามในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชนและการ

กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน ตลอดจนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชนที่เกี่ยวข้อง สัมพันธ์กับความปลอดภัย ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือของหลายๆ ภาคส่วน

จากการประชุมสัมมนาระดับนานาชาติ เมื่อเดือนพฤษภาคม 1998 ที่ประเทศสวีเดน ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญเข้าร่วมประชุม 13 คน ซึ่งส่วนหนึ่งได้เข้าร่วมประชุมที่เมืองคิวนเบค ประเทศแคนาดามาแล้ว ได้มีแนวคิดหลักที่บรรจุกจากการประชุม สรุปได้ดังนี้ (WHO : 1998)

1. ความปลอดภัยเป็นสิทธิพื้นฐานของมนุษย์
2. ความปลอดภัยต้องมาก่อนความผาสุกและสุขภาพของประชาชน ความปลอดภัยเป็นผลมาจากความสมดุลระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ในแต่ละสถานการณ์
3. ความปลอดภัยคือการควบคุมอันตรายหรือสภาวะที่เป็นอันตรายต่อร่างกาย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้เพื่อรักษาส่งเสริมสุขภาพ ความผาสุกและความปลอดภัยในชุมชน
4. ความปลอดภัยมี 2 มิติ คือ
 - 4.1 ความปลอดภัยในด้านรูปธรรมหรือวัตถุ (Objective) ประเมินจาก พฤติกรรม และสภาพแวดล้อม
 - 4.2 ความปลอดภัยในด้านจิตใจ (Subjective) ประเมินจากความรู้สึกปลอดภัยของประชากร
5. การที่จะบรรลุถึงความปลอดภัยระดับสูงสุด จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากประชาชน ชุมชน รัฐบาล และองค์กรอื่นๆ โดยมีเงื่อนไขความสำเร็จ 4 ประการ ดังนี้
 - 5.1 บรรรยากาศความร่วมมือในสังคม ความสงบสันติ ความเสมอภาค อิสรภาพ และการป้องกันสิทธิมนุษยชนในระดับครอบครัว ชุมชน ประเทศชาติและนานาชาติ
 - 5.2 การป้องกัน ควบคุม การบาดเจ็บและผลที่ตามมาตลอดจนอันตรายที่เกิดจากอุบัติเหตุ
 - 5.3 ความตระหนักเห็นคุณค่าของร่างกาย ทรัพย์สินและคุณธรรมประจำใจของแต่ละบุคคล
 - 5.4 การเตรียมการป้องกันที่มีประสิทธิภาพ การควบคุมและมาตรการฟื้นฟู เพื่อคงสภาพแวดล้อมที่ดีตามเงื่อนไขทั้ง 3 ข้างต้น
6. การส่งเสริมความปลอดภัย คือ กระบวนการในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ที่ประชาชน ชุมชน รัฐบาล องค์กรอื่นๆ รวมทั้งภาคธุรกิจ และองค์กรที่ไม่ใช่ของรัฐ นำมาใช้เพื่อพัฒนาความยั่งยืน ของความปลอดภัย กระบวนการนี้หมายถึง ความพยายามในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมและโครงสร้างชุมชน ตลอดจนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชนที่เกี่ยวข้อง สัมพันธ์กับความปลอดภัย ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือของหลายๆ ภาคส่วน

7. การระดมพลในชุมชน เพื่อพัฒนาความปลอดภัยในชุมชนต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

7.1 มาจากความรับผิดชอบ ของคณะกรรมการในหลายๆ ภาคส่วน ซึ่งต้องการส่งเสริมความปลอดภัย

7.2 การใช้โปรแกรมที่ครอบคลุมทุกวัย ทุกสภาพแวดล้อมและทุกสถานการณ์

7.3 ความร่วมมือของเครือข่ายชุมชนในท้องถิ่น

7.4 การปฏิบัติการที่มีมาก่อนซึ่งเกิดจากพื้นฐานความต้องการของชุมชนเป็นสิ่ง

สำคัญที่สุด

7.5 ความสามารถในการประเมิน ความสำคัญและสาเหตุหลักของปัญหา

7.6 ความห่วงใย สภาพแวดล้อมและกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง

7.7 การวางแผนระยะยาวมากกว่าการวางแผนระยะสั้น

7.8 การใช้เทคนิคที่หลากหลายเพื่อระดมประชากร ตัวแทนประชากรและการ

ตัดสินใจ

สรุป แนวดำเนินการทั้ง 7 ข้อนี้ เป็นมาตรการส่งเสริมความปลอดภัยเพื่อความเข้าใจที่ดีขึ้นและประสานความร่วมมือในชุมชน และยังสามารถใช้เพื่อระดมพลจากกลุ่มประชากรและจากภาคส่วนต่างๆ โดยมีจุดหมายเดียวกัน คือความปลอดภัยและเพิ่มประสิทธิภาพ

องค์การบริหารส่วนตำบล ในฐานะเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และบทบาทเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาล และปฏิบัติงานเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น ให้มีประสิทธิภาพ โปร่งใส และสามารถตรวจสอบได้ เพื่อตอบสนองปัญหาและความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น อย่างแท้จริง หน่วยงานที่ใกล้ชิดกับประชาชนมากที่สุดก็คือ องค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งรัฐได้กระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น การเกิดขึ้นขององค์การบริหารส่วนตำบล ส่งผลกระทบต่อหน่วยงานส่วนภูมิภาค ซึ่งต้องปรับบทบาทให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของหลักการกระจายอำนาจ โดยเฉพาะต้องเปลี่ยนแปลงให้เกิดการสนับสนุนการส่งเสริม การดำเนินการ เพื่อชุมชนเกิดความเข้มแข็งอย่างยั่งยืนพึ่งตนเองได้ โดยเฉพาะบทบาทการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เป็นบทบาทอันสำคัญของรัฐ ที่ต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบเพื่อให้เกิดผล รัฐทั้งส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น ต้องมีบทบาทร่วมกัน ดังนี้

1. รัฐต้องดำเนินการส่งเสริมพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

2. รัฐต้องดำเนินการให้สตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ มีสุขภาพพลานามัยแข็งแรง และป้องกันตนเองให้ปลอดภัยจากโรคและสิ่งเสพติด

3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อส่งเสริมพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

4. องค์กรบริหารส่วนตำบล สามารถออกข้อบัญญัติหรือมาตรการเพื่อควบคุม สิ่งแวดล้อมชุมชนได้เท่าที่ไม่ขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมาย

5. องค์กรบริหารส่วนตำบล ต้องส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

สรุป องค์กรบริหารส่วนตำบล ในฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งของรัฐ จึงมีบทบาทหน้าที่ในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อให้ประชาชนในชุมชน โดยเฉพาะ เด็ก เยาวชน สตรี ผู้สูงอายุ และผู้พิการ ได้มีความปลอดภัย จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม ดำเนินการได้โดย

1. การกำหนดนโยบาย เกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไว้ในนโยบาย ให้ครบทุกด้าน

2. จัดทำแผนพัฒนา โดยบรรจุโครงการหรือกิจกรรม เกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไว้ในแผนพัฒนาให้ครบทุกด้าน

3. ตราข้อบัญญัติ กำหนดมาตรการเพื่อควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน ด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเพื่อให้ประชาชนในชุมชน เกิดความปลอดภัย

4. ดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ทั้งที่ดำเนินการเอง และสนับสนุนหน่วยงานอื่นที่มีบทบาทในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในชุมชน โดยการสนับสนุนและจัดสรรงบประมาณ เพื่อปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ทั้งดำเนินการเอง และสนับสนุนร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่มีบทบาทในการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในชุมชน โดยการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชนให้ปลอดภัย กำหนดมาตรการเพื่อควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนได้เท่าที่ไม่ขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมายดำเนินการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายหรือเกิดความไม่ปลอดภัย ต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สิน ทั้งส่วนรวมและส่วนบุคคล ของประชาชนในชุมชน จากการศึกษา ค้นคว้า แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัย ผู้วิจัยไม่พบว่ามีผู้ใด ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบลไว้โดยเฉพาะ แต่จากการที่ผู้วิจัย ได้ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ตามหลักการขององค์การอนามัยโลก (WHO) และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนต่างๆ และบทบาทหน้าที่ขององค์กรบริหารส่วนตำบล ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์กรบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 แก้ไข

เพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546 พระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พุทธศักราช 2546 สามารถนำบทบาทที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน มาปรับเป็นแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ได้โดย

1. การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน เป็นการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชนด้านกายภาพ คือการจัดสภาพบรรยากาศชุมชนและการใช้ประโยชน์ของชุมชน โดยที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ดำเนินการจัดหา จัดโครงการพัฒนา ให้ความรู้ ฝึกอบรม เพิ่มทักษะ บุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในชุมชน ให้มีเพียงพอและมีศักยภาพ มีความรู้ มีความสามารถ มีความชำนาญและมีทักษะในการปฏิบัติงาน ให้มีความพร้อมในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความความปลอดภัย ดำเนินการจัดการ จัดสร้าง ดูแลรักษา ซ่อมแซม ระบบสาธารณูปโภค เช่น ระบบน้ำสำหรับอุปโภคบริโภค ไฟฟ้า แสงสว่าง ถนน ทางเดิน ทางสัญจรทั้งทางบกและทางน้ำ ทางระบายน้ำ ท่อระบายน้ำ ให้มีเพียงพอและมีคุณภาพมาตรฐานพร้อมใช้ประโยชน์ต่อประชาชนในชุมชนได้อย่างปลอดภัย ดำเนินการจัดหา ดูแลรักษา ซ่อมแซม เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ที่ใช้สำหรับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในชุมชน ให้มีเพียงพอและมีคุณภาพมาตรฐานอยู่ในสภาพที่ดี พร้อมใช้งานได้อย่างปลอดภัยตลอดเวลา ดำเนินการจัดการ จัดสร้าง ดูแลรักษา ซ่อมแซมสภาพอาคารสิ่งก่อสร้าง ของทางราชการและสาธารณสุขสถาน เช่น อาคารสำนักงาน โรงจอดรถ สถานที่สำหรับออกกำลังกาย เครื่องสำหรับออกกำลังกายสำหรับเด็ก สตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ ผู้พิการ สวนสาธารณะสวนพักผ่อนหย่อนใจ ที่จอดรถสาธารณะ อาคารหอประชุม อาคารเอนกประสงค์ ถนน ทางสัญจร ทางเท้า ทางน้ำ ป้ายสัญญาณจราจร ป้ายแสดงสถานที่ ป้ายรณรงค์ประชาสัมพันธ์ ป้ายเตือนภัย ให้มีเพียงพอและเป็นระเบียบเรียบร้อย มีคุณภาพมาตรฐาน มีความปลอดภัยต่อประชาชนสามารถใช้ประโยชน์ได้อย่างเพียงพอต่อประชาชน ดูแลควบคุม ตรวจสอบตรวจตรา อาคารสิ่งก่อสร้าง ที่พักอาศัย สถานประกอบการ โรงงาน สถานจำหน่ายสินค้า สถานจำหน่ายอาหาร สถานบันเทิง สถานจำหน่ายหรือสะสมเชื้อเพลิง ให้อยู่ในสภาพที่เหมาะสมปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม ของประชาชนในชุมชน จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด

2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน การจัดสภาพบรรยากาศชุมชน และการใช้ประโยชน์ของชุมชน เพื่อคงสภาพความเหมาะสมและความปลอดภัยของสิ่งแวดล้อมชุมชน จำเป็นต้องมีการกำหนดมาตรการต่างๆ เพื่อดำรงรักษาไว้ซึ่งสภาพสิ่งแวดล้อมที่เหมาะสม โดยกำหนดมาตรการ หลักเกณฑ์ วิธีการแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมชุมชนให้เป็นไป

ในทางเดียวกัน เพื่อให้มีความปลอดภัยในชุมชนและคงสภาพที่ดีและเหมาะต่อการใช้ประโยชน์ของชุมชน ซึ่งมาตรการที่เหมาะสมต้องมาจากสภาพการณ์จริงและมาจากข้อคิดเห็นของหลายๆ ฝ่ายที่ได้ข้อสรุปตรงกันของประชาชนในชุมชน โดยตราเป็นข้อบัญญัติตำบลทั่วไป เช่น ข้อบัญญัติตำบลเกี่ยวกับการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ข้อบัญญัติตำบลเกี่ยวกับการขุดดิน ถมดิน ข้อบัญญัติตำบลว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงสัตว์ ปล่อยสัตว์ ข้อบัญญัติตำบลเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดและความเรียบร้อยของบ้านเมือง ข้อบัญญัติตำบลเกี่ยวกับการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ข้อบัญญัติตำบลเกี่ยวกับการควบคุมการก่อสร้าง ต่อเติม คัดแปลง รื้อถอน อาคารสิ่งปลูกสร้าง เป็นต้น เพื่อควบคุมสิ่งแวดล้อมในชุมชนให้ประชาชนในชุมชนได้มีความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สิน ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม ทั้งนี้ต้องไม่ขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมาย

3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน ทั้งที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบลดำเนินการเองโดยลำพังและร่วมดำเนินการหรือสนับสนุนกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องดำเนินการ เช่น สถานีอนามัย โรงเรียน โรงงาน สถานประกอบการ สถานีตำรวจ สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย เป็นต้น ในการดำเนินการจัดโครงการหรือกิจกรรม พัฒนา อบรมให้ความรู้ เพิ่มทักษะหรือดำเนินโครงการหรือกิจกรรม รมรงค์ ประชาสัมพันธ์ สร้างจิตสำนึก เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงในเรื่องของความเชื่อ ความรู้สึก ความรู้ และวิถีการปฏิบัติตนในการดำรงชีวิตที่นำไปสู่การกระทำที่ไม่ปลอดภัยหรือเกิดอันตรายต่อ ชีวิต ร่างกาย จิตใจและทรัพย์สินของประชาชนในชุมชน ทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวม เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตราย และเพื่อประชาชนให้มีความเชื่อ ความรู้สึก มีความรู้ มีทักษะ และมีวิถีการปฏิบัติตนในการดำรงชีวิตที่ถูกต้องเหมาะสม สามารถวางแผนตัดสินใจหรือตั้งใจปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อควบคุมให้มีการกระทำที่มีความปลอดภัยต่อชีวิต ร่างกาย จิตใจ และทรัพย์สินทั้งส่วนบุคคลและส่วนรวมของประชาชนในชุมชน

จากการศึกษา แนวคิดทฤษฎี ดังกล่าว พอสรุปได้ว่า การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ก็คือ การสร้างพลังอำนาจให้แก่ชุมชนได้มีระบบกลไกในการกระทำกิจกรรมต่างๆ พัฒนา ทักษะ พัฒนาองค์ความรู้ ประสานแนวคิดต่างๆ พร้อมกับปรับการปฏิบัติให้สอดคล้องกับภาวะ เศรษฐกิจ สภาพสังคมและวัฒนธรรมประเพณี เป็นหลักวิธีอันดับแรก ก่อนการดำเนินการตามภารกิจเป้าหมายอื่น และอีกประการหนึ่งที่สำคัญก็คือ การที่เรากับผู้คนในชุมชน ได้มีส่วนร่วมในการทำงานนั้นๆ โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ด้วยกันตั้งแต่ต้นโดยยึดหลักที่ทำให้ชุมชนมองเห็นคุณค่า และตัดสินใจเองว่าสิ่งที่ทำอยู่นั้นมีความเหมาะสม และสอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่ของผู้คนในชุมชนนั้นมากน้อยเพียงใด การได้ประเมินคุณค่าและการตัดสินใจเลือกเองนั้น เป็น

จุดเริ่มต้นของการสร้างความปลอดภัยในชุมชน อย่างต่อเนื่องยิ่งยืนมากกว่าการผลักดันจากภายนอก หรือกำหนดจากภายนอก

กระบวนการทำงานส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนต้องอาศัยบุคลากรหลายฝ่ายมาร่วมทำงานทั้งบุคลากรวิชาชีพและบุคลากรในชุมชน เป็นการทำกิจกรรมส่งเสริมความปลอดภัยที่เปิดโอกาสให้ประชาชนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการแก้ไขและส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนให้มากที่สุด และประการสุดท้ายเพื่อให้การเผยแพร่แนวคิด ความรู้ประสบการณ์จากการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมให้ไปถึงประชาชนให้กว้างขวางที่สุดโดยเฉพาะผู้เข้าร่วมโครงการจะต้องมีวิธีการจัดระบบข้อมูล และการสื่อสารทุกรูปแบบที่ทันสมัยและกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อกระตุ้นให้ชุมชนได้มีการตื่นตัวในเรื่องความปลอดภัย และเห็นว่าเรื่องความปลอดภัยเป็นเรื่องที่ทุกคนในชุมชนจะต้องมีส่วนร่วมรับผิดชอบเป็นสิ่งที่สามารถสร้างและป้องกันได้

องค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทหน้าที่ ส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในชุมชน โดยตรง โดยคณะบริหารมีหน้าที่บริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามนโยบาย แผนพัฒนาตำบลและข้อบัญญัติ รับผิดชอบการบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบล จัดทำแผนพัฒนาตำบลและงบประมาณรายจ่ายประจำปี เพื่อเสนอต่อสภาองค์การบริหารส่วนตำบลให้ความเห็นชอบ รายงานการปฏิบัติงานและการใช้จ่ายเงินให้สภาองค์การบริหารส่วนตำบลทราบ ส่วนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีอำนาจให้ความเห็นชอบแผนพัฒนาตำบลเพื่อเป็นแนวทางในการบริหารกิจการขององค์การบริหารส่วนตำบล พิจารณาให้ความเห็นชอบร่างข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี และร่างข้อบัญญัติทั่วไป และมีหน้าที่ควบคุมการปฏิบัติงานของฝ่ายบริหารให้เป็นไปตามนโยบายและแผนพัฒนาตำบลและเป็นไปตามข้อบัญญัติ ระเบียบ และข้อกฎหมายของทางราชการ ทั้งนี้ต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของหลักการกระจายอำนาจ โดยยึดถือหลักความมีศักยภาพและความสามารถของคนในชุมชน นำมาซึ่งความสอดคล้อง กับอุบัติเหตุปัญหาและความต้องการของคนในชุมชน โดยเฉพาะเรื่องความปลอดภัยในชุมชนแล้ว องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่รับผิดชอบร่วมกัน ยึดถือกระบวนการส่งเสริม โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ในการจัดการตามสิทธิที่ประชาชนควรจะมีพึงได้ ประชาชนในชุมชนมีสิทธิที่จะอยู่อย่างปลอดภัย มีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจและจัดการกับสิ่งแวดล้อมของชุมชน เพื่อให้เกิดความปลอดภัย และมีสิทธิที่จะตัดสินใจว่าสิ่งใด ทรัพยากรใด เป็นความจำเป็นที่ชุมชนจะใช้ในการดำเนินการเพื่อสร้างเสริมให้เกิดความปลอดภัยและมีสิทธิที่จะรู้ว่าสิ่งใดคืออันตราย อะไรคือปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดการบาดเจ็บ หน่วยงานรัฐที่รับผิดชอบ รวมทั้งผู้ผลิตที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์อันตรายต่างๆ ต้องมีความ

รับผิดชอบ ในการเผยแพร่ความรู้ไปสู่ประชาชน ชุมชนมีสิทธิที่จะมีทักษะในการดำเนินการ ป้องกันการบาดเจ็บและสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชน

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ต้องการศึกษาว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม มีการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนอยู่ในระดับใด โดยจัดระดับการปฏิบัติงานตามบทบาทและแนวทางการปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ การดำเนินการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน โดยนำข้อมูลที่ศึกษามาใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิด และพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลด้านการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ต่อไป

4. งานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง กับตัวแปรส่วนบุคคล กับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูล ผู้วิจัยยังไม่พบว่ามีผู้ใดได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลแต่อย่างใดแต่มีผู้ศึกษาวิจัย เกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในด้านต่างๆ ซึ่งพอจะนำมาเทียบเคียงกับการศึกษาครั้งนี้ได้ ดังนั้นผู้วิจัย จึงขอเสนอตามตัวแปรส่วนบุคคล ดังนี้

อายุ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการปฏิบัติงานในระดับต่างๆ เนื่องจากการสั่งสมประสบการณ์ การเรียนรู้ การได้รับการฝึกฝนทักษะ ทำให้บุคคลมีความพร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมที่แตกต่างกัน แต่ยังไม่พบผู้ใดได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอายุ และแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไว้โดยตรง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอผลการศึกษาเกี่ยวกับ อายุของบุคคลกับการปฏิบัติงานในชุมชน ดังนี้

จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ทัศนคติ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ในจังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีอายุ ต่างกัน มีการจัดการความปลอดภัย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชาคริต คงทอง (2546 : 94) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ที่มีอายุ ต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัย พบว่าอายุมีผลต่อการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีอายุ ต่างกัน น่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนแตกต่างกัน

ระดับการศึกษา การศึกษาทำให้มนุษย์ได้รับโอกาสพัฒนาตนเองให้มีความเจริญงอกงามทางสติปัญญา มีความรอบรู้ มีเหตุมีผลและใฝ่รู้ขึ้น สามารถตัดสินใจเข้าร่วมกิจกรรมและมีแนวทางปฏิบัติงาน ดังมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับระดับการศึกษาของบุคคลกับการปฏิบัติงานในชุมชน ไว้ดังนี้

ชาคริต กงทอง (2546 : 95) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แตกต่างกัน

ชรินทร์ ศึกษากิจ (2544 : 126) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในการดูแลสุขภาพประชาชน อำเภอบ้านแพ้ว และอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลอำเภอบ้านแพ้ว ที่มีระดับการศึกษา ที่ต่างกัน มีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพประชาชน แตกต่างกัน โดยสมาชิกที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา ปวช./ ปวส./ อนุปริญญา และปริญญาตรี มีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพประชาชนมากกว่ากลุ่มอื่น

พอชม นวิวัฒน์ (2543 : 113) ได้ทำศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อโครงการ “ ประชากรร่วมใจป้องกันและควบคุมไข้เลือดออกเฉลิมพระเกียรติในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระชนพรรษามายุ 72 พรรษา ” : กรณีศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี ระดับการศึกษาในระดับอาชีวศึกษา มีส่วนร่วมสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษา และกลุ่มที่มีระดับการศึกษามัธยมศึกษา และพบว่า ระดับการศึกษา ต่างกัน มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วม ในการทำลายแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สุภาพ วัณนิพิฐพงษ์ (2542 : 106) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรมในการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากกว่ากลุ่มอื่นๆ

จากการศึกษางานวิจัย พบว่า ระดับการศึกษามีผลต่อการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน น่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

รายได้ เป็นสิ่งจำเป็นในการครองชีพ ซึ่งมีผลต่อการดำรงชีวิตของบุคคล และการทำงานร่วมกับบุคคลอื่น ดังมีผู้สนใจได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับรายได้กับการปฏิบัติหน้าที่ในชุมชน ไว้ดังนี้

ชาคริต คงทอง (2546 : 95) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ที่มีรายได้ ต่างกัน ส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แตกต่างกัน

สุริยันต์ กลีบทอง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษา ปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล จังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษา พบว่า เจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล ที่มีรายได้ ต่างกัน มีการปฏิบัติงาน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของชาคริต คงทอง (2546 : 95) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ที่มีรายได้ ต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษางานวิจัย พบว่ารายได้มีผลต่อการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบลที่มีรายได้ ต่างกัน น่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

สถานภาพการดำรงตำแหน่ง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน หรือการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ เนื่องจากบทบาทอำนาจหน้าที่ ที่ต่างกัน น่าจะมีผลทำให้การปฏิบัติงานต่างกันตามบทบาทอำนาจหน้าที่ ดังมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับสถานภาพการดำรงตำแหน่งกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าชายเลน ไว้ ดังนี้

ภพธร จิตมั่น (2543 : 92) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม : ศึกษาเฉพาะกรณีสภาเทศบาลในจังหวัดปทุมธานี ผลการศึกษา พบว่า ตำแหน่งมีความสัมพันธ์กับระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมทั่วไป และการป้องกันอาชญากรรมหลัก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และพบว่า สมาชิกสภาเทศบาลที่ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรี เทศมนตรี ประธานสภาและรองประธานสภา มีระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากกว่า สมาชิกสภาเทศบาลที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่ง

จากการศึกษางานวิจัย พบว่า สถานภาพการดำรงตำแหน่งมีผลต่อการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบลที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งต่างกัน น่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

วาระการดำรงตำแหน่ง เป็นปัจจัยหนึ่งที่แสดงถึงประสพการณ์การปฏิบัติงาน การที่ได้ผ่านการปฏิบัติงานมาก่อน ก่อให้เกิดความสามารถในการปฏิบัติงานต่างๆ ดังมีผู้สนใจศึกษาเกี่ยวกับระยะเวลาการดำรงตำแหน่งกับการปฏิบัติงานในชุมชน ไว้ดังนี้

จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ทักษะคิด ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ในจังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษา พบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีประสพการณ์การทำงาน ต่างกัน มีการจัดการความปลอดภัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พรสรวง เถาตะกู (2550 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน เทศบาลตำบลในจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษา พบว่า อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ต่างกัน มีการปฏิบัติงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการศึกษางานวิจัย พบว่าวาระการดำรงตำแหน่งมีผลต่อการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงคาดหมายว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน น่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

ประสพการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร การมีประสพการณ์ในการปฏิบัติงานด้านอาสาสมัครเพื่อสังคมในด้านต่างๆ เช่น เคยปฏิบัติงานเป็นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ตำรวจชุมชนประจำหมู่บ้านหรืออาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน หรือกรรมการหมู่บ้าน ก่อนที่จะได้รับเลือกตั้ง หรือดำรงตำแหน่งทางการเมือง เป็นตัวอย่างที่สำคัญถึงการเป็นที่ยอมรับนับถือของบุคคลทั่วไป ซึ่งจะมีผลต่อการปฏิบัติงาน จึงมีผู้สนใจศึกษาตำแหน่งทางสังคมหรือประสพการณ์ในการปฏิบัติงานอาสาสมัคร ไว้ดังนี้

จิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ทักษะคิด ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ในจังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษา พบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีประสพการณ์การทำงาน ต่างกัน มีการจัดการความปลอดภัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชาคริต คงทอง (2546 : 94) ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ที่มีประสพการณ์เกี่ยวกับปัญหาความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน ต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แตกต่างกัน

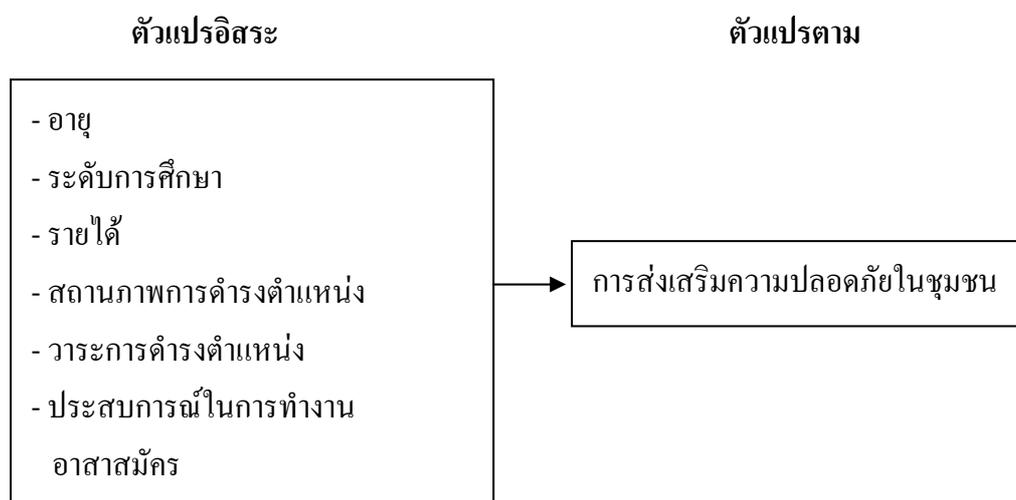
จากการศึกษางานวิจัย พบว่าประสบการณ์การทำงานอาสาสมัครมีผลต่อการปฏิบัติงาน ผู้วิจัยจึงคาดว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีประสบการณ์การทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน น่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

จากการทบทวน งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ข้อมูลส่วนบุคคล ที่ต่างกัน มีผลต่อการปฏิบัติงาน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐาน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มี อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

ผู้วิจัยได้รวบรวมแนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล พบว่า มีปัจจัยส่วนบุคคล หลายประการที่มีผลต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะปัจจัยส่วนบุคคล เกี่ยวกับ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน อยู่ในระดับใด เปรียบเทียบการส่งเสริมความปลอดภัยของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จังหวัดนครปฐม ที่มี อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ที่ต่างกัน ว่าจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน หรือไม่ โดยวัดระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ในด้านการดำเนินการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน และเพื่อหาแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล โดยนำข้อมูลที่ศึกษา มาใช้ในการกำหนดกรอบแนวคิดและพัฒนาเครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ต่อไป

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรเชิงปริมาณ

ตัวแปรเชิงคุณภาพ

แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

แผนภูมิที่ 5 แสดงกรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) เพื่อศึกษาการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม โดยมีผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ (Unit of analysis) และเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดระเบียบวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ทุกคนที่อยู่ในวาระในระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล มีจำนวน 2,076 คน (สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดนครปฐม : 2552)

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดนครปฐม จำนวน 335 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane 1973 : 725 – 727) ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling)

สูตรการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Yamane 1973 : 725 - 727) มีดังนี้

จากสูตร

$$n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

$$e = \text{ความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ของกลุ่มตัวอย่างมีค่าเท่ากับ 0.05}$$

$$\text{แทนค่าสูตร } n = \frac{2,076}{1 + 2,076 (0.05)^2}$$

$$= 335.37$$

จากการคำนวณขนาดตัวอย่าง ได้ตัวอย่างจำนวน 335 คน

ตารางที่ 1 แสดงจำนวน อบต. ประชากร ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล

ที่	อำเภอ	จำนวน อบต.	จำนวน คณะบริหาร	จำนวน สมาชิกสภา	รวม
1	เมือง	24	96	406	502
2	นครชัยศรี	23	92	192	284
3	สามพราน	12	48	220	268
4	กำแพงแสน	15	60	414	474
5	บางเลน	15	60	336	396
6	ดอนตูม	6	24	102	126
7	พุทธมณฑล	2	8	18	26
	รวม	97	388	1,688	2,076

จังหวัดนครปฐม

สุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi – Stage Random Sampling) มีขั้นตอนการสุ่ม ดังนี้

1.2.1 สุ่ม อบต. จากทั้ง 7 อำเภอในจังหวัดนครปฐม ซึ่งประกอบด้วย อำเภอเมือง นครปฐม อำเภอนครชัยศรี อำเภอสามพราน อำเภอกำแพงแสน อำเภอบางเลน อำเภอดอนตูม และ อำเภอพุทธมณฑล มาร้อยละ 30 ขององค์การบริหารส่วนตำบลที่อยู่ในแต่ละอำเภอ โดยวิธีการสุ่มตัวอย่าง อย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้จำนวน 29 องค์การบริหารส่วนตำบล มีรายละเอียด ดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน อบต.กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสัดส่วนแต่ละอำเภอ

ที่	อำเภอ	จำนวน อบต.กลุ่มตัวอย่าง
1	เมือง	7
2	นครชัยศรี	7
3	สามพราน	4
4	กำแพงแสน	4
5	บางเลน	4
6	ดอนตูม	2
7	พุทธมณฑล	1
รวม		29

1.2.2 สุ่มแบบแบ่งชั้นจำแนกตามสัดส่วนของ อบต.และตำแหน่งทางการเมือง
จำนวน 335 คน รายละเอียดดังตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสัดส่วนแต่ละอำเภอ อบต. และตำแหน่งทางการเมือง

อำเภอ/ตำบล	ประชากร คณะบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร สมาชิกสภา	กลุ่มตัวอย่าง	รวม กลุ่มตัวอย่าง
เมือง					
1. บางแวม	4	2	18	10	12
2. สวนป่า	4	2	12	7	9
3. ลำพญา	4	2	16	10	12
4. บ่อพลับ	4	2	16	10	12
5. ธรรมศาลา	4	2	8	4	6
6. พระประโทน	4	2	12	7	9
7. บ้านยาง	4	2	22	13	15
รวม	28	14	104	61	75

ตารางที่ 3 (ต่อ)

อำเภอ/ตำบล	ประชากร คณะบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร สมาชิกสภา	กลุ่มตัวอย่าง	รวม กลุ่มตัวอย่าง
นครชัยศรี					
1. ท่าพระยา	4	2	10	6	8
2. โลกพระเจดีย์	4	2	10	6	8
3. ศีรษะทอง	4	2	10	6	8
4. ลานตากฟ้า	4	2	10	6	8
5. บางแก้ว	4	2	8	4	6
6. ชุนแก้ว	4	2	8	4	6
7. ท่าตำหนัก	4	2	10	6	8
รวม	28	14	66	38	52
สามพราน					
1. คลองจินดา	4	2	28	15	17
2. บางเตย	4	2	14	8	10
3. บางช้าง	4	2	22	13	15
4. ตลาดจินดา	4	2	22	13	15
รวม	16	8	86	49	57
กำแพงแสน					
1. วังน้ำเขียว	4	2	28	16	18
2. ทุ่งกระพังโหม	4	2	14	8	10
3. รางพิบูล	4	2	18	11	13
4. ทุ่งขวาง	4	2	20	11	13
รวม	16	8	80	46	54

ตารางที่ 3 (ต่อ)

อำเภอ/ตำบล	ประชากร คณะบริหาร	กลุ่มตัวอย่าง	ประชากร สมาชิกสภา	กลุ่มตัวอย่าง	รวม กลุ่มตัวอย่าง
บางเลน					
1. คอนตอม	4	2	18	10	12
2. บางหลวง	4	2	36	21	23
3. ฝั่หูช้าง	4	2	14	8	10
4. หินมูล	4	2	22	13	15
รวม	16	8	90	52	60
คอนตอม					
1. ห้วยพระ	4	2	18	10	12
2. ลำเหย	4	2	30	17	19
รวม	8	4	48	27	31
พุทธมณฑล					
1. มหาสวัสดิ์	4	2	8	4	6
รวม	4	2	8	4	6
รวมทั้งสิ้น	116	58	482	277	335

1.3 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารตำบล จังหวัดนครปฐม ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยดำเนินการสนทนากลุ่มสองครั้ง เมื่อเดือนมีนาคม 2553 ครั้งแรก จำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายกองการบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกองการบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ ห้องประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ครั้งที่สอง อีกจำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบล

ที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายกองจัดการบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกองจัดการบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ อาคารศึกษา 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ระยะเวลาในการสนทนาครั้งละประมาณ 2 ชั่วโมง

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

2.1 ตัวแปรเชิงปริมาณ ประกอบด้วย

2.1.1 ตัวแปรอิสระ (Independent variables)

2.1.1.1 อายุ แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

25 – 40 ปี

40 ปีขึ้นไป

2.1.1.2 ระดับการศึกษา แบ่งเป็น 5 กลุ่ม

ระดับประถมศึกษา

ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. หรือเทียบเท่า

ระดับอนุปริญญา / ปวส. หรือเทียบเท่า

ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

2.1.1.3 รายได้ แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

พอใช้ มีเงินเหลือเก็บ

พอใช้ไม่มีเงินเหลือเก็บ

ไม่พอใช้มีหนี้สิน

2.1.1.4 สถานภาพการดำรงตำแหน่ง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

คณะบริหาร

สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

2.1.1.5 วาระการดำรงตำแหน่ง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

ดำรงตำแหน่งเป็นครั้งแรก

ดำรงตำแหน่งมากกว่า 1 ครั้ง

2.1.1.6 ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร แบ่งเป็น 2 กลุ่ม

เคย

ไม่เคย

2.1.2 ตัวแปรตาม (Dependent variables) คือ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

2.2 ตัวแปรเชิงคุณภาพ ได้แก่ แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้แบบสอบถามและประเด็นการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎี วรรณกรรม งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วนซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร จำนวน 6 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ส่วนที่ 2 การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรการบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม แบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scales) ประกอบด้วยตัวเลือก 5 ระดับ จำนวน 69 ข้อ ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรการบริหารส่วนตำบล มีการปฏิบัติตามข้อคำถามในระดับ มากที่สุด

มาก หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรการบริหารส่วนตำบล มีการปฏิบัติตามข้อคำถามในระดับ มาก

ปานกลาง หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรการบริหารส่วนตำบล มีการปฏิบัติตามข้อคำถามในระดับ ปานกลาง

น้อย หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรการบริหารส่วนตำบล มีการปฏิบัติตามข้อคำถามในระดับ น้อย

น้อยที่สุดหรือไม่ปฏิบัติเลย หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรการบริหารส่วนตำบล มีการปฏิบัติตามข้อคำถามในระดับ น้อยที่สุดหรือไม่ปฏิบัติเลย

เกณฑ์การให้คะแนน มีดังนี้

มากที่สุด	=	5	คะแนน
มาก	=	4	คะแนน
ปานกลาง	=	3	คะแนน
น้อย	=	2	คะแนน
น้อยสุด	=	1	คะแนน

เกณฑ์ในการแปลความหมาย ระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ผู้วิจัยได้กำหนดการแปลความหมาย คะแนนตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best 1977 : 174) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีการส่งเสริมความปลอดภัยอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีการส่งเสริมความปลอดภัยอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีการส่งเสริมความปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีการส่งเสริมความปลอดภัยอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีการส่งเสริมความปลอดภัยอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 ประเด็นการสนทนากลุ่ม เป็นประเด็นที่เกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่ดำเนินการอยู่ใน 3 ด้าน คือ ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนและด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

มีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ

2. กำหนดขอบเขตและโครงสร้างเนื้อหาของแบบสอบถาม ตามรายละเอียดของนิยามศัพท์เฉพาะ

3. สร้างข้อคำถามแบบสอบถาม และกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนสำหรับคำตอบแต่ละข้อ

4. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นให้อาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity)

5. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้น และได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 30 คน

6. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา

ของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ในโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .949

7. กำหนดประเด็นการสนทนากลุ่ม(Focus Group Discussion) เกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล และนำไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) และทำการปรับปรุงแก้ไข

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

5.1 ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกแห่ง เพื่อขอความอนุเคราะห์ให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลตอบแบบสอบถาม พร้อมทั้งนำแบบสอบถามที่ผ่านการพัฒนาและปรับปรุงแล้วไปดำเนินการเก็บรวบรวมแก่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 335 ชุด

5.2 ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามคืนจากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบล และทำการตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูลได้แบบสอบถามที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ตอบครบถ้วน สมบูรณ์ จำนวน 335 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 และดำเนินการลงรหัสในแบบสอบถาม

5.3 การเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพ ดำเนินการโดยการจัดสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยดำเนินการสนทนากลุ่มสองครั้ง เมื่อเดือนมีนาคม 2553 ครั้งแรก จำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ ห้องประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ครั้งที่สอง อีกจำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ อาคารศึกษา 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ระยะเวลาในการสนทนาครั้งละประมาณ 2 ชั่วโมง

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ โดยกำหนดความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 มีขั้นตอนการวิเคราะห์ ดังนี้

6.1 วิเคราะห์ข้อมูล ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยใช้สถิติการแจกแจงความถี่และร้อยละ

6.2 วิเคราะห์ค่าระดับ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

6.3 วิเคราะห์ เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนกตามอายุ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง ประสิทธิภาพในการทำงาน อาสาสมัคร โดยการทดสอบ ค่าที (t-test) แบบ Independent t-test

6.4 วิเคราะห์ เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนกตาม ระดับการศึกษา รายได้ โดยการทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA)

6.5 วิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ผู้วิจัยขอนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง “การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม” โดยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างคือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จำนวน 335 ชุด มาวิเคราะห์และเสนอผลการวิเคราะห์โดยใช้ตารางประกอบ คำบรรยาย และนำผลที่ได้จากการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) มาวิเคราะห์เนื้อหา (content Analysis) จำแนกออกเป็น 5 ตอน มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ ข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถามโดยใช้ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยใช้ สถิติค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนกตาม อายุ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน อาสาสมัคร โดยใช้สถิติทดสอบค่าที (t-test)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนกตาม ระดับการศึกษา รายได้ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA)

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิจัย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน F-distribution

df	แทน	องศาอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของกำลังสองของค่าเบี่ยงเบน (Sum of Square)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยความเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean Square)

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สถิติแจกแจงความถี่ และร้อยละ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐมที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 335 คน ดังมีรายละเอียดในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงจำนวนร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
อายุ		
25 - 40 ปี	119	35.5
40 ปี ขึ้นไป	216	64.5
รวม	335	100
ระดับการศึกษา		
ระดับประถมศึกษา	62	18.5
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	64	19.1
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.หรือเทียบเท่า	94	28.1
ระดับอนุปริญญา / ปวส.หรือเทียบเท่า	40	11.9
ระดับปริญญาตรีขึ้นไป	75	22.4
รวม	335	100
รายได้		
พอใช้ มีเงินเหลือเก็บ	171	51.1
พอใช้ ไม่มีเงินเหลือเก็บ	130	38.8
ไม่พอใช้ มีหนี้สิน	34	10.1
รวม	335	100
สถานภาพการดำรงตำแหน่ง		
คณะบริหาร	58	17.3
สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล	277	82.7
รวม	335	100

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไป	จำนวน	ร้อยละ
วาระการดำรงตำแหน่ง		
ดำรงตำแหน่งเป็นครั้งแรก	147	43.9
ดำรงตำแหน่งมากกว่า 1 ครั้ง	188	56.1
รวม	335	100
ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร		
เคย	226	67.5
ไม่เคย	109	32.5
รวม	335	100

จากตารางที่ 4 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากมีอายุ 40 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 64.5 ส่วนมากมีระดับการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 28.1 ส่วนมากมีรายได้พอใช้ มีเงินเหลือเก็บ คิดเป็นร้อยละ 51.1 ส่วนมากมีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล คิดเป็นร้อยละ 82.7 ส่วนมากมีวาระการดำรงตำแหน่งมากกว่า 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.1 และส่วนมากมีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัครมาก่อน คิดเป็นร้อยละ 67.5

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานค่าระดับของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน	3.2617	.7326	ปานกลาง
การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน	3.2460	.7585	ปานกลาง
การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน	3.2371	.8074	ปานกลาง
การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน	3.2956	.8001	ปานกลาง

จากตารางที่ 5 พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีการส่งเสริมความปลอดภัยชุมชนในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.2617$) เมื่อวิเคราะห์รายด้าน พบว่า ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนด มาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนใน ชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.2460, 3.2371$ และ 3.2956 ตามลำดับ)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนก ตามอายุ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง ประสบการณ์ในการทำงาน อาสาสมัคร โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test) ดังปรากฏในตารางที่ 6- 9

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของการส่งเสริมความปลอดภัยใน ชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)	\bar{X}	S.D.	t
25 – 40 ปี	119	3.2133	.7363	-8.99
40 ปีขึ้นไป	216	3.2884	.7309	

จากตารางที่ 6 พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม ที่มีอายุต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 7 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำแนกตาม สถานภาพการดำรงตำแหน่ง

สถานภาพการดำรงตำแหน่ง	n	\bar{X}	S.D.	t
คณะบริหาร	58	3.6442	.5672	5.334 *
สมาชิกสภา	277	3.1817	.7388	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 7 พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งต่างกันมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีสถานภาพการดำรง

ตำแหน่งเป็นคณะกรรมการมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากกว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ($\bar{X} = 3.6442$ และ 3.1817 ตามลำดับ)

ตารางที่ 8 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนกตามวาระการดำรงตำแหน่ง

วาระการดำรงตำแหน่ง	n	\bar{X}	S.D.	t
ดำรงตำแหน่งเป็นครั้งแรก	147	3.2156	.6713	-1.037
ดำรงตำแหน่งมากกว่า 1 ครั้ง	188	3.2978	.7770	

จากตารางที่ 8 พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีวาระการดำรงตำแหน่งต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 9 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนกตามประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร

ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร	n	\bar{X}	S.D.	t
เคย	226	3.2091	.7305	-1.902
ไม่เคย	109	3.3710	.7282	

จากตารางที่ 9 พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัครต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำแนกตามระดับการศึกษา รายได้ โดยใช้สถิติวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) ดังปรากฏในตารางที่ 10-13

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของการส่งเสริมความปลอดภัย
ในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด
นครปฐม จำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน (คน)	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
ระดับประถมศึกษา	62	3.2761	.8064	ปานกลาง
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	64	3.2629	.6453	ปานกลาง
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. หรือเทียบเท่า	94	3.2721	.7413	ปานกลาง
ระดับอนุปริญญา / ปวส. หรือเทียบเท่า	40	3.0688	.6223	ปานกลาง
ระดับปริญญาตรีขึ้นไป	75	3.3387	.7815	ปานกลาง

จากตารางที่ 10 พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด
นครปฐม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน อยู่ในระดับ
ปานกลางโดยกลุ่ม ที่มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีขึ้นไปมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน มี
ค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.3387$)

ตารางที่ 11 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้
ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จำแนกตาม
ระดับการศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4	1.956	.489	.910
ภายในกลุ่ม	330	177.326	.537	
รวม	334	179.282		

จากตารางที่ 11 พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด
นครปฐม ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 12 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับ ของการส่งเสริมความปลอดภัย ในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม จำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน (คน)	\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
พอใช้ มีเงินเหลือเก็บ	171	3.2110	.7696	ปานกลาง
พอใช้ไม่มีเงินเหลือเก็บ	130	3.3416	.6671	ปานกลาง
ไม่พอใช้มีหนี้สิน	34	3.2118	.7746	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีค่าเฉลี่ยของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน อยู่ในระดับ ปานกลางโดยกลุ่มที่มีรายได้พอใช้ไม่มีเงินเหลือเก็บ มีระดับของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ($\bar{X}=3.3416$)

ตารางที่ 13 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จำแนกตาม รายได้

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1.354	.677	1.264
ภายในกลุ่ม	332	177.928	.536	
รวม	334	179.282		

จากตารางที่ 13 พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัด นครปฐม ที่มีรายได้ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 5 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพโดยวิธีวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) จากการดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยดำเนินการสนทนากลุ่มสองครั้ง เมื่อเดือนมีนาคม 2553 ครั้งแรก จำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริม ความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติเหตุของ ปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายองค์การบริหาร

ส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ ห้องประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ครั้งที่สอง อีกจำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ อาคารศึกษา 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ระยะเวลาในการสนทนาครั้งละประมาณ 2 ชั่วโมง

แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จะเป็นการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อหาแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จากประสบการณ์ตรงของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด โดยในแต่ละด้านจะกล่าวถึงแนวทางในการปฏิบัติงานจากประสบการณ์ตรงใน 3 ประเด็นประกอบด้วยกัน คือ การดำเนินงานส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน ในขณะเดียวกันผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จะกล่าวถึงปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนที่รับผิดชอบไม่ประสบความสำเร็จ จากนั้นจะนำเสนอข้อเสนอแนะตลอดจนแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนที่เป็นประโยชน์นำไปปรับใช้กับการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) เพื่อต้องการทราบข้อมูลและหาแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ที่ถูกต้อง เหมาะสมและประสบความสำเร็จอย่างยั่งยืน และยังต้องการทราบถึง ปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป

ในการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ทั้งสองครั้งผู้วิจัยทำหน้าที่เป็นผู้ดำเนินการ และมีผู้ช่วยในการดำเนินการ จำนวน 3 คน ผู้วิจัย ในฐานะผู้ดำเนินการสนทนา ได้แจ้งประเด็นในการสนทนา และแจ้งถึงวัตถุประสงค์ในการสนทนา ให้ผู้เข้าร่วมสนทนาทุกคน

ทราบ และเข้าใจตรงกัน เพื่อการสนทนาจะได้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ที่ต้องการ และขอเสนอ
ผล ของการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ที่ได้ทั้งสองครั้ง ดังตารางที่ 14

ตารางที่ 14 แสดงแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
องค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดนครปฐมจากการดำเนินการสนทนากลุ่ม(Focus Group
Discussion)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย</p> <p>พบว่าส่วนมากเกิดอันตรายจากการก่อสร้าง สิ่งปลูกสร้าง จากขยะมูลฝอย การปล่อยน้ำเสีย ของประชาชน การปล่อยน้ำเสียหรือของเสีย และกลิ่นเหม็นของโรงงานอุตสาหกรรม และ การเลี้ยงสัตว์ การซ่อมแซมของอยู่ซ่อมรถ และ จากร้านค้าในที่หรือทางสาธารณะในชุมชน</p> <p>ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้ดำเนินการ ส่งเสริมความปลอดภัยในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน <ol style="list-style-type: none"> 1.1 ดำเนินการก่อสร้างท่อระบายน้ำ ระบบ บำบัดน้ำเสีย เพื่อให้มีการบำบัดน้ำเสีย ก่อน ปล่อยลงสู่แม่น้ำ คูคลอง 1.2 ขุดลอก คู คลอง ทางระบายน้ำให้มี การระบายน้ำได้สะดวก 1.3 จัดซื้อรถขนขยะ รถเก็บขยะ และถังขยะ ให้เพียงพอต่อปริมาณขยะในชุมชน และ ดำเนินการจัดเก็บขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูลทุกวัน 1.4 ตรวจสอบการขออนุญาตก่อสร้าง อย่างรอบคอบก่อนที่จะมีการอนุญาต จากนั้น ได้มีการ ควบคุมติดตามการก่อสร้าง อาคารที่ พักอาศัย สถานประกอบการ โรงงาน 	<p>ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย</p> <p>พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการ ส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน <ol style="list-style-type: none"> 1.1 คณะบริหารไม่ให้ความสำคัญต่อ มาตรฐานในการก่อสร้าง ถนน ประปา การ ติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่าง และระบบสาธารณูปโภค โดยมีการยินยอมตรวจรับงานที่ไม่ได้มาตรฐาน และไม่รับฟังข้อเสนอแนะ ของสมาชิกสภา องค์การบริหารส่วนตำบล ที่ให้มีการแต่งตั้ง คณะกรรมการ ภาคประชาชนเข้าร่วมตรวจสอบ โครงการก่อสร้างต่างๆ และการจัดซื้อ จัดหา เครื่องมือ วัสดุ อุปกรณ์ ในการปฏิบัติงาน 1.2 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไม่มี ความรู้ความเข้าใจในแนวทางและบทบาท หน้าที่ในการส่งเสริมความปลอดภัยเกี่ยวกับ

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>อุตสาหกรรมให้เป็นไปตามแบบอย่างเคร่งครัด</p> <p>1.5 ควบคุมดูแล สถานประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม ไม่ให้ก่อกมลภาวะเป็นพิษ ต่อประชาชนในชุมชน โดยร่วมกับ สำนักงาน อุตสาหกรรมและสำนักงานสิ่งแวดล้อม ตรวจสอบ สถานประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม ฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ในชุมชนอย่างน้อย 3 ครั้ง ต่อปี</p> <p>1.6 ขอความร่วมมือเจ้าของสัตว์ ไม่ให้ เลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ ในที่หรือทาง สาธารณะ ขอความร่วมมือเจ้าของผู้ซ่อมรถ และผู้ค้าขายในที่หรือทางสาธารณะ ไม่ให้ทำ การซ่อมแซม ในทางสัญจร และให้ค้าขาย ใน เฉพาะที่หรือทางสาธารณะที่กำหนดเป็นจุด ผ่อนผันเท่านั้น</p> <p>1.7 แต่งตั้งคณะกรรมการภาคประชาชน ติดตาม ตรวจสอบการปฏิบัติงานขององค์การ บริหารส่วนตำบลโดยมีคณะกรรมการจากฝ่าย ปกครองหมู่บ้านละ1คน ตัวแทนจากประชาชน หมู่ละ1คน เพื่อติดตาม ตรวจสอบ และ เสนอแนะ การปฏิบัติงานขององค์การบริหาร ส่วนตำบล</p> <p>2. กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>2.1 ออกข้อบัญญัติควบคุมการก่อสร้าง ต่อเติม รื้อถอน ดัดแปลง อาคารสิ่งปลูกสร้าง</p> <p>2.2 ออกข้อบัญญัติห้าม ทำการซ่อมแซม รถจักรยานยนต์ รถยนต์ เครื่องจักรกล ในที่ หรือทางสาธารณะ และทางสัญจรในชุมชน</p>	<p>สิ่งแวดล้อมอันตราย</p> <p>1.3 ไม่มีการจัดการจัดเก็บขยะมูลฝอย และถังรองรับขยะ และไม่มีการจัดเก็บขยะให้ ทันต่อจำนวนขยะที่มีทุกวัน</p> <p>1.4 ประชาชน ผู้ประกอบการร้านค้า ผู้ ประการอยู่ซ่อมรถ และผู้ประกอบการโรงงาน อุตสาหกรรมไม่ให้ความร่วมมือกับองค์การ บริหารส่วนตำบลในการปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ที่มีอยู่</p> <p>1.5 เจ้าของสัตว์เลี้ยงไม่ให้ความร่วมมือกับ องค์การบริหารส่วนตำบล</p> <p>2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อม ชุมชน</p> <p>2.1 มีการออกข้อบัญญัติอยู่ก่อนแล้ว ซึ่งไม่ สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน</p> <p>2.2 การกำหนดมาตรการมีข้อจำกัดของ กฎหมาย ออกมาตรการได้เท่าที่กฎหมายให้</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>2.3 ออกข้อบัญญัติห้ามทิ้งขยะมูลฝอย สิ่ง ปฏิกูลในที่สาธารณะ</p> <p>2.4 ออกข้อบัญญัติห้ามปล่อยน้ำเสีย หรือ ของเสียลงสู่ที่สาธารณะ</p> <p>2.5 ออกข้อบัญญัติห้ามการจำหน่ายสินค้า ในที่หรือทางสาธารณะ ให้กระทำเฉพาะจุด ผ่อนผันเท่านั้น</p> <p>3. ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของ ประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 จัดโครงการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ โครงการช่วยกันรักษาความสะอาดและความ เป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองโดยร่วมกับ ฝ่ายปกครองผู้นำชุมชน เช่น คณะกรรมการ หมู่บ้านกลุ่มอาสาสมัคร ป้องกันภัยฝ่าย พลเรือนอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน โรงเรียนสถานีนามัย รักษาสภาพแวดล้อม ชุมชน</p> <p>3.2 รณรงค์ลดภาวะโลกร้อนการไม่ใช้ ถุงพลาสติก รณรงค์ปลุกต้นไม้ ปิดไฟเมื่อไม่ ใช้งานเพื่อการประหยัดพลังงานจัดโครงการ ประกวดหน้าบ้านสวยสะอาดตา โดยแต่งตั้ง ตัวแทนจากประชาชนหมู่บ้านละ1คน จาก โรงเรียนในชุมชน1 คน และจากคณะกรรมการ 1 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 1 คน จากสถานีนามัย จำนวน 1 คน เป็นคณะกรรมการ ตัดสินและมอบรางวัล และ ประกาศเกียรติคุณแก่ผู้ชนะการประกวด</p>	<p>อำนาจไว้เฉพาะเรื่องเท่านั้น</p> <p>2.3 การกำหนดมาตรการ ไม่สามารถ กำหนดบทบังคับลงโทษได้</p> <p>3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของ ประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือ ไม่ให้ ความสนใจและไม่เข้าร่วมในกิจกรรมใดๆ ที่ องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการ</p> <p>3.2 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไม่กระทำ ตนเป็นแบบอย่าง ชอบใช้อิทธิสิทธิ์ในการ ดำเนินการหรือช่วยเหลือพวกพ้องตนเองในการ ออกใบอนุญาตเกี่ยวกับการก่อสร้างที่ผิดแบบ และไม่ได้มาตรฐาน</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>3.3 ร่วมกับโรงเรียนในชุมชนเดินรณรงค์ให้ประชาชนทิ้งขยะลงถังที่จัดเตรียมไว้</p> <p>ด้านอาชญากรรม</p> <p>พบว่าส่วนมากจะเกิดการทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย ลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้ดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน <ol style="list-style-type: none"> 1.1 จัดตั้งศูนย์รับแจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายในชุมชน ร่วมกับเจ้าหน้าที่และตำรวจชุมชนประจำตำบลตั้งด่านตรวจ และจัดเวรร่วมออกตรวจในเวลากลางคืนร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ 1.2 จัดอบรมฝึกวิธีควบคุม ระวังเหตุร้ายในตำบล จัดฝึกอบรมให้ความรู้กับตำรวจชุมชนประจำตำบล ถึงวิธีการตรวจ และข้อกฎหมายเบื้องต้นที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของตำรวจชุมชนประจำตำบล 1.3 จัดซื้อรถยนต์ ไฟเลนส์ ไฟฉาย เครื่องอุปกรณ์สัญญาณการตั้งด่านตรวจ ติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างสองข้างทางถนนในชุมชน 2. กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน <ol style="list-style-type: none"> 2.1 ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการกับผู้กระทำความผิดอย่างเคร่งครัด 2.2 แจ้งเตือนให้ประชาชนปฏิบัติตามกฎหมายและระเบียบในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอย่างเคร่งครัด 	<p>ด้านอาชญากรรม</p> <p>พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน <ol style="list-style-type: none"> 1.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีความรู้ ความเข้าใจและไม่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยด้านอาชญากรรม 1.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจ และตำรวจชุมชนประจำตำบล ไม่ให้ความร่วมมือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง 1.3 ขาดการประสานงานในการสร้างความร่วมมือและการสร้างเครือข่ายกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง 2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน <p>ไม่มีการดำเนินการในเรื่องนี้แต่อย่างใด</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>3. ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ธรรมนูญไม่ดื่มสุราหรือของมีเมาทุกชนิด โดยมีผู้นำชุมชนกระทำตนเป็นแบบอย่าง</p> <p>3.2 ไม่จัดเลี้ยงสุราในโอกาสที่องค์การบริหารส่วนตำบลจัดงานประเพณีต่างๆ</p> <p>3.3 ส่งเสริมอาชีพให้แก่ผู้ว่างงาน โดยแจกพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ และอนุมัติงบประมาณสนับสนุน กลุ่มอาชีพ โดยรวมกลุ่มร่วมกันทำในชุมชน</p> <p>3.4 จัดโครงการอบรม ให้ความรู้ในการป้องกันตนเอง วิธีสังเกตลักษณะบุคคลน่าสงสัยที่จะทำการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ และการป้องกันตนเองในการเดินทางในยามวิกาล</p> <p>ด้านสาธารณสุข</p> <p>พบว่าส่วนมากจะเกิดอหิวาต์ในชุมชน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <p>1. ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>1.1 จัดตั้งศูนย์และหน่วยอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พร้อมเบอร์โทรฉุกเฉิน ในการรับแจ้งเหตุการณืเกิดอหิวาต์ในชุมชน</p> <p>1.2 จัดซื้อ จัดหา รถดับเพลิง และถังดับเพลิง ติดตั้งตามสถานที่ราชการ และแหล่งชุมชน</p> <p>1.3 จัดหาจัดจ้าง พนักงานปฏิบัติงานด้านป้องกันอหิวาต์ ประจำองค์การบริหารส่วนตำบล</p>	<p>3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบช่วยเหลือ ปกป้องผู้กระทำความผิดกฎหมาย โดยขอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ต้องดำเนินคดีและปล่อยตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นพวกพ้องของตนเอง</p> <p>3.2 มีประชากรแฝงอาศัยอยู่ในชุมชนมาก ทำให้สามารถตรวจสอบได้ยาก</p> <p>3.3 ประชาชนไม่สนใจเข้าร่วมการรวมกลุ่มอาชีพในชุมชน ที่องค์การบริหารส่วนตำบลสนับสนุน</p> <p>ด้านสาธารณสุข</p> <p>พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <p>1. การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>1.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล ไม่มีความรู้ ความเข้าใจ และไม่ให้ความสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัย</p> <p>ด้านสาธารณสุข</p> <p>1.2 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ให้ความร่วมมือกับสำนักงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>1.4 ร่วมกับสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จัดฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในการดับเพลิง การกู้ชีพกู้ภัย</p> <p>2. กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>2.1 ออกคำสั่งห้ามประชาชนในชุมชนทำการเผาป่า เผานา เผาหญ้า ในชุมชน</p> <p>2.2 แจ้งเตือนผู้กระทำการฝ่าฝืนคำสั่งหรือฝ่าฝืนกฎหมาย ให้ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัด</p> <p>3. ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ร่วมกับอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนและผู้นำชุมชน เติมนรณรงค์ไม่ให้ประชาชนเผาป่า เผานา เผาหญ้า ปิดสวิทช์ไฟฟ้า ทุกครั้งที่ไม่ใช้งาน</p> <p>ด้านอุบัติเหตุ</p> <p>พบว่าส่วนมากเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่บนท้องถนน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ได้ดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในแต่ละด้าน ดังนี้</p>	<p>1.3 งบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลมีจำกัดไม่เพียงพอต่อการจัดซื้อรถดับเพลิง</p> <p>1.4 ไม่มีบุคลากรที่ปฏิบัติงานด้านอค์ศึภย</p> <p>2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>ไม่มีการดำเนินการในเรื่องนี้แต่อย่างใด</p> <p>3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ประชาชนไม่ให้ความสนใจต่อการติดป้ายประชาสัมพันธ์ รณรงค์ และไม่ให้ความร่วมมือกับองค์การบริหารส่วนตำบลและสำนักงานป้องกันและบรรเทาภัยฝ่ายพลเรือน</p> <p>3.2 ประชาชนในชุมชนไม่ยอมกระทำตามคำแนะนำที่ไม่ให้ประชาชนเผาป่า เผานา และเผาหญ้า ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือในการกำจัดแหล่งแพร่เชื้อเพลิงในที่ส่วนบุคคล</p> <p>ด้านอุบัติเหตุ</p> <p>พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในแต่ละด้าน ดังนี้</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>1. ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>1.1 ดำเนินการก่อสร้างถนนให้ได้มาตรฐาน</p> <p>1.2 ดำเนินการติดตั้งไฟฟ้า แสงสว่าง ป้ายสัญญาณจราจร ป้ายบอกทางสถานที่ และป้ายแจ้งเตือนภัยในจุดต่อแหลมที่เสี่ยงต่อการเกิดอันตราย</p> <p>1.3 รื้อถอน ป้ายประชาสัมพันธ์ต่างๆ ที่กีดขวางหรือรुक้า ทางสัญจร ตัดต้นไม้ กิ่งไม้ที่รुक้าทางสัญจร</p> <p>1.4 สนับสนุนงบประมาณในการตั้งจุดตรวจ และร่วมกันตั้งจุดตรวจในจุดอันตรายกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ และตำรวจชุมชนประจำตำบล</p> <p>2. กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>2.1 จำกัดความเร็วในการขับขี่รถยนต์และรถจักรยานยนต์ในแหล่งชุมชน</p> <p>2.2 ห้ามทำการซ่อมแซมหรือจอดรถที่รอทำการซ่อมแซมในที่หรือทางสาธารณะ</p> <p>3. ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัด รณรงค์อบรมให้ความรู้แก่ประชาชนในการขับขี่อย่างปลอดภัย</p> <p>3.2 ร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัด จัดสอบใบอนุญาตขับขี่ ให้แก่ประชาชนในชุมชน</p> <p>3.3 ประชาสัมพันธ์ โดยแจกเอกสารแผ่นพับถึงวิธีการเตรียมความพร้อมก่อนออก</p>	<p>1.การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>1.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบลไม่มีความรู้ ความเข้าใจและไม่ให้ความสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยด้านอุบัติเหตุ</p> <p>1.2 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไม่สนใจและไม่ให้ความสำคัญในการติดตั้งไฟฟ้า แสงสว่าง และก่อสร้างถนนให้ได้มาตรฐาน อย่างทั่วถึง การติดตั้งป้ายสัญญาณจราจรไม่ถูกต้องตามมาตรฐานวิศวกรรมจราจร</p> <p>1.3 ประชาชนไม่ให้ความร่วมมือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในการช่วยกันดูแลรักษาสาธารณสถานของทางราชการ</p> <p>2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>ไม่มีการดำเนินการในเรื่องนี้แต่อย่างใด</p> <p>3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ประชาชนในชุมชนไม่สนใจ และไม่ให้ความสำคัญต่อโครงการหรือกิจกรรมที่องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการรณรงค์ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ เกี่ยวกับการลดอุบัติเหตุ</p> <p>3.2 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กระทำผิดกฎจราจรเสียเองและยังช่วยเหลือผู้กระทำความผิดกฎจราจรโดยขอร้องให้เจ้าหน้าที่ตำรวจละเว้นไม่</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>เดินทางทุกครั้งให้กับประชาชน</p> <p>ด้านโรคภัย</p> <p>พบว่าส่วนมากจะเกิดโรคในช่องปากและโรคไข้เลือดออกในเด็ก โรคมะเร็งปากมดลูก โรคมะเร็งเต้านมในสตรี โรคความดัน โรคเบาหวาน โรคไขข้อเสื่อมในผู้สูงอายุ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล ได้ดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน <ol style="list-style-type: none"> 1.1 จัดสรรงบประมาณสนับสนุนการปฏิบัติงานให้กับสถานีอนามัยประจำตำบล อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อปฏิบัติงานในการคัดกรองโรค การควบคุมดูแล ป้องกันและระงับโรค การติดตามรายงานสถานการณ์โรค 1.2 จัดสรรงบประมาณ เพื่อดำเนินการอบรมให้ความรู้อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านเกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ 1.3 จัดหา เจ้าหน้าที่สาธารณสุข เพื่อมาปฏิบัติงานประจำในองค์กรบริหารส่วนตำบล 1.4 ส่งเจ้าหน้าที่ด้านสาธารณสุขประจำ องค์กรบริหารส่วนตำบล ไปอบรมเกี่ยวกับนโยบายในการปฏิบัติงานด้าน การคัดกรองควบคุมป้องกันโรคติดต่อ การดูแลสุขภาพในเด็ก สตรี และผู้สูงอายุ วิธีการดูแลเอาใจใส่แก่ผู้สูงอายุ 	<p>ต้องดำเนินการตามกฎหมายแก่ผู้กระทำความผิด</p> <p>ด้านโรคภัย</p> <p>พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน <ol style="list-style-type: none"> 1.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไม่มีความรู้ ความเข้าใจ และไม่ให้ความสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยด้านโรคภัย 1.2 เจ้าหน้าที่สาธารณสุขไม่ให้ความร่วมมือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ปล่อยให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล ดำเนินการเอง เพราะไม่ชอบผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์กรบริหารส่วนตำบล 1.3 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ไม่ประสานการทำงาน ไม่สนับสนุนงบประมาณและไม่ให้ความร่วมมือ กับหน่วยงานสาธารณสุข ดำเนินการเองโดยไม่มีแนวทางการส่งเสริมที่ถูกต้อง 1.4 อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ไม่ให้ความร่วมมือกับองค์กรบริหารส่วนตำบล

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>1.5 จัดโครงการอบรมให้ความรู้เรื่องการดูแลผู้สูงอายุ แก่สมาชิกในครอบครัวของผู้สูงอายุ</p> <p>1.6 จัดซื้อรถพยาบาลฉุกเฉิน เครื่องทำฟันให้กับสถานีนามัย</p> <p>1.7 จัดซื้อ เครื่องพ่นยุง น้ายาฉีดพ่นยุง ไว้ประจำ ในองค์การบริหารส่วนตำบลให้มีย่างเพียงพอ และพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา</p> <p>1.8 ร่วมกับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านทำลายแหล่งเพาะพันธุ์ยุงโดยทำลายแหล่งน้ำขัง โดยใส่ทรายอะเบทส์ในแหล่งน้ำ</p> <p>1.9 จัดสรรงบประมาณสนับสนุนให้กับสถานีนามัยเพื่อทำการตรวจสุขภาพในช่องปากให้แก่เด็กเป็นประจำทุกเดือน</p> <p>1.10 จัดตั้งศูนย์บริการตรวจสุขภาพ ให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาเกี่ยวกับโรคประจำตำบล</p> <p>1.11 จัดหน่วยตรวจสุขภาพเคลื่อนที่ร่วมกับสถานีนามัย</p> <p>2. กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>2.1 กำหนดนโยบาย โดยให้เจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำองค์การบริหารส่วนตำบลประสานงานกับสถานีนามัยตำบล เพื่อสำรวจข้อมูลและจัดทำทะเบียนประวัติโรคของประชาชนในชุมชน</p> <p>2.2 ออกคำสั่งห้ามสถานประกอบการหรือผู้ประกอบการทิ้งของเสีย และสารพิษอันตรายในชุมชน</p>	<p>2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>ไม่มีการดำเนินการในเรื่องนี้แต่อย่างใด</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>3. ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ร่วมกับหน่วยงานสาธารณสุขจัดโครงการ อบรมให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุในการบริโภคอาหารที่เหมาะสม การออกกำลังกายที่ถูกต้อง และให้ความรู้เกี่ยวกับโรคความดัน โรคเบาหวาน และโรคไขข้อเสื่อม</p> <p>3.2 ร่วมกับหน่วยงานสาธารณสุขจัดโครงการ อบรมให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชนในการรับประทานอาหาร และการแปรงฟันที่ถูกวิธี การดูแลสุขภาพในช่องปากของตนเอง</p> <p>3.3 ร่วมกับหน่วยงานสาธารณสุขจัดโครงการ อบรมให้ความรู้แก่กลุ่มสตรีในการ ป้องกัน ดูแลตนเอง และวิธีการตรวจสอบตนเองเกี่ยวกับ โรคมะเร็งปากมดลูกและมะเร็งเต้านม</p> <p>3.4 รายงานสถานการณ์ เผยแพร่ ประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับ สถานการณ์โรคระบาด ให้ประชาชนในชุมชนทราบอย่างต่อเนื่อง โดยการประชาสัมพันธ์ เสียงตามสาย แจกแผ่นพับ</p> <p>ด้านยาเสพติด</p> <p>ในชุมชนส่วนมาก พบว่า มีวัยรุ่น และเยาวชนติดยาเสพติดมาก ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <p>1. ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน</p>	<p>3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบทำตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้ประชาชนเห็น เช่น ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ไม่ออกกำลังกาย ชอบเที่ยวกลางคืนให้ประชาชนเห็น เป็นต้น</p> <p>3.2 ประชาชนไม่เข้ารับการตรวจสุขภาพกับหน่วยงานสาธารณสุขที่ทางองค์การบริหารส่วนตำบลจัดขึ้น</p> <p>3.3 ประชาชนที่เป็นโรคความดัน เบาหวาน ไม่ยอมปฏิบัติตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ที่แนะนำเกี่ยวกับวิธีการเลือกรับประทานอาหาร และการออกกำลังกายที่ถูกต้องและเหมาะสม</p> <p>ด้านยาเสพติด</p> <p>พบว่ามีปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในแต่ละด้าน ดังนี้</p> <p>1. การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>1.1 จัดตั้งกลุ่มเฝ้าระวังยาเสพติดทุกหมู่บ้านๆ ละ 10 คน ประกอบด้วยผู้ใหญ่บ้าน 1 คน สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล 2 คน ประชาชน 7 คน เพื่อรายงานสถานการณ์ การระบาดของยาเสพติดในชุมชน ให้แก่อำเภอและจังหวัด ทราบและหาทางแก้ไข</p> <p>1.2 จัดอบรมการปฏิบัติงานให้แก่กลุ่มเฝ้าระวังยาเสพติด ถึงวิธีการติดตาม รายงานสถานการณ์ การระบาดของยาเสพติดในชุมชน</p> <p>1.3 จัดสรรงบประมาณสนับสนุนการปฏิบัติงานให้กับศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติดและการปฏิบัติงานของตำรวจชุมชนประจำตำบล</p> <p>1.4 สร้างสวนสาธารณะเพื่อใช้ในการพักผ่อนหย่อนใจ สร้างสถานที่ออกกำลังกาย และติดตั้งเครื่องออกกำลังกาย ทุกหมู่บ้าน</p> <p>1.5 จัดตั้งศูนย์บำบัดรักษาชุมชนบำบัดไว้ในชุมชน</p> <p>2. กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>2.1 จัดทำข้อตกลง กฎเกณฑ์ของชุมชน โดยใช้หลักสัญญาประชาคมเกี่ยวกับการกำหนดบทลงโทษกรณีบุคคลเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด</p> <p>2.2 ดำเนินการบังคับใช้ข้อตกลง กฎเกณฑ์ต่างๆ กรณีผู้เสพครั้งแรก มีการเรียกว่ากล่าวตักเตือน ครั้งที่ 2 นำไปฝากไว้ที่คลินิกฟ้าใส สถานบำบัดยา ครั้งต่อไปจะตัดออกจากการเป็นสมาชิกมาปนกิจสงเคราะห์</p>	<p>1.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไม่มีความรู้ ความเข้าใจ และไม่ให้ความสำคัญในบทบาทการส่งเสริมความปลอดภัยด้านยาเสพติด</p> <p>1.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจและฝ่ายปกครองไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล</p> <p>1.3 ไม่มีสถานพักผ่อนหย่อนใจ สถานที่ออกกำลังกาย และเครื่องออกกำลังกายในชุมชน</p> <p>1.4 ประชาชนในชุมชนไม่ยอมเป็นสมาชิกกลุ่มเฝ้าระวังยาเสพติดในชุมชนเพราะเกรงว่าจะได้รับอันตราย</p> <p>1.5 ไม่มีงบประมาณในการจัดตั้งศูนย์บำบัดรักษาชุมชน</p> <p>2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน</p> <p>2.1 ไม่มีการดำเนินการทำข้อตกลงสัญญาประชาคมและประชาชนในชุมชนไม่เข้าร่วมทำข้อตกลงด้วย</p> <p>2.2 ประชาชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดมีความกลัวอันตรายจากผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>ของหมู่บ้านและไม่ให้ความช่วยเหลือเรื่องสวัสดิการหมู่บ้าน กรณีผู้ขายให้ตัดออกจากการเป็นสมาชิกมาปนกิจสงเคราะห์ของหมู่บ้านทันที ไม่ให้ได้รับสวัสดิการของหมู่บ้าน ไม่ให้ยืมของสาธารณะต่างๆ แจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการตามกฎหมาย กรณีเลิกยุ่งเกี่ยวอย่างเด็ดขาดจะได้รับคืนสิทธิต่างๆ เหมือนเดิม</p> <p>3. ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ร่วมกับประชาชนในชุมชนรณรงค์ให้ทุกคนในชุมชนร่วมกันเคารพและปฏิบัติตามข้อตกลง กฎเกณฑ์</p> <p>3.2 สอดส่องดูแลประชาชนผู้มีพฤติกรรมที่ส่อไปในทางที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด</p> <p>3.3 จัดกิจกรรม โครงการอบรมให้ความรู้แก่เด็กและเยาวชน เกี่ยวกับความรู้เบื้องต้นและสาเหตุของการติดยาเสพติด การป้องกันการติดยาเสพติด กฎหมายเบื้องต้นและทักษะ ในการดำเนินชีวิต โดยวิทยากรผู้เชี่ยวชาญปีละครั้ง โดยใช้สื่อการศึกษา จัดบอร์ด ฉายวีดิทัศน์เพื่อการศึกษาเกี่ยวกับยาเสพติดและโทษภัยของยาเสพติด การบรรยายประกอบภาพ การจัดกลุ่มสัมพันธ์ การแบ่งกลุ่มระดมความคิดเห็น และนำเสนอตอบข้อซักถาม</p> <p>3.4 จัดการแข่งขันกีฬาต้านภัยยาเสพติดปีละ 2 ครั้ง</p> <p>3.5 ให้กำลังใจแก่ผู้ที่เลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดและให้การดูแลช่วยเหลือ ส่งเสริม</p>	<p>3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน</p> <p>3.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบช่วยเหลือผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเมื่อถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุม โดยขอให้ปล่อยตัวชั่วคราวหรือขอให้ละเว้นไม่ให้จับกุม เพราะเป็นฐานเสี่ยงของตัวเอง</p> <p>3.2 เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่ดำเนินการอย่างเคร่งครัดต่อผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด เรียกร้องสินบนจากผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติด</p> <p>3.3 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองชอบทำตัวเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีให้ประชาชนเห็น เช่น ดื่มเหล้า สูบบุหรี่ เป็นต้น</p> <p>3.4 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไม่ยอมเข้าร่วมกลุ่มที่องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการและไม่ยอมเข้าร่วมทำข้อตกลงร่วมทำสัญญาประชาคม ไม่ให้ความร่วมมือ</p> <p>3.5 ผู้ปกครองและบุคคลในครอบครัวของผู้เกี่ยวข้องกับยาเสพติดไม่ให้ความร่วมมือกับหน่วยงานใดๆ ของรัฐในการแก้ไขปัญหา</p> <p>3.6 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดโดยเฉพาะผู้</p>

ตารางที่ 14 (ต่อ)

กลุ่มตัวแทนที่ประสบความสำเร็จ	กลุ่มตัวแทนที่ไม่ประสบความสำเร็จ
<p>อาชีพแก่ผู้ที่เลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดโดยแจกพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ให้ และจัดสวัสดิการชุมชนให้เหมือนเดิม</p> <p>3.6 จัดโครงการบำบัดรักษาแบบชุมชนบำบัด ระยะ 30 วันแรกปฐมนิเทศถึงกฎระเบียบต่างๆ ของผู้เข้าร่วมบำบัด เตรียมความพร้อมด้านร่างกาย จิตใจให้แข็งแรง สอนการประกอบอาชีพ และวิธีดำเนินชีวิตและวิธีแก้ปัญหาอย่างถูกต้อง ระยะ 3-5 ปี ให้ทำงานในศูนย์และพักค้างในศูนย์ และต่อมาก็ให้ทำงานนอกศูนย์และพักค้างนอกศูนย์</p>	<p>เสพไม่ยอมเข้าร่วมในโครงการออกกำลังกายและการแข่งขันกีฬาที่องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการ</p> <p>3.7 ผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ไม่ยอมเข้าร่วมกลุ่มอาชีพต่างๆ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลที่จัดตั้งและให้การสนับสนุน</p>

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่เป็นผู้เข้าร่วมสนทนากลุ่มทุกคน (Focus Group Discussion) ได้มีการระดมความคิดเห็นในการเสนอแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในภาพรวม เพื่อใช้เป็นแนวทางในการนำไปปฏิบัติจริง ดังต่อไปนี้

1. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ต้องศึกษาบทบาทและต้องให้ความสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และต้องไม่เกิดความขัดแย้งกันเอง ระหว่างผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองด้วยกัน โดยผู้เข้าร่วมสนทนาส่วนมาก ได้แสดงทัศนคติและมุมมองและให้ข้อเสนอแนะที่สำคัญและน่าสนใจตรงกันไว้ในการสนทนาครั้งนี้ว่า “ นักการเมืองทุกคนต้องมีแนวคิดและมีความรู้ความเข้าใจ ในบทบาทหน้าที่การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และต้องให้ความสำคัญด้วย ถึงจะดำเนินการได้ผล ” และอีกประเด็นหนึ่งว่า “ เรื่องการเมือง นักการเมืองต้องไม่ขัดแย้งกันเอง ”

2. การดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนต้องใช้กระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นหลัก โดยมีการนำเสนอมุมมองที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ “ ต้องให้ประชาชน เข้ามาเสนอปัญหาและอุปสรรค เข้ามารับรู้และมีส่วนร่วมมากๆ และต้องให้ประชาชนร่วมคิดร่วมทำกิจกรรม และเข้าร่วมให้มาก ”

3. ต้องดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไปพร้อมๆ กัน ทั้ง 3 ด้านตั้งแต่การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน การปรับเปลี่ยน

ทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน ดังจะเห็นได้จากการสนทนาตอนหนึ่งที่ว่า “ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจะเกิดผลได้นั้นจะต้องดำเนินการไปพร้อมๆ กันทั้ง 3 ด้าน ถ้าปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมแต่ไม่แก้ที่ตัวบุคคลหรือไม่มีการกำหนดกฎเกณฑ์ให้ประชาชนกระทำการใดได้กระทำการใดไม่ได้ ก็ไม่เกิดผล ”

4. ต้องประสานเชื่อมโยงและร่วมมือสนับสนุนกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัยในชุมชน โดยผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้ให้คำแนะนำว่า “ ต้องให้ความร่วมมือและสนับสนุนหน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่ดำเนินการเกี่ยวกับความปลอดภัยในทุกๆ ด้าน เพราะลำพังองค์การบริหารส่วนตำบลหน่วยงานเดียวไม่สามารถที่จะดำเนินการได้สำเร็จ ”

5. ต้องเชิญชวนและให้ความรู้แก่ประชาชนในการเสนอ ปัญหาและอุบัติการณ์ และกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาตำบล โดยผู้ร่วมสนทนาให้ความเห็นตอนหนึ่งว่า “ ต้องให้ความรู้กับประชาชนในเรื่องการเสนอปัญหาความต้องการ ส่วนมากแล้วไม่ค่อยเสนออุบัติการณ์ ปัญหาและในการจัดทำประชาคมเพื่อรับทราบปัญหาความต้องการประชาชนเข้าร่วมน้อยมาก ”

6. จัดทำแผนพัฒนาตำบลให้ถูกต้องตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาตำบล โดยมีผู้เข้าร่วมสนทนาได้ให้ข้อมูลว่า “ นอกจากนี้แล้วการจัดทำแผนพัฒนาตำบลส่วนมากจะไม่ดำเนินการตามระเบียบว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาตำบล ไม่เป็นไปตามกระบวนการจัดทำแผนพัฒนาตำบล มีการรวบรัดขั้นตอน เช่นไม่มีการประชุมพิจารณาจากคณะกรรมการจัดทำแผน และคณะกรรมการสนับสนุนแผนพัฒนาตำบล เป็นต้น ”

7. จัดทำระบบข้อมูลชุมชน สืบหาปัญหา อุบัติการณ์ ปัจจัยเสี่ยงที่ก่อให้เกิดอันตราย จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด โดยผู้เข้าร่วมสนทนาได้แสดงทัศนะไว้ว่า “ พวกเราต้องรู้ปัญหา อุบัติการณ์ในชุมชนก่อน และจัดทำระบบข้อมูลและวิเคราะห์สาเหตุก่อน จึงจะดำเนินการได้ถูกต้องและตรงตามสภาพชุมชนของเรา ”

8. กำหนดนโยบาย และบรรจุโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยไว้ให้ครบทุกด้าน และต้องตราข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีไว้ด้วย โดยผู้ร่วมการสนทนาให้ความเห็นตรงกันว่า “ การดำเนินการใดๆ ต้องกำหนดเป็นนโยบายและในการจัดทำแผนพัฒนาตำบลต้องบรรจุโครงการหรือกิจกรรมที่เกี่ยวกับการส่งเสริมความปลอดภัยไว้ให้ครบถ้วนในทุกๆ ด้านและต้องตราเป็นข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีไว้ด้วยเพื่อที่จะดำเนินการได้ ”

ทั้งนี้ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลต้องศึกษา บทบาทหน้าที่ และแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนให้มีความรู้ความเข้าใจและต้องให้ความสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในทุกๆ เรื่อง และต้องกระทำไปพร้อมๆ กัน ทั้ง 3 ด้าน โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ยึดพื้นที่และปัญหาของชุมชนเป็นหลัก โดยกระบวนการมีส่วน

ร่วมของประชาชน ให้ประชาชนเข้าร่วมดำเนินการตั้งแต่ การสำรวจ รวบรวม ปัญหาความต้องการ
อุบัติการณ์ และเสนอปัญหาความต้องการ ร่วมดำเนินการ ร่วมติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินการ
และต้องมีการประสานเชื่อมโยงร่วมมือหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานกับหน่วยงานอื่น ที่เกี่ยวข้อง
กับการปฏิบัติงาน ด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนอย่างใกล้ชิด และต่อเนื่อง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จังหวัดนครปฐม ” ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม 2) เปรียบเทียบการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยจำแนกตามอายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่งและประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร 3) หาแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง จังหวัดนครปฐม

เมื่อได้รวบรวมแนวคิด และทฤษฎีต่างๆ เพื่อนำตัวแปรแต่ละตัวมากำหนดกรอบแนวคิด การวิจัย ผู้วิจัยจึงได้กำหนดสมมติฐานการวิจัย ไว้ดังนี้ 1) ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีอายุต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน 2) ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน 3) ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีรายได้ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน 4) ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน 5) ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน 6) ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัย แตกต่างกัน

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดนครปฐมทุกคน ที่อยู่ในวาระระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล มีจำนวน 2,076 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม จำนวน 335 คน ได้มาจากการคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ ยามาเน่ (Yamane 1973 : 725-727) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับความคลาดเคลื่อน ร้อยละ 5 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมา

วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ การแจกแจงความถี่ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ทดสอบค่าที (t-test) วิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) และจัดดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล ที่ประสบความสำเร็จในการดำเนินงานส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปเป็นประเด็นสำคัญ ได้ดังนี้

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 335 คน ส่วนมากมีอายุ 40 ปีขึ้นไป คิดเป็นร้อยละ 64.5 มีระดับการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช.หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 28.1 มีรายได้ พอใช้ มีเงินเหลือเก็บ คิดเป็นร้อยละ 51 มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์กรบริหารส่วนตำบล คิดเป็นร้อยละ 82.7 มีวาระการดำรงตำแหน่งมากกว่า 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 56.1 และเคยมีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัครคิดเป็นร้อยละ 67.5

2. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.2617$) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.2460, 3.2371$ และ 3.2956 ตามลำดับ)

3. การวิเคราะห์เปรียบเทียบ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีอายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ที่ต่างกัน พบว่า

3.1 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นคณะบริหาร มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากกว่าสมาชิกสภาองค์กรบริหารส่วนตำบล ($\bar{X}=3.6442$ และ 3.1817 ตามลำดับ)

3.2 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีอายุ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

3.3 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

3.4 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีรายได้ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

3.5 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

3.6 ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ที่มีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัย ไม่แตกต่างกัน

4. จากการดำเนินการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม โดยดำเนินการสนทนากลุ่มสองครั้ง เมื่อเดือนมีนาคม 2553 ครั้งแรก จำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายกององค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ ห้องประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม ครั้งที่สอง อีกจำนวน 5 แห่ง ซึ่งเป็นองค์การบริหารส่วนตำบลที่ประสบความสำเร็จในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจำนวน 6 คน และจากองค์การบริหารส่วนตำบลที่ยังมีอุบัติการณ์ของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 6 คน ซึ่งแต่ละกลุ่ม ประกอบด้วย นายกององค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รองนายกององค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 2 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 12 คน ณ อาคารศึกษา 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ ระยะเวลาในการสนทนาครั้งละประมาณ 2 ชั่วโมง

แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จะเป็นการ หาแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จากประสบการณ์ตรงของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ในการดำเนินงานทั้ง 6 ด้าน ได้แก่ ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด โดยในแต่ละด้านจะกล่าวถึงแนวทางในการปฏิบัติงานจากประสบการณ์ตรงใน 3 ประเด็นประกอบด้วยกัน คือ การดำเนินงานส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่ส่งผลต่อที่ทำให้การส่งเสริมความปลอดภัยใน

ชุมชนที่รับผิดชอบ ตลอดจนการนำเสนอข้อเสนอแนะแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนที่เป็นประโยชน์เพื่อนำไปปรับใช้กับการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ต่อไป

สรุป แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงของการเกิดอันตราย จากสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด ดำเนินการดังนี้

1. การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน

ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย ดำเนินการ โดย จัดสร้างและควบคุมดูแล ระบบสาธารณูปโภค อาคาร สิ่งก่อสร้าง ให้มีเพียงพอและมีมาตรฐาน ควบคุมดูแล ร้านค้า สถานประกอบการ ไม่ให้ก่อเหตุรำคาญ ไม่ให้ปล่อยควันพิษ มลพิษ น้ำเสียหรือของเสียสู่สาธารณะขอความร่วมมือเจ้าของสัตว์ไม่ให้เลี้ยงสัตว์ปล่อยสัตว์ในที่สาธารณะ ควบคุมดูแลการติดตั้งป้ายโฆษณาประชาสัมพันธ์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย จัดซื้อจัดหารถขนเก็บขยะมูลฝอย และจัดเก็บขยะมูลฝอยไม่ให้ตกค้างในชุมชน

ด้านอาชญากรรม ดำเนินการ โดยร่วมมือมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและตำรวจชุมชน ประจำตำบล ตั้งด่านตรวจ ออกตรวจตราภายในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ สนับสนุนงบประมาณส่งเสริมอาชีพให้กับกลุ่มอาชีพต่างๆ

ด้านสาธารณภัยดำเนินการ โดย จัดอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในการดับเพลิง การกู้ชีพกู้ภัย จัดซื้อรถดับเพลิงและถังดับเพลิงติดตั้งไว้ตามแหล่งชุมชน ขุดลอก คู คลอง เพื่อป้องกันน้ำท่วม

ด้านอุบัติเหตุ ดำเนินการ โดยติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างให้เพียงพอ ติดตั้งสัญญาณจราจร ก่อสร้างถนน ทางเท้า ให้ได้มาตรฐาน ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งจุดตรวจ จุดสกัดในจุดเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

ด้านโรคภัย สนับสนุนงบประมาณและสนับสนุนร่วมมือกับสถานีอนามัยและอาสาสมัครประจำหมู่บ้านในการปฏิบัติงานควบคุม ป้องกัน ระวังโรคในชุมชน ร่วมมือกับอาสาสมัครประจำหมู่บ้านทำลายแหล่งเพาะพันธุ์ยุง อบรมให้ความรู้แก่อาสาสมัครประจำหมู่บ้าน ในการควบคุม ป้องกันและติดตามรายงานสถานการณ์โรค จัดซื้อรถพยาบาลฉุกเฉิน และเครื่องพ่นยุง น้ำยาฉีดยุง ให้มีเพียงพอ จัดหาบุคลากรด้านสาธารณสุขประจำองค์การบริหารส่วนตำบล จัดตั้งศูนย์ตรวจสุขภาพ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับโรคประจำตำบล จัดโครงการตรวจสุขภาพเคลื่อนที่

ด้านยาเสพติด ดำเนินการ โดย จัดตั้งกลุ่มเฝ้าระวังยาเสพติด ประจำหมู่บ้าน จัดตั้งศูนย์บำบัดรักษาไว้ในชุมชน จัดสรรงบประมาณการปฏิบัติงานให้กับศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะ

ยาเสพติด สร้างสวนพักผ่อนหย่อนใจ สถานที่ออกกำลังกายและเครื่องออกกำลังกาย สำหรับเด็ก เยาวชนให้เพียงพอต่อชุมชน

2. การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน โดยการออกข้อบัญญัติ ควบคุมการก่อสร้าง ต่อเติม รื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง ควบคุมการซ่อมแซมรถจักรยานยนต์ รถยนต์หรือเครื่องจักรกลในที่หรือทางสาธารณะ ควบคุมการขุดดินถมดิน ควบคุมการทิ้งขยะ มูลฝอยสิ่งปฏิกูล การปล่อยน้ำเสีย ของเสีย สารพิษ ควันพิษ ลงสู่สาธารณะ ควบคุมการค้าขายในที่หรือทางสาธารณะ ควบคุมการติดตั้งป้ายทุกชนิด ควบคุมการเลี้ยงสัตว์ปล่อยสัตว์

3. การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน

ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย ดำเนินการ โดย จัดกิจกรรมรณรงค์รักษาความสะอาด เรียบร้อยของชุมชน รณรงค์ลดภาวะโลกร้อน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องไม่ออกใบอนุญาต ปลูกสร้างที่ ผิดแบบและไม่ได้มาตรฐาน ร่วมกับนักเรียนเดินรณรงค์ทิ้งขยะในที่จัดเตรียมไว้

ด้านอาชญากรรม ดำเนินการ โดย รณรงค์ ลด ละ เลิก อบายมุขทุกประเภท อบรมให้ความรู้ในการป้องกันตนเอง และวิธีหลีกเลี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอาชญากรรมให้กับประชาชนในชุมชน

ด้านสาธารณสุข ดำเนินการ โดย รณรงค์ไม่ให้ประชาชน เผาป่า เผานา เผาหญ้า และ ปิดสวิทซ์ไฟฟ้าเมื่อไม่ได้ใช้งานทุกครั้ง

ด้านอุบัติเหตุ ดำเนินการ โดย ร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัดจัดอบรมให้ความรู้และ จัดสอบใบอนุญาตขับขี่ขึ้นรถสถานที่แก่ประชาชนในชุมชน จัดโครงการรณรงค์ขับขี่ปลอดภัย เตรียมความพร้อมก่อนออกเดินทาง ผู้นำต้องไม่กระทำผิดกฎจราจรและไม่ช่วยเหลือผู้กระทำผิดกฎจราจร

ด้านโรคภัย ร่วมกับหน่วยงานสาธารณสุขและสถานีอนามัยประจำตำบล อบรมให้ความรู้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ เกี่ยวกับการดูแลสุขภาพตนเอง การเลือกรับประทานอาหารที่เหมาะสม การออกกำลังกายที่ถูกต้อง รายงานสถานการณ์โรคระบาดอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง ทุกวิถีทางแก่ประชาชนในชุมชน

ด้านยาเสพติด ดำเนินการ โดย อบรมให้ความรู้แก่เด็ก เยาวชน ถึงโทษภัยยาเสพติด จัดโครงการแข่งขันกีฬาต้านภัยยาเสพติด ส่งเสริมอาชีพแก่ผู้ที่ยกเลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จัดโครงการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ผู้นำร่วมออกกำลังกายกับประชาชนในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ

ทั้งนี้ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลต้องศึกษา บทบาทหน้าที่ และแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนให้มีความรู้ความเข้าใจและต้องให้ความสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในทุกๆ เรื่อง และต้องกระทำไปพร้อมๆ กัน ทั้ง 3 ด้าน โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ยึดพื้นที่และปัญหาของชุมชนเป็นหลัก โดยกระบวนการมีส่วนร่วม

ร่วมของประชาชน ให้ประชาชนเข้าร่วมดำเนินการตั้งแต่ การสำรวจ รวบรวม ปัญหาความต้องการ
อุปบัติการณ์ และเสนอปัญหาความต้องการ ร่วมดำเนินการ ร่วมติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินการ
และต้องมีการประสานเชื่อมโยงร่วมมือหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานกับหน่วยงานอื่น ที่เกี่ยวข้อง
กับการปฏิบัติงาน ด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนอย่างใกล้ชิด และต่อเนื่อง

ปัญหาและอุปสรรค สำคัญ ในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้
ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีดังนี้

1. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ขาดความรู้ ความเข้าใจ และ
ไม่ให้ความสำคัญ ในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน
2. ประชาชนในชุมชน ไม่ให้ความร่วมมือกับองค์การบริหารส่วนตำบล และหน่วยงานที่
เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน
3. หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน
ไม่ให้ความร่วมมือกับองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และไม่ใ้
ใจต่อการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน
4. ขาดการเชื่อมโยง และขาดการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่ใน
การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

อภิปรายผลของการวิจัย

ผลการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทาง
การเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การ
บริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ในภาพรวมอยู่ในระดับ
ปานกลาง ($\bar{X} = 3.2617$) และเมื่อวิเคราะห์เป็นรายด้าน พบว่า การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน
ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และ
ด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} =$
3.2460 , 3.2371 และ 3.2956 ตามลำดับ) แสดงว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วน
ตำบล จังหวัดนครปฐม ส่วนมาก ยังขาดการปฏิบัติงาน ในบทบาทการส่งเสริมความปลอดภัยใน
ชุมชน และไม่ให้ความสำคัญต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ในภาพรวม เท่าที่ควร ทั้งนี้
สามารถอธิบายได้ว่า การที่มี ความรู้ ความเข้าใจในบทบาท ในการการปฏิบัติงานในด้านใด ก็
จะสามารถดำเนินการปฏิบัติงานในด้านนั้นๆ ได้มากกว่า ทั้งนี้ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองของ
องค์การบริหารส่วนตำบล อาจไม่ใส่ใจที่จะศึกษาถึงแนวทางในการส่งเสริมความปลอดภัยใน
ชุมชนตามข้อกำหนดของกฎหมายอย่างแท้จริง อาศัยการทำงานไปตามประสพการณ์ และตาม

ความคิดเห็นของตนเองเท่านั้น จึงทำให้ได้ผลงานที่ไม่ตรงประเด็นเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวิไลพร สมบูรณ์ชัย (2534 : 80) ที่ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้นำอาสาพัฒนาชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ จังหวัดลำปาง ผลการศึกษาพบว่าผู้นำอาสาพัฒนาชุมชนที่มีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติมาก มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติมากกว่าผู้นำอาสาสมัครพัฒนาชุมชนที่มีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติน้อย

และจากข้อค้นพบ จากการวิเคราะห์แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพการดำรงตำแหน่งทางการเมืองของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม พบว่า คณะบริหารมีระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากกว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ($\bar{X}=3.6442, 3.1817$) ทั้งนี้เนื่องจากคณะบริหารมีบทบาทอำนาจหน้าที่เอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากกว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีบทบาทจำกัด โดยคณะบริหารมีอำนาจ ตั้งแต่การกำหนดนโยบาย การจัดทำแผนพัฒนาตำบล การตราข้อบัญญัติงบประมาณ ตลอดจนการสั่งการ การออกมาตรการ การจัดซื้อ จัดหา จัดจ้าง ตลอดจน การควบคุมดูแล การจัดการซ่อมแซม ดูแลรักษา วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือ ในการปฏิบัติงาน เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบ และกฎหมาย ตามนโยบาย ตามแผนพัฒนาตำบล และตามข้อบัญญัติงบประมาณ แต่ผู้ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีบทบาทอำนาจหน้าที่ เพียงการตรวจสอบ การปฏิบัติงาน ของคณะบริหารให้เป็นไปตามระเบียบ และกฎหมาย ตามนโยบาย ตามแผนพัฒนาตำบลและข้อบัญญัติงบประมาณ ไม่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและ ดำเนินการบรรจุ โครงการหรือกิจกรรมในแผนพัฒนาตำบล และไม่มีอำนาจในการจัดทำข้อบัญญัติงบประมาณมีอำนาจเพียงแต่ให้ความเห็นชอบเท่านั้น อำนาจในการดำเนินการน้อยกว่าคณะบริหาร ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ผู้ตอบแบบสอบถามในครั้งนี้นี้ส่วนมากมีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนทั้งสิ้น 277 คน คิดเป็นร้อยละ 82.7 จึงมีความเป็นไปได้ที่การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.2617$)

เมื่อพิจารณาการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากสิ่งแวดล้อม อันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด เป็นรายชื่อ ของแต่ละด้าน

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากสิ่งแวดล้อมอันตราย ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน มีการส่งเสริมอยู่ในระดับมาก ในเรื่องการติดตั้งไฟฟ้า แสงสว่าง ระบบสาธารณสุขปโภค ตำรวจผู้พิการ และ ดำเนินการในเรื่องขยะมูลฝอย

และสิ่งปฏิภูล ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านเสนอให้ติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างตามถนนสาธารณะและตามสวนสาธารณะเพื่อความสะอาดปลอดภัยของประชาชน ($\bar{X} = 3.83$) ท่านดำเนินการป้องกันน้ำท่วมในชุมชนโดยเสนอให้ขุดลอก คู คลอง หนอง บึง เพื่อให้ระบายน้ำได้สะดวก ($\bar{X} = 3.81$) ท่านร่วมสำรวจจำนวน ประเภทของ ผู้พิการ ($\bar{X} = 3.52$) ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังขยะให้เพียงพอต่อการทิ้งขยะของประชาชน ($\bar{X} = 3.55$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ให้ความสำคัญต่อการดำเนินการเกี่ยวกับการ จัดซื้อ จัดหา วัสดุอุปกรณ์ และ จัดสร้าง ระบบสาธารณูปโภคพื้นฐานแก่ชุมชนเป็นหลัก และมุ่งเน้นที่จะปรับสภาพแวดล้อมเป็นพิษให้ปลอดภัยเป็นสำคัญ โดยเฉพาะการดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องขยะมูลฝอย สิ่งปฏิภูล เพราะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทุกวัน เนื่องจากการบริโภคที่เพิ่มขึ้นของประชาชน ในสังคมปัจจุบันและมีผลกระทบต่อชีวิตประจำวันของประชาชนในชุมชน ส่วนการสำรวจ ประเภท จำนวนผู้พิการ เป็นนโยบายของรัฐที่มอบให้องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้ดำเนินการสำรวจ เพื่อจัดการดูแล และจ่ายเบี้ยคนพิการจากกระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จึงมีการดำเนินการอยู่ในระดับมาก

ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากสิ่งแวดล้อมอันตราย อยู่ในระดับปานกลาง แต่ยังมีการดำเนินการในเรื่องการออกมาตรการควบคุมร้านค้าให้มีการจัดห้องสุขาสำหรับผู้พิการน้อยมาก ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมกำหนดมาตรการให้ร้านค้า ร้านอาหารในชุมชนจัดให้มีห้องสุขาสำหรับผู้พิการ ($\bar{X} = 2.92$) ทั้งนี้ เนื่องจากคนพิการในชุมชนอาจมีจำนวนไม่มากและอาจไม่ได้ใช้บริการร้านค้าในชุมชน และการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนมีข้อจำกัดในการกำหนดมาตรการ กระทำได้เท่าที่กฎหมายให้อำนาจไว้ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว กฎหมายให้อำนาจในการกำหนดมาตรการได้ค่อนข้างน้อย เนื่องจากมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนบัญญัติโดยรัฐหรือองค์กรที่เหนือไปกว่านี้ องค์การบริหารส่วนตำบล จึงกำหนดมาตรการได้ค่อนข้างน้อยมาก แต่ก็ให้อำนาจที่จะดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายนั้นๆ

ด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมอันตราย ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จะให้ความสำคัญในเรื่องรณรงค์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมเป็นพิษที่เกิดจากขยะมากกว่าเรื่องอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมกับโรงเรียนในชุมชนจัดทำโครงการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทิ้งขยะเฉพาะที่จัดเตรียมไว้ ($\bar{X} = 3.53$) ท่านร่วมรณรงค์ให้ประชาชนปลูกต้นไม้เพื่อลดภาวะโลกร้อน ($\bar{X} = 3.57$) เนื่องจากเป็นเรื่องที่ส่งผลกระทบต่อประชาชน และเป็นนโยบายระดับชาติ อีกทั้งกระทำได้ง่ายไม่สิ้นเปลืองงบประมาณ

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอาชญากรรม ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชนโดยสนับสนุนงบประมาณให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการปฏิบัติงานที่ดูแลป้องกันอาชญากรรม แต่ก็ไม่มากนัก ดังจะเห็นได้จากคำตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของตำรวจชุมชนประจำตำบล ($\bar{X} = 3.23$) ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุนโครงการตำรวจชุมชนประจำตำบลตรวจตราบ้านพักอาศัยในชุมชน ($\bar{X} = 3.25$) ทั้งนี้เนื่องจาก ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล เห็นว่าอาชญากรรมเป็นเรื่องของหน่วยงานอื่น และตำรวจชุมชนประจำตำบลไม่ได้อยู่ในความรับผิดชอบโดยตรง

ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม กฎหมายไม่เปิดช่องให้กระทำได้ เนื่องจากมีกฎหมายอื่นบัญญัติไว้อยู่แล้ว ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองจึงไม่มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ด้านกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรม

ด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงเกี่ยวกับอาชญากรรม ส่วนมากจะดำเนินการรณรงค์ ดังจะเห็นได้จากการตอบจากแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมผลักดันให้ติดตั้งป้ายรณรงค์ ลด ละ เลิก อบายมุข ($\bar{X} = 3.61$) ทั้งนี้เนื่องจากการดำเนินการได้โดยง่าย และไม่สิ้นเปลืองงบประมาณมาก

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากสาธารณภัย ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการดำเนินการส่งเสริมอยู่ในระดับปานกลาง แต่มีค่าเฉลี่ยระดับต่ำ กว่าส่งเสริมความปลอดภัยในด้านอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านจัดซื้อชุดดับเพลิงเพื่อป้องกันอัคคีภัย ($\bar{X} = 2.83$) ท่านร่วมจัดหาชุดดับเพลิง ชุดป้องกันอันตรายจากสารเคมีสำหรับการปฏิบัติงานของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ($\bar{X} = 2.99$) ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังดับเพลิงติดตั้งตามแหล่งชุมชนเพื่อป้องกันอัคคีภัยในชุมชน ท่านรวบรวมข้อมูล สถิติและสาเหตุของการเกิดอัคคีภัยในชุมชน ($\bar{X} = 2.89$) ทั้งนี้เนื่องจากเป็นเรื่องที่ต้องใช้งบประมาณมาก และมีหน่วยงานอื่นรับผิดชอบโดยตรงอยู่แล้ว เช่น สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาล ดำเนินการอยู่แล้ว เมื่อเกิดอัคคีภัยในชุมชนประชาชนสามารถใช้บริการหรือขอความช่วยเหลือจากหน่วยงานต่างๆ ได้ ในความเป็นจริงแล้วหน่วยงานองค์การบริหารส่วนตำบลมีงบประมาณจำกัด จึงเป็นเรื่องที่เกินศักยภาพที่มีอยู่ และไม่มีบุคลากรปฏิบัติงาน ด้านสาธารณภัย

จะมีเพียงอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเท่านั้น ที่ปฏิบัติงานด้านสาธารณสุขในชุมชน จะเห็นได้ว่าถ้าเป็นเรื่องโครงการฝึกอบรมบุคลากรผู้ปฏิบัติงานด้านสาธารณสุขในชุมชน สามารถทำได้โดยใช้งบประมาณไม่มากนัก ก็จะมีการส่งเสริม ดังจะเห็นได้จากการตอบจากแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมอนุมัติโครงการฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในการกู้ชีพกู้ภัยและดับเพลิง ($\bar{X} = 3.41$) จึงเป็นไปได้ที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จะมีการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชนค่อนข้างน้อย

ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน ไม่มีการดำเนินการเลย เนื่องจากกฎหมายไม่เปิดช่องให้กระทำได้ เพราะมีพระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนบังคับใช้อยู่แล้ว องค์การบริหารส่วนตำบลจะออกข้อกำหนดหรือข้อบัญญัติได้เท่าที่กฎหมายให้อำนาจไว้เท่านั้น

ด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอัคคีภัย อยู่ในระดับปานกลางดังจะเห็นได้จากแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมกับอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนประชาสัมพันธ์ให้ชาวบ้านไม่เผาไร่นาเพื่อลดการเกิดอัคคีภัย ($\bar{X} = 3.14$) เนื่องจากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ไม่ให้ความสำคัญในบทบาทการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดสาธารณสุขที่เกิดจากอัคคีภัย และคิดว่าเป็นเรื่องที่มีหน่วยงานอื่นรับผิดชอบโดยตรงอยู่แล้ว ประกอบกับในหน่วยงานของตนเองไม่มีบุคลากรปฏิบัติงานด้านสาธารณสุข จึงเป็นไปได้ที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดสาธารณสุขอยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยระดับต่ำ

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอุบัติเหตุ เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงเกี่ยวกับอุบัติเหตุ ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐมให้ความสำคัญต่อการดำเนินการเรื่องการติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่าง การติดตั้งสัญญาณจราจร โดยเน้นการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนเป็นหลัก และมีการดำเนินการโดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลางพอสมควร ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมจัดเวทีประชาคมเพื่อให้ประชาชนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุในชุมชน ($\bar{X} = 3.57$) ท่านเสนอให้ติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างตามถนนสาธารณะและตามสวนสาธารณะเพื่อความสะดวกปลอดภัยของประชาชน ($\bar{X} = 3.83$) ท่านเสนอให้ดำเนินการติดตั้งป้ายสัญญาณจราจร ป้ายบอกทางและสถานที่ในชุมชนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ ($\bar{X} = 3.49$) ท่านร่วมสังเกตการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์บนท้องถนนในชุมชนของท่าน ($\bar{X} = 3.16$)

ทั้งนี้อุบัติเหตุในชุมชน ส่วนมากจะเกิดจากการขับขีรถยนต์และรถจักรยานยนต์ บนท้องถนนเสีย เป็นส่วนมาก

ด้านการกำหนดมาตรการเพื่อควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนเพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ องค์การบริหารส่วนตำบลไม่สามารถ กำหนดได้ ด้วยข้อจำกัดในด้านข้อกฎหมาย จึงเป็นไปได้ที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จะไม่มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ในการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุ

ด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน มีดำเนินการรณรงค์เพื่อให้ความรู้ ในเรื่องกฎจราจรในการขับขี่เป็นส่วนใหญ่ ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมรณรงค์ให้ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ สวมหมวกกันน็อก ทุกครั้งที่ขับขี่ ($\bar{X} = 3.38$) ท่านร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัด อบรมสอบใบอนุญาตขับขี่ นอกสถานที่ ($\bar{X} = 3.07$) ทั้งนี้ก็สืบเนื่องจากอุบัติเหตุในชุมชนส่วนมากจะเกิดจากการขับขีรถยนต์และรถจักรยานยนต์ บนท้องถนนมากกว่าอย่างอื่น และรัฐมีนโยบายสั่งการให้องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการอยู่สม่ำเสมอ และส่วนมากจะไม่ให้ความสำคัญกับการเกิดอุบัติเหตุ ที่เกิดจากการปฏิบัติงานในโรงงานอุตสาหกรรม ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมกับผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรมจัดกิจกรรมให้ความรู้ถึงอันตรายที่เกิดจากการปฏิบัติงานแก่ลูกจ้าง พนักงานโรงงานในชุมชน ($\bar{X} = 2.99$) ทั้งนี้เพราะเหตุว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล คิดว่าเป็นเรื่องที่ผู้ประกอบการจะต้องดำเนินการเองไม่ใช่หน้าที่ของตนเอง

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากโรคภัย ด้านการดำเนินการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ส่วนมากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จะให้ความสำคัญ ในการจัดซื้อ จัดหา เครื่องมือและวัสดุอุปกรณ์การป้องกัน ไข้เลือดออกมากกว่าเรื่องอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านผลักดันให้จัดซื้อ เครื่องพ่นยุงและน้ำยาฉีดยุงให้เพียงพอพร้อมปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อมีโรคไข้เลือดออกระบาด ($\bar{X} = 3.81$) ทั้งนี้เนื่องจาก กระทรวงสาธารณสุข มีนโยบาย และหนังสือสั่งการ และขอความร่วมมือให้องค์การบริหารส่วนตำบล เฝ้าระวังและเตรียมความพร้อม ต่อการดำเนินการป้องกันและควบคุม ไข้เลือดออกอย่างจริงจังและต่อเนื่อง และโรคไข้เลือดออกเป็น โรคระบาดที่มีผลกระทบต่อประชาชนในชุมชน ตลอดจนคนในครอบครัวและตัวของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองด้วย และระบาดอย่างรวดเร็ว จึงมีความจำเป็นต้องควบคุมและป้องกันให้ทันทั่วทั้งที่ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองส่วนมาก จึงให้ความสำคัญมาก

ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรค ไม่มีกำหนด ทั้งนี้เพราะมีพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พุทธศักราช 2535 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2550 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พุทธศักราช 2535 บังคับใช้อยู่แล้ว

ด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน ส่วนมากจะดำเนินการอยู่ในระดับมาก และให้ความสำคัญแก่ผู้สูงอายุเพราะเป็นผู้อยู่ในกลุ่มเสี่ยงสูงกว่ากลุ่มอื่น โดยจัดโครงการอบรม ให้ความรู้ แก่ผู้สูงอายุ ในเรื่องโภชนาการและการออกกำลังกายที่เหมาะสม เพื่อลดภาวะเสี่ยงต่อการเกิดโรค ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมกับสถานีอนามัยจัดโครงการให้ความรู้เรื่องโภชนาการที่เหมาะสม เพื่อลดภาวะความเสี่ยงต่อการเกิดโรค ($\bar{X} = 3.57$) ท่านร่วมจัดโครงการให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุในชุมชนเกี่ยวกับการออกกำลังกายที่ถูกวิธีเพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นโรคความดัน เบาหวาน ($\bar{X} = 3.52$) และให้ความสำคัญกับโรคไข้เลือดออกเป็นสำคัญ ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมกับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านเชิญชวนประชาชนร่วมกันกำจัดแหล่งเพาะพันธุ์ยุงเพื่อป้องกันไข้เลือดออก ($\bar{X} = 3.81$) ทั้งนี้เนื่องจากการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดโรค เป็นเรื่องที่สามารถกระทำได้โดยใช้งบประมาณ ไม่มากนัก ในบทบาทการปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยเฉพาะการขอความร่วมมือ สนับสนุนบุคลากรจากหน่วยงานสาธารณสุข ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติงานร่วมกันอยู่ในพื้นที่โดยมี สถานีอนามัยประจำอยู่ทุกตำบล นอกจากนี้แล้วยังมีอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ปฏิบัติงานร่วมกันทุกหมู่บ้าน และมีการประสานงานในการปฏิบัติงานกันอย่างใกล้ชิดมากกว่าหน่วยงานอื่น สามารถดำเนินการได้โดยสะดวก ประกอบกับหน่วยงานสาธารณสุข มีนโยบายการปฏิบัติงานโดยใช้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและชุมชนเป็นการขับเคลื่อนในการปฏิบัติงานในการดูแล ป้องกันควบคุมและติดตามเฝ้าระวังโรคอยู่แล้ว ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปรีวรรธน์ แสงพิทักษ์ (2545: 92-95) ที่พบว่า สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล มีส่วนร่วมในการควบคุมและป้องกันโรคไข้เลือดออกอยู่ในระดับสูง และสอดคล้องกับผลการศึกษาของชรินทร์ ศึกษากิจ (2544:113-114) ที่พบว่าการมีส่วนร่วมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในการดูแลสุขภาพประชาชน อำเภอ บ้านแพ้ว อยู่ในระดับสูง

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากยาเสพติด ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ส่วนมากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม จะดำเนินการอนุมัติงบประมาณสนับสนุนการปฏิบัติงานให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดัง

จะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณสนับสนุนการปฏิบัติงานของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด ($\bar{X}=3.55$) เนื่องจากมีคำสั่งจากอำเภอให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดงบประมาณสนับสนุนโดยตรง

ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชนพบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ไม่มีการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากยาเสพติด เนื่องจากมีข้อจำกัดในด้านข้อกฎหมาย ไม่เปิดช่องให้ดำเนินการได้ เพราะมีกฎหมายอื่นบัญญัติไว้อยู่แล้ว องค์การบริหารส่วนตำบลไม่สามารถกำหนดมาตรการเองได้

ด้านการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน ส่วนมากจะดำเนินการ จัดกิจกรรม รมณรงค์ อบรมให้ความรู้ ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมกับนักเรียนรณรงค์ให้ประชาชนทราบถึงอันตรายและโทษภัยของยาเสพติด ($\bar{X}=3.65$) ท่านร่วมผลักดันให้ดำเนินการติดตั้งป้ายรณรงค์ ลด ละ เลิก อบายมุข ($\bar{X}=3.61$) ทั้งนี้ เนื่องจากผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง มีอำนาจหน้าที่ในการบริหาร และอนุมัติงบประมาณ เพื่อดำเนินการแก้ไขปัญหา ยาเสพติดตามอำนาจหน้าที่ และตามคำสั่งและนโยบายของรัฐ เพื่อตอบสนองปัญหาในชุมชน นอกจากนี้แล้วปัญหา ยาเสพติดเป็น นโยบายหลักของรัฐ และรัฐมักมีคำสั่งการให้องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการและติดตามผลการดำเนินการ และให้รายงานผลการดำเนินการเป็นประจำทุกเดือน

ดังจะเห็นได้ว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ยังมีการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยค่อนข้างน้อย ในด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน และการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอัคคีภัย ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ยังมีการดำเนินการส่งเสริมค่อนข้างน้อย ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านจัดซื้อรถดับเพลิงเพื่อป้องกันอัคคีภัย ($\bar{X}=2.83$) ท่านร่วมจัดหาชุดดับเพลิง ชุดป้องกันอันตรายจากสารเคมีสำหรับการปฏิบัติงานของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ($\bar{X}=2.99$) ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังดับเพลิงติดตั้งตามแหล่งชุมชนเพื่อป้องกันอัคคีภัยในชุมชน ท่านรวบรวมข้อมูล สถิติ และสาเหตุของการเกิดอัคคีภัยในชุมชน ($\bar{X}=2.89$) ท่านเชิญชวนให้ประชาชนติดตั้งเครื่องตัดไฟภายในบ้าน ($\bar{X}=2.88$) และในการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอุบัติเหตุ พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ขององค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ยังมีการดำเนินการส่งเสริมค่อนข้างน้อย ดังจะเห็นได้จากการตอบแบบสอบถาม เช่น ท่านร่วมมือกับผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรมจัดกิจกรรมให้ความรู้ถึง

อันตรายที่เกิดจากการปฏิบัติงานแก่ลูกจ้างพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมในชุมชน ($\bar{X} = 2.99$) ท่านร่วมแจ้งข้อมูล สถิติสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนให้กับประชาชนทราบ ($\bar{X} = 2.89$) จึงเป็นไปได้ที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐมจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ในภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง

2. การวิเคราะห์เปรียบเทียบของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีอายุ ระดับการศึกษา รายได้ สถานภาพการดำรงตำแหน่ง วาระการดำรงตำแหน่ง และประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัครแตกต่างกัน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ถึงข้อที่ 6

2.1 อายุ

จากสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีอายุต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีอายุ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสุภาพ วิทยนิพิฐพงษ์ (2542 : 106) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรมในการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษา พบว่า อายุไม่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และสอดคล้องกับผลการศึกษาของพอชม นวีวัฒน์ (2543 : 113) ที่ได้ศึกษา เรื่องการมีส่วนร่วมของชุมชนต่อโครงการ “ ประชากร่วมใจป้องกันและควบคุมโรคไข้เลือดออก เกล็ดพระเกียรติในวโรกาส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระชนมายุ 72 พรรษา ” ศึกษากรณี อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ผลการศึกษา พบว่า อายุ แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในการทำลายแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย ไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของจิตรา วิมลธำรง(2538 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ทักษะคิด ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ในจังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีอายุ ต่างกัน มีการจัดการความปลอดภัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีบทบาทหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลที่ใดกำหนดไว้อย่างชัดเจน ตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ซึ่งทุกคนจะต้องปฏิบัติหน้าที่ของตนเองตามสถานภาพการดำรงตำแหน่งที่ตนมีอยู่ตามบทบาทหน้าที่ และผู้ที่ดำรงตำแหน่งทางการเมืองทุกคน เป็นบุคคลที่มีอายุตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ให้มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้ง และเป็นบุคคลในชุมชน เป็นผู้ตั้งใจเข้ามาเพื่ออาสารับใช้ประชาชนและมีจิตใจเสียสละที่เข้ามาปฏิบัติงาน

เพื่อชุมชนของตนเองอยู่แล้ว ดังนั้น อายุจึงไม่มีผลต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เนื่องจากบทบาทหน้าที่เป็นเครื่องกำหนดในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

2.2 ระดับการศึกษา

จากสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัย แตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของจิตรา วิมลธำรง (2538:บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ทักษะ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความปลอดภัยของผู้ควบคุมงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ ในจังหวัดสมุทรสาคร ผลการศึกษา พบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีการจัดการความปลอดภัย ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของปวีรพรรณ แสงพิทักษ์ (2545:92-95) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในโครงการควบคุมและป้องกันโรคไข้เลือดออก ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม พบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษา ต่างกัน มีส่วนร่วมในการควบคุมและป้องกันโรคไข้เลือดออก ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของ โสภณ นุชเจริญ (2551 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ในชมรมสร้างเสริมสุขภาพ ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรี ผลการศึกษา พบว่า ระดับการศึกษา ต่างกัน มีการปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ในชมรมสร้างเสริมสุขภาพ ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีระดับการศึกษาต่างกันั้นไม่ส่งผลต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพราะว่าลักษณะงานการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล สามารถดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนได้ โดยยึดบทบาทหน้าที่เป็นหลัก แต่ละคนก็จะมิตบาทหน้าที่ ไปตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ซึ่งสามารถเข้ามาศึกษาบทบาทหน้าที่ของตัวเองได้เมื่อเข้ารับตำแหน่ง ไม่จำเป็นว่าจะมีการศึกษาสูงหรือต่ำอยู่ในระดับใด นอกจากนี้แล้ว กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทยยังจัดโครงการอบรมสัมมนาให้ความรู้เกี่ยวกับ บทบาทอำนาจหน้าที่ในการปฏิบัติงานให้กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลทุกๆ ปี แต่ทั้งนี้ ทุกคนก็ต้องมีคุณสมบัติ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้เกี่ยวกับระดับการศึกษาที่มีสิทธิสมัครรับเลือกตั้งทุกคน การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

สามารถดำเนินการได้ เท่าเทียมกัน ตามสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ระดับ การศึกษาจึง ไม่มีผลต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

2.3 รายได้

จากสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีรายได้ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัย แตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีรายได้ ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของศิริขวัญ ตันท์ไพบูลย์ (2549:120) ที่ได้ศึกษาการปฏิบัติงานส่งเสริมสุขภาพจิตชุมชนของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม พบว่า รายได้ของครอบครัวต่อปี ต่างกัน มีการปฏิบัติงานส่งเสริมสุขภาพจิตชุมชน ไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของชาคริต คงทอง (2546 : 95) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ที่มีรายได้ ต่างกัน ส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แตกต่างกัน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนจะมีงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยงานของรัฐในการดำเนินการอยู่แล้ว ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สามารถปฏิบัติหน้าที่ของตนเองตามบทบาทในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนที่มีอยู่โดยไม่ต้องใช้เงินส่วนตัวหรือทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด และอีกเหตุผลหนึ่ง ผู้ที่เสนอตนเข้ามาเพื่อเข้ารับเลือกตั้ง เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ส่วนมากจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอยู่แล้ว รายได้จึงไม่ใช่อุปสรรคหรือเพิ่มทักษะความสามารถ ในการดำเนินการตามบทบาทหน้าที่การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แต่อย่างใด

2.4 สถานภาพการดำรงตำแหน่ง

จากสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ภพธร จิตมั่น (2543:92) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมของผู้นำชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม ศึกษาเฉพาะกรณี

สภาเทศบาลในจังหวัดปทุมธานี พบว่าการป้องกันอาชญากรรมหลัก สมาชิกสภาเทศบาล ที่ดำรงตำแหน่ง นายกเทศมนตรี เทศมนตรี ประธานสภา และรองประธานสภา มีระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มากกว่าสมาชิกสภาเทศบาล ที่ไม่ได้ดำรงตำแหน่ง และสอดคล้องกับผลการศึกษาของสภาพร อธิพิพษ์ (2536 : 171) ที่ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสภาตำบลในการอนุรักษ์ป่าชายเลน : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอท่าใหม่และกิ่งอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี พบว่า สถานภาพที่แตกต่างกัน จะก่อให้เกิดความแตกต่างกันในเรื่องการมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ป่าชายเลนอย่างมีนัยสำคัญ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของชรินทร์ ศึกษากิจ (2544:127) ที่ศึกษาการมีส่วนร่วม ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในการดูแลสุขภาพประชาชน อำเภอบ้านแพ้วและอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า การดำรงตำแหน่งที่ต่างกัน ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านแพ้ว มีส่วนร่วมในการดูแลสุขภาพประชาชน ไม่แตกต่างกัน โดยที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นคณะบริหารมีระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากกว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ($\bar{X} = 3.6442, 3.1817$) ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากคณะบริหารมีบทบาทอำนาจหน้าที่ที่เอื้ออำนวยต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากกว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีบทบาทจำกัด โดยคณะบริหารมีอำนาจตั้งแต่ การกำหนดนโยบาย การจัดทำแผนพัฒนาตำบล การตราข้อบัญญัติงบประมาณ ตลอดจนการสั่งการ การออกมาตรการ การจัดซื้อ จัดหา จัดจ้าง ตลอดจนการควบคุมดูแล การจัดการซ่อมแซม ดูแลรักษา วัสดุ อุปกรณ์ เครื่องมือในการปฏิบัติงาน ทั้งนี้เพื่อให้เป็นไปตามระเบียบ กฎหมาย ตามนโยบายตามแผนพัฒนาตำบล และตามข้อบัญญัติงบประมาณ แต่ผู้ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีบทบาทอำนาจหน้าที่ เพียงการตรวจสอบ การปฏิบัติงาน ของคณะบริหารให้เป็นไปตาม ระเบียบ กฎหมาย ตามนโยบาย ตามแผนพัฒนาตำบลและข้อบัญญัติงบประมาณตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลพุทธศักราช 2537 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 5) พุทธศักราช 2546 มาตรา 46 มีอำนาจในการดำเนินการน้อยกว่าคณะบริหาร จึงมีความเป็นไปได้ที่สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจะมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน น้อยกว่าคณะบริหาร

2.5 วาระการดำรงตำแหน่ง

จากสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัย แตกต่างกัน ผลการศึกษา พบว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีวาระการดำรงตำแหน่ง ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของยงยุทธ ชนิกกุล

(2546 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในระบบสุขภาพ ภาคประชาชนของ สมาชิกสภา องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดสมุทรสาคร พบว่า ระยะเวลาการปฏิบัติงานของสมาชิกสภา องค์การบริหารส่วนตำบล ที่แตกต่างกัน มีส่วนร่วมในระบบสุขภาพภาคประชาชน ไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการศึกษาของอัจฉราพร ฉากครบุรี (2551 : 91) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรม การส่งเสริมสุขภาพนักเรียนของข้าราชการครูประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สกลนคร เขต 1 ผลการศึกษาพบว่า ข้าราชการครูประถมศึกษามีอายุการทำงาน ต่างกัน มีพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพนักเรียน ไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของจิตรา วิมลธำรง (2538 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ทักษะ ทักษะความรู้เกี่ยวกับการจัดการ ความปลอดภัยของผู้ควบคุมงานใน โรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ในจังหวัด สมุทรสาคร ผลการศึกษาพบว่า ผู้ควบคุมงานที่มีประสบการณ์ในการทำงาน ต่างกัน มีการจัดการ ความปลอดภัย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่สอดคล้องกับผลการศึกษา ของพรสวรรค์ (2550 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานป้องกันและ บรรเทาสาธารณภัย ของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนเทศบาลตำบลในจังหวัดนครปฐม พบว่า อาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนที่มีระยะเวลาการปฏิบัติงานอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่าย พลเรือน ต่างกัน มีการปฏิบัติงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า วาระดำรงตำแหน่ง ไม่มีผลกระทบต่อส่งเสริมความ ปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ด้วยสาเหตุที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองทุกคน ต้องแข่งขันกันในการเลือกตั้ง จึงต้องปฏิบัติงานในบทบาทหน้าที่เพื่อตอบสนองปัญหาความ ต้องการของประชาชน เพื่อให้ประชาชนเห็นผลงานของตนเอง เพราะต้องการที่จะให้ประชาชน เลือกตนเองเข้ามาในครั้งต่อไป และผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองก็เป็นคนในชุมชนนั้นๆ สามารถ รับรู้และมองเห็นปัญหาและอุปสรรคตลอดจนการดำเนินการกับชุมชนของตนเองอยู่แล้ว และ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย ยังจัดโครงการอบรมสัมมนา ให้ ความรู้หลักสูตรเฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งที่ได้รับเลือกตั้งเข้ามาเป็นครั้งแรก เกี่ยวกับ บทบาทอำนาจ หน้าที่ในการปฏิบัติงาน ให้กับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลทุกๆ ปี จึงเป็นไปได้ที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีวาระ ต่างกัน จะมีการ ส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่แตกต่างกัน

2.6 ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร

จากสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วน ตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน มีการส่งเสริมความ ปลอดภัยแตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ที่มีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร ต่างกัน มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไม่แตกต่างกัน จึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานข้อที่ 6 ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ ปวีวรรณ แสงพิทักษ์ (2545 : 92-95) ที่ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในโครงการควบคุมและป้องกันโรคไข้เลือดออก ของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดสมุทรสาครพบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดสมุทรสาคร ที่มีตำแหน่งทางสังคมที่ ต่างกัน มีส่วนร่วมในการควบคุมและป้องกันโรคไข้เลือดออก ไม่แตกต่างกัน แต่ไม่สอดคล้องกับผลการศึกษาของชาคริต คงทอง (2546 : 94) ที่ได้ศึกษาการมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต และทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว ผลการศึกษา พบว่า สมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับปัญหาความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สิน ต่างกัน มีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแตกต่างกัน ทั้งนี้สามารถอธิบายได้ว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นบุคคลในพื้นที่ของชุมชนตนเอง สามารถรับรู้และมองเห็นสภาพปัญหาและอุบัติการณ์ในชุมชน ของตนเองมาก่อน ถึงแม้จะไม่เคยทำงานอาสาสมัครมาก่อน ก็สามารถดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนได้ตามบทบาทหน้าที่ของตนเองและการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเป็นเรื่องใกล้ตัวและเป็นเรื่องของสิทธิขั้นพื้นฐานของแต่ละบุคคลในชุมชน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นบุคคลในชุมชนที่มาจากเลือกตั้งของประชาชนย่อมเป็นที่ไว้วางใจของประชาชนแล้วว่าสามารถปฏิบัติหน้าที่เพื่อประชาชนในชุมชนและการที่มีสถานภาพเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ก็เริ่มมาจากการที่มีจิตใจอาสาตระเข้ามาเพื่อรับใช้ประชาชนและต้องการเข้ามาดำเนินการดูแลแก้ไขปัญหา ให้แก่ประชาชนตามสภาพของชุมชนอยู่แล้ว การที่จะเคยหรือไม่เคยมีประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัครมาก่อน จึงไม่น่าจะส่งผลต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง

3. แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงของการเกิดอันตรายจาก สิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ ภัยธรรมชาติและยาเสพติด ดำเนินการ ดังนี้

3.1 ปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน

ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย ดำเนินการ โดย จัดสร้างและควบคุมดูแล ระบบสาธารณูปโภค อาคาร สิ่งก่อสร้าง ให้มีเพียงพอและมีมาตรฐาน ควบคุมดูแล ร้านค้า สถานประกอบการ ไม่ให้ก่อเหตุรำคาญ ไม่ให้ปล่อยควันพิษมลพิษ น้ำเสียหรือของเสียสู่สาธารณะ ขอความร่วมมือเจ้าของสัตว์ ไม่ให้เลี้ยงสัตว์หรือปล่อยสัตว์ในที่สาธารณะ ควบคุมดูแลการติดตั้งป้าย

โฆษณาประชาสัมพันธ์ให้เป็นระเบียบเรียบร้อย จัดซื้อจัดหารถขนเก็บขยะมูลฝอย และจัดเก็บขยะมูลฝอยไม่ให้ตกค้าง

ด้านอาชญากรรม ดำเนินการ โดยร่วมมือมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจและตำรวจชุมชนประจำตำบล ตั้งด่านตรวจ ออกตรวจตราภายในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ สนับสนุนงบประมาณ ส่งเสริมอาชีพให้กับกลุ่มอาชีพต่างๆ

ด้านสาธารณสุขดำเนินการ โดยจัดอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในการดับเพลิง การกู้ชีพกู้ภัย จัดซื้อรถดับเพลิงและถังดับเพลิงติดตั้งไว้ตามแหล่งชุมชน จุดลอก คุ คลองเพื่อป้องกันน้ำท่วม

ด้านอุบัติเหตุ ดำเนินการ โดยติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างให้เพียงพอ ติดตั้งสัญญาณจราจร ก่อสร้างถนน ทางเท้า ให้ได้มาตรฐาน ร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งจุดตรวจ จุดสกัดในจุดเสี่ยง

ด้านโรคภัย สนับสนุนงบประมาณและสนับสนุนร่วมมือกับสถานีอนามัยและอาสาสมัครประจำหมู่บ้านในการปฏิบัติงานควบคุม ป้องกัน ระวังโรคในชุมชน ร่วมมือกับอาสาสมัครประจำหมู่บ้านทำลายแหล่งเพาะพันธุ์ยุง อบรมให้ความรู้แก่อาสาสมัครประจำหมู่บ้านในการควบคุม ป้องกันและติดตามรายงานสถานการณ์โรค จัดซื้อรถพยาบาลฉุกเฉิน และเครื่องพันยุง น้ยาฉีดยุง ให้มีเพียงพอ จัดหาบุคลากรด้านสาธารณสุขประจำองค์การบริหารส่วนตำบล จัดตั้งศูนย์ตรวจสุขภาพ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับโรคประจำตำบล จัดโครงการตรวจสุขภาพเคลื่อนที่

ด้านยาเสพติด ดำเนินการ โดย จัดตั้งกลุ่มเฝ้าระวังยาเสพติด ประจำหมู่บ้าน จัดตั้งศูนย์บำบัดรักษาไว้ในชุมชน จัดสรรงบประมาณการปฏิบัติงานให้กับศูนย์ต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด สร้างสวนพักผ่อนหย่อนใจ สถานที่ออกกำลังกายและเครื่องออกกำลังกาย สำหรับเด็กเยาวชนให้เพียงพอต่อชุมชน

3.2 กำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน โดยการออกข้อบัญญัติ ควบคุมการก่อสร้าง ต่อเติม รื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง ควบคุมการซ่อมแซมรถจักรยานยนต์ รถยนต์หรือเครื่องจักรกลในที่หรือทางสาธารณะ ควบคุมการขุดดินถมดิน ควบคุมการทิ้งขยะ มูลฝอยสิ่งปฏิกูล การปล่อยน้ำเสีย ของเสีย สารพิษ ควันพิษ ลงสู่สาธารณะ ควบคุมการค้าขายในที่หรือทางสาธารณะ ควบคุมการติดตั้งป้ายทุกชนิด ควบคุมการเลี้ยงสัตว์ปล่อยสัตว์

3.3 ปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน

ด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย ดำเนินการ โดย จัดกิจกรรมรณรงค์รักษาความสะอาดเรียบร้อยของชุมชน รณรงค์ลดภาวะโลกร้อน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องไม่ออกไปอนุญาตปลูกสร้างที่ผิดแบบและไม่ได้มาตรฐาน

ด้านอาชญากรรม ดำเนินการ โดย รมรงค์ ลด ละ เลิก อบายมุขทุกประเภท อบรม ให้ความรู้ในการป้องกันตนเอง และวิธีหลีกเลี่ยงต่อการเกิดอันตรายจากอาชญากรรมให้กับ ประชาชนในชุมชน

ด้านสาธารณสุข ดำเนินการ โดย รมรงค์ไม่ให้ประชาชน เผาป่า เผานา เผาหญ้า และปิดสวิทช์ไฟฟ้าเมื่อไม่ได้ใช้งานทุกครั้ง

ด้านอุบัติเหตุ ดำเนินการ โดย ร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัดจัดอบรมให้ความรู้ และจัดสอบใบอนุญาตขับรถขึ้นรถสถานที่แก่ประชาชนในชุมชน จัด โครงการรณรงค์ขับขีปลอดภัย เตรียมความพร้อมออกเดินทาง ผู้นำต้องไม่กระทำผิดกฎจราจรและไม่ช่วยเหลือผู้กระทำผิดกฎจราจร

ด้าน โรคภัย ร่วมกับหน่วยงานสาธารณสุขและสถานีอนามัยประจำตำบล อบรม ให้ความรู้แก่เด็ก สตรี ผู้สูงอายุ เกี่ยวการดูแลสุขภาพตนเอง การเลือกรับประทานอาหารที่เหมาะสม การออกกำลังกายที่ถูกต้องวิธี รายงานสถานการณ์โรคระบาดอย่างต่อเนื่องและทั่วถึง ทุกวิถีทางแก่ ประชาชนในชุมชน

ด้านยาเสพติด ดำเนินการ โดย อบรมให้ความรู้แก่เด็ก เยาวชน ถึงโทษภัย ยาเสพติด จัด โครงการแข่งขันกีฬาต้านภัยยาเสพติด ส่งเสริมอาชีพแก่ผู้ที่เลิกยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด จัด โครงการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ผู้นำร่วมออกกำลังกายกับประชาชนในชุมชนอย่างสม่ำเสมอ

ทั้งนี้ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองขององค์การบริหารส่วนตำบลต้องศึกษา บทบาท หน้าที่ และแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนให้มีความรู้ความเข้าใจ และต้องให้ความสำคัญในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในทุกๆ เรื่อง และต้องกระทำไปพร้อมๆ กัน ทั้ง 3 ด้าน โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ยึดพื้นที่และปัญหาของชุมชนเป็นหลัก โดยกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน ให้ประชาชนเข้าร่วมดำเนินการตั้งแต่ การสำรวจ รวบรวม ปัญหาความต้องการ วัตถุประสงค์ และเสนอปัญหาความต้องการ ร่วมดำเนินการ ร่วมติดตาม ตรวจสอบ การดำเนินการ และต้องมีการประสานเชื่อมโยงร่วมมือหรือสนับสนุนการปฏิบัติงานกับหน่วยงานอื่น ที่เกี่ยวข้อง กับการปฏิบัติงาน ด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนอย่างใกล้ชิด และต่อเนื่อง

ปัญหาและอุปสรรค สำคัญ ในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล มีดังนี้

1. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ขาดความรู้ ความเข้าใจ และ ไม่ให้ความสำคัญ ในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน
2. ประชาชนในชุมชน ไม่ให้ความร่วมมือกับองค์การบริหารส่วนตำบล และหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

3. หน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไม่ให้ความร่วมมือกับองค์การบริหารส่วนตำบลในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และไม่ใส่ใจต่อการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

4. ขาดการเชื่อมโยง และขาดการประสานงานที่ดีระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่ในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

แสดงว่า แนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล ที่ประสบผลสำเร็จ ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ต้องศึกษาอุบัติการณ์ และดำเนินการสำรวจปัญหาความต้องการ ของชุมชน ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ต้องมีความรู้ ความเข้าใจบทบาทหน้าที่ มีความรู้ความเข้าใจแนวทางทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน และให้ความสำคัญในเรื่องการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ทั้งด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคร้ายและยาเสพติด เนื่องจาก ผู้ที่มีความรู้และมีความเข้าใจใน เรื่องใดๆ มากกว่า จะสามารถดำเนินการเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ได้มากกว่าซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษา ของวิไลพร สมบูรณ์ชัย (2534 : 80) ที่ได้ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมของผู้นำอาสาพัฒนาชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ จังหวัดลำปาง ผลการศึกษาพบว่าผู้นำอาสาพัฒนาชุมชนที่มีความรู้ เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติมาก มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติมากกว่า ผู้นำอาสาสมัครพัฒนาชุมชนที่มีความรู้เกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติน้อย

ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองต้องให้การสนับสนุน ร่วมมือ และประสานเชื่อมโยงกับ หน่วยงานอื่นที่มีบทบาทสำคัญ โดยใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลาง ยึดถือกระบวนการมีส่วนร่วมของ ประชาชนเป็นหลัก โดยยึดถือปัญหาและพื้นที่เป็นศูนย์กลาง โดยดำเนินการควบคู่ไปพร้อมๆ กัน ในทุกๆ ด้าน ตามบริบทและสภาพปัญหาของชุมชน ตั้งแต่ด้านการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน และการปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของ ประชาชนในชุมชน ในทุกๆ ด้าน ทั้งด้านสิ่งแวดล้อมอันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคร้ายและยาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการส่งเสริมความปลอดภัย ขององค์การอนามัยโลก (WHO : 1998) ที่กล่าวว่า การส่งเสริมความปลอดภัย เป็นกระบวนการในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และระดับนานาชาติ ที่ประชาชน ชุมชน รัฐบาล และองค์กรอื่นๆ รวมทั้งภาคธุรกิจ และองค์กรที่ ไม่ใช่ของรัฐ นำมาใช้เพื่อพัฒนาความยั่งยืนของความปลอดภัย กระบวนการนี้ หมายรวมถึง ความพยายามในการปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมและ โครงสร้าง ตลอดจนทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง สัมพันธ์กับความปลอดภัย ซึ่งอยู่บนพื้นฐานความร่วมมือของหลายๆ ภาคส่วน การส่งเสริมความ ปลอดภัย ต้องมีความร่วมมือกัน และมีส่วนส่งเสริมความปลอดภัยของชุมชน โดยองค์กรต่างๆ ที่มี ส่วนในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเหล่านี้ โดยยึด กระบวนการส่งเสริมความปลอดภัย 2

กระบวนการ คือ ยึดปัญหาเป็นศูนย์กลาง และยึดพื้นที่เป็นศูนย์กลาง และยึดกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน และใช้ชุมชนเป็นศูนย์กลางในการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพราะว่า ในการแก้ไขปัญหาคือความปลอดภัยในชุมชน จำเป็นต้องร่วมมือกัน เพราะจะทำให้เกิดการระดมพลหรือขอความร่วมมือง่ายขึ้น เนื่องจากแต่ละกลุ่มองค์กรต่างก็มีจุดมุ่งหมายเดียวกันคือนำมาซึ่งความปลอดภัยในชุมชน และสอดคล้องกับแนวคิดตามที่ อธิปญญ์ สุขสว่าง (2550) ได้กล่าวไว้ในรายงานการประชุม เรื่องชุมชนปลอดภัย ระหว่างวันที่ 21-24 พฤศจิกายน 2550 ถึงสิทธิของประชาชน ไว้ว่า ความปลอดภัย เป็นความจำเป็นพื้นฐานที่จะต้องถูกกำหนดให้เป็นสิทธิที่ประชาชนควรจะมีพึงได้ และรัฐต้องมีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดการตามสิทธินั้น สิทธิที่ประชาชนพึงได้ในเรื่องความปลอดภัย ประชาชนในชุมชน มีสิทธิที่จะอยู่อย่างปลอดภัย ในขณะที่มีการพัฒนาเทคโนโลยีต่างๆ คู่กันไป ประชาชน พึงได้รับความเสมอภาค ในกระบวนการบริหารจัดการสังคม เพื่อสร้างความปลอดภัยประชาชนในชุมชน มีสิทธิที่จะมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ และจัดการกับสิ่งแวดล้อมของชุมชนเพื่อให้เกิดความปลอดภัย ชุมชน มีสิทธิที่จะตัดสินใจว่าสิ่งใด ทรัพยากรใด เป็นความจำเป็นที่ชุมชนจะใช้ในการดำเนินการเพื่อการสร้างเสริมความปลอดภัยให้กับชุมชน ประชาชนในชุมชน มีสิทธิที่จะรู้ว่าสิ่งใดคืออันตรายอะไรคือปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดการบาดเจ็บ หน่วยงานรัฐที่รับผิดชอบ รวมทั้งผู้ผลิตที่เกี่ยวข้องกับผลิตภัณฑ์อันตรายต่างๆ ต้องมีความรับผิดชอบในการเผยแพร่ความรู้ที่ส่งประชาชน ชุมชน มีสิทธิที่จะมีทักษะในการดำเนินการ การป้องกันการบาดเจ็บ และสร้างเสริมความปลอดภัยในชุมชน

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะด้วยกัน 2 ด้าน ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า ระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐมในภาพรวมและรายด้าน อยู่ในระดับปานกลาง ผู้วิจัยจึงเสนอแนะไว้ดังนี้ รัฐ ควรจัดสรรงบประมาณและบุคลากรเพื่อปฏิบัติงานให้แก่องค์กรบริหารส่วนตำบล ในทุกๆ ด้านตลอดจนให้หน่วยงานที่มีหน้าที่ปฏิบัติงานด้านการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เข้ามาปฏิบัติงานร่วมกับองค์กรบริหารส่วนตำบลอย่างใกล้ชิด และควรจัดอบรมให้ความรู้ สร้างความตระหนักให้แก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้มีความรู้ มีความตระหนักและให้ความสำคัญกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากยิ่งขึ้น

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า การดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงของการเกิดโรคร้าย มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนอยู่ในระดับมาก ดังนั้น ผู้ดำรง

ตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบลควรนำแนวทางการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในด้านโรคภัยไปปรับใช้กับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนในด้านอาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ และยาเสพติด และประสานการปฏิบัติงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้มากขึ้น ซึ่งจะทำให้เกิดผลสำเร็จเช่นเดียวกับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เช่นเดียวกับด้านโรคภัย

1.3 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม มีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงของการเกิดอันตราย จากอภิศักยภาพเล็กน้อยข้างต่ำ องค์การบริหารส่วนตำบลร่วมมือประสานการทำงานกับหน่วยงานด้านการป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยโดยเข้าไปประสานการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนด้านอภิศักยภาพให้มากยิ่งขึ้นและเข้าไปร่วมมือสนับสนุนให้ความรู้และเข้าไปสร้างความตระหนักแก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและบุคลากรที่เกี่ยวข้องให้มากยิ่งขึ้น

1.4 จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นคณะบริหารมีการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนมากกว่าผู้ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ผู้วิจัยขอเสนอแนะว่า รัฐ ควรผลักดัน ให้ผู้ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลมีบทบาทในการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนเพิ่มมากขึ้นให้เท่าเทียมกับผู้ที่มีสถานภาพการดำรงตำแหน่งเป็นคณะบริหาร ตั้งแต่การกำหนดนโยบาย การจัดทำแผนพัฒนาตำบล การตราข้อบัญญัติงบประมาณ

1.5 ผลจากการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) พบว่า แนวทางการดำเนินการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน เพื่อลดปัจจัยเสี่ยงของการเกิดอันตราย จากสิ่งแวดล้อม อันตราย อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด ด้านการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน เพื่อควบคุมความปลอดภัยในชุมชนด้าน อาชญากรรม สาธารณภัย อุบัติเหตุ โรคภัยและยาเสพติด ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืององค์การบริหารส่วนตำบล ยังมีข้อจำกัดทางข้อกฎหมาย รัฐควรปรับบทบาทโดยการแก้ไขบทบัญญัติกฎหมายเพิ่มอำนาจแก่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองได้มีอำนาจในการกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมให้มากขึ้น เพื่อให้เป็นไปตามบริบทของชุมชน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาความพึงพอใจของประชาชนในชุมชนเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนต่อไป

2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ในพื้นที่อื่นๆ ที่มีลักษณะทางวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตที่แตกต่างกันเพื่อพัฒนาแนวทางการปฏิบัติการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

2.3 ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล เช่น ความตระหนักในบทบาทหน้าที่ การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนและความตระหนักในความสำคัญของปัญหาความปลอดภัยในชุมชน ความรู้ในเรื่องการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์กรบริหารส่วนตำบล เป็นต้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กนกนิภา ปิตกาญจนกุล. “ความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ความรู้ด้านความปลอดภัยกับ พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานของพนักงานฝ่ายผลิต โรงงานผลิตอะไหล่ จักรยาน เขตพระประแดง.” วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา อุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2517.
- กรมป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย กระทรวงมหาดไทย. “คู่มือการพัฒนาระบบความปลอดภัย ใให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีผังเมืองรวม.” กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อาสาสมัครศึกษา ดินแดง กรมการปกครอง, 2548.
- กรเอก เพชรไชยเวส พันตำรวจเอก. “ความเชื่อมั่นต่อการป้องกันเหตุลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ ชิง ทรัพย์ ปล้นทรัพย์ร้านค้าทอง ของผู้ประกอบการร้านค้าทอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.” หลักสูตรบริหารงานตำรวจชั้นสูง รุ่นที่ 7 สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจกองบัญชาการ ศึกษา. สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2550.
- กระทรวงมหาดไทย. “มาตรฐานการจัดการสิ่งแวดล้อม.” กรมส่งเสริมการปกครอง : กรุงเทพฯ ชุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2549.
- _____. “ข้อมูลเกี่ยวกับองค์การบริหารส่วนตำบลตำบลจังหวัดนครปฐม.” สำนักงานท้องถิ่น จังหวัดนครปฐม. กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น, 2552.
- _____. “พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พุทธศักราช 2537 และแก้ไข เพิ่มเติม พุทธศักราช 2546.” กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประสานมิตร จำกัด , 2547.
- กระทรวงสาธารณสุข.กรมการแพทย์และอนามัย. “แนวคิดทฤษฎีและการนำไปใช้ในกาดำเนินงาน สุขศึกษาและพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพ.” นนทบุรี : โรงพิมพ์กองสุขศึกษา, 2517.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. “ชุมชนนิยม : ฝ่าวิกฤตชุมชนล่มสลาย.” กรุงเทพฯ: ส.เอเชียเพลส, 2544.
- กিজา สวนจันทร์. “การศึกษาสำรวจความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้พักอาศัยใน หมู่บ้านจัดสรร ชานกรุงเทพมหานคร.” 2526.
- จิตรา วิมลธำรง. “ความสัมพันธ์ ระหว่างบุคลิกภาพ ทักษะ ทักษะ ความรู้เกี่ยวกับการจัดการความ ปลอดภัยของผู้ควบคุมงานในโรงงานอุตสาหกรรมผลิตยางรถจักรยานยนต์ในจังหวัด สมุทรสาคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา อุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2538.

- จำลอง เงินดี. “จิตวิทยาสังคม.” กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.
- นายศรี สุพรศิลป์ชัยและคณะ. “โครงการชุมชนปลอดภัย.” คู่มือการดำเนินงานโครงการชุมชนปลอดภัย ส่วนพัฒนาวิชาการที่ 1 สำนักพัฒนาวิชาการ กรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข, 2539.
- ชาคริต คงทอง. “การมีส่วนร่วมในกิจกรรมความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินของสมาชิกตำรวจชุมชนสัมพันธ์ ในเขตรับผิดชอบของสถานีตำรวจนครบาลคันนายาว” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขา รัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2546.
- ชรินทร์ ศึกษากิจ. “การมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการดูแลสุขภาพประชาชน อำเภอบ้านแพ้ว และอำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาเวชศาสตร์ชุมชนบัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- ณรงค์ ฌ เชียงใหม่. “การจัดการความปลอดภัยในอุตสาหกรรม.” กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2534.
- ธนธูล ทับทิมไทย. “ปัจจัยที่มีผลต่อบทบาทการป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ของเจ้าหน้าที่ป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์ เพื่อการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี, 2549.
- ธนวรรธน์ อิ่มสมบูรณ์. “การสอนสุขศึกษาเพื่อพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพ.” ใน เอกสารชุดการสอนด้านสาธารณสุขเรื่อง สุขศึกษา พลศึกษา สันทนาการ. ม.ป.ท, 2532.
- บุญเลิศ ไพรินทร์. “เทคนิคเพื่อการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทักษะ และทัศนคติ.” กรุงเทพมหานคร : สำนักงาน ก.พ., 2538.
- ประภาเพ็ญ สุวรรณ. “ทัศนคติ : การวัดการเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย” กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2526.
- ปวีรพรรณ แสงพิทักษ์. “การมีส่วนร่วมในโครงการป้องกันและควบคุมโรคไข้เลือดออกของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล ในจังหวัดสมุทรสาคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏนครปฐม, 2545.
- ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ ร้อยตำรวจเอก. “การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม.” กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2526.

- _____ . “อาชญากรรมพื้นฐานกระบวนการยุติธรรม.” กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2527.
- พรพิมล วราวุฒิปุทธพงศ์. “จิตวิทยาสังคมร่วมสมัย.” เชียงใหม่ : สำนักพิมพ์สยามศึกษา จำกัด, 2528.
- พรสรวง เกาตะกู. “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการปฏิบัติงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน เทศบาลตำบลในจังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550.
- พอชม จวีวัฒน์. “การมีส่วนร่วมของชุมชนต่อโครงการประชาชนร่วมใจป้องกันและควบคุมโรคไข้เลือดออกเฉลิมพระเกียรติในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระชนมายุ 72 พรรษา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.
- พนิดา วิมานรัตน์. “การมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ภูมิศึกษา บึงบอระเพ็ด จังหวัดนครสวรรค์.” วิทยานิพนธ์ สังคมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2543.
- ไพจิตร บุญยานุเคราะห์. “นิยามและบทบาทของวิสาหกิจชุมชน.” วารสารโรงงาน, 2534.
- ภพธร จิตมั่น. “การมีส่วนร่วมของผู้นำในการป้องกันอาชญากรรม : ศึกษาเฉพาะกรณี สมาชิกสภาเทศบาลในจังหวัดปทุมธานี.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์และรัฐศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.
- ขงยุทธ ธนิกกุล. “การมีส่วนร่วมในระบบสุขภาพภาคประชาชนของสมาชิกสภา องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดสมุทรสงคราม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546.
- รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550. เล่มที่ 124 ตอนที่ 47 ก ราชกิจจานุเบกษา 24 สิงหาคม 2550.
- วิฑูรย์ สิมะโชคดีและวีรพงษ์ เกลิมจิระรัตน์. “วิศวกรรม และการบริหารความปลอดภัยในโรงงาน.” กรุงเทพมหานคร : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น), 2543.
- วิทยา อยู่สุข. “อาชีวอนามัย : สุขศาสตร์อุตสาหกรรมและความปลอดภัย.” กรุงเทพมหานคร : ชินอักษรการพิมพ์, 2527.
- _____ . “อาชีวอนามัย ความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม.” กรุงเทพฯ : นำอักษรการพิมพ์, 2544.
- _____ . “อาชีวอนามัย ความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อม.” กรุงเทพฯ : นำอักษรการพิมพ์, 2549.

วิไลพร สมบูรณ์ชัย. “การมีส่วนร่วมของผู้นำอาสาพัฒนาชุมชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ จังหวัดลำปาง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2534.

ศักดิ์ดา ศรีนิเวศน์และคณะ. “คู่มือการจัดการความปลอดภัยด้านสารเคมี สำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น.” สำนักพัฒนาคุณภาพสินค้าเกษตร กรมส่งเสริมการเกษตร. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : หจก.บีบีการพิมพ์และบรรจุภัณฑ์, 2550.

ศิริขวัญ ตันทีไพบูลย์. “การปฏิบัติงานส่งเสริมสุขภาพจิตชุมชนของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2549.

สกาวรัตน์ ลับเลิศลบ. “ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานอาสาสมัครสาธารณสุขในงานสาธารณสุขมูลฐานเขตปริมณฑลจังหวัด นนทบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.

สถาพร อิทธิพงษ์. “การมีส่วนร่วมของคณะกรรมการสภาตำบลในการอนุรักษ์ป่าชายเลน.” ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอท่าใหม่ และกิ่งอำเภอนายายอาม จังหวัดจันทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. “สถิติการเกิดอุบัติเหตุจากรถทางถนน.” สถานีตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม. กระทรวงมหาดไทย, 2552.

_____. “งานป้องกันปราบปราม.” กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครปฐม. กระทรวงมหาดไทย, 2550.

สำนักงานคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สำนักงานปลัด สำนักนายกรัฐมนตรี. “แผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2551 และแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2551.”

สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยจังหวัดนครปฐม. “แผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนแห่งชาติ การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย.” กระทรวงมหาดไทย, 2549. (อัดสำเนา)

_____. “สถิติการเกิดสาธารณภัยของจังหวัดนครปฐม.” แผนป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนแห่งชาติ กระทรวงมหาดไทย, 2552. (อัดสำเนา)

สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม มอก.18001 “มาตรฐานระบบการจัดการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย.” ข้อกำหนด กรุงเทพมหานคร, 2542.

- สำนักงานสถิติจังหวัดนครปฐม. “ผลการสำรวจประชาชนเกี่ยวกับสถานการณ์ การแพร่ระบาดของยาเสพติด จังหวัดนครปฐม.” สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร, 2550. (อัคราเนนา)
- สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนครปฐม. “รายงานโรคที่ต้องเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา จังหวัดนครปฐม.” บัตรรายงานโรคเฝ้าระวังทางระบาดวิทยา (ร.506/507), 2552. (อัคราเนนา)
- สุภาพ วิทยนิพัทธ์พงษ์. “การมีส่วนร่วมของสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรมในการป้องกันอาชญากรรมในจังหวัดนครปฐม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาวิชาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2542.
- สุริยันต์ กลีบทอง. “ปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขระดับตำบล จังหวัดกาญจนบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2547.
- โสภณ นุชเจริญ. “การปฏิบัติงานตามบทบาทหน้าที่ในการสร้างเสริมสุขภาพ ของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอลำดวน จังหวัดเพชรบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2551.
- เสถียร เชื้อลี “ความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินนโยบายสาธารณะ ด้านการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อในท้องถิ่น.” การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตร์ มหาบัณฑิต สาขารัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต สำนักวิทยบริการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2546.
- อธิปญญา สุขสว่าง. “รายงานการประชุมเรื่องชุมชนปลอดภัย.” ศูนย์บริการสาธารณสุข 28 กรุงเทพมหานคร, 2550.
- อัจฉราพร ฉากกรบุรี. “พฤติกรรมกรรมการส่งเสริมสุขภาพนักเรียนของข้าราชการครูประถมศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สกลนคร เขต 1.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2551.

ภาษาต่างประเทศ

Best, John W. Research in Education . Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall , 1981.

Maslow, Abraham H. Motivation and Personality. second edition New York : Harper & Row ,
Publisher, Inc., 1970.

Romer, C. "Safety and Safety Promotion : Conceptual and Operational Aspects." World Health
Oraganisation, no.28 (September 1988):1-19.

Yamane, Taro. Statistics : An introduction analysis. 3rd ed. New York : Harper and Row
International, 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหาร
ส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม

คำอธิบาย

1. แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อศึกษาการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

2. ผู้ตอบแบบสอบถามไม่ต้องเขียนชื่อลงในแบบสอบถาม ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับและไม่มีผลเสียหายใดๆ ต่อผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น ดังนั้นขอให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบคำถามตามความเป็นจริงและตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

3. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล จำนวน 6 ข้อ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน จำนวน 69 ข้อ

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
ครั้งนี้

นายพล ไทยอ่อน

ผู้วิจัย

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

หากมีข้อสงสัยติดต่อ

โทร. 081-645-5841

แบบสอบถาม

การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
องค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดนครปฐม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงใน () หรือเติมคำลงในช่องว่าง ตามความเป็นจริง

1. อายุ ปี เดือน

2. ระดับการศึกษา

- () ระดับประถมศึกษา
- () ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
- () ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวช. หรือเทียบเท่า
- () ระดับอนุปริญญา / ปวส. หรือเทียบเท่า
- () ระดับปริญญาตรีขึ้นไป

3. รายได้

- () พอใช้ มีเงินเหลือเก็บ
- () พอใช้ ไม่มีเงินเหลือเก็บ
- () ไม่พอใช้ มีหนี้สิน

4. สถานภาพการดำรงตำแหน่ง

- () คณะบริหาร
- () สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

5. วาระการดำรงตำแหน่ง

- () ดำรงตำแหน่งเป็นครั้งแรก
- () ดำรงตำแหน่งมากกว่า 1 ครั้ง

6. ประสบการณ์ในการทำงานอาสาสมัคร

- () เคย
- () ไม่เคย

ภาคผนวก ข

จำนวน และ ร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามในการวิจัย รายชื่อ

ส่วนที่ 2 การส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล
โปรดทำเครื่องหมาย / ในช่องระดับการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ที่ตรงกับระดับ
การปฏิบัติของท่านมากที่สุด

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด หรือไม่ปฏิบัติเลย
การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน					
1. ท่านเสนอให้จัดจ้างเจ้าพนักงานสาธารณสุข เพื่อปฏิบัติงานดูแล โรคภัยแก่ประชาชน					
2. ท่านจัดส่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข ไปอบรมเพิ่มทักษะการป้องกันโรคภัยในชุมชน					
3. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อจัดโครงการฝึกอบรมให้ความรู้การปฏิบัติงานดูแลโรคติดต่อแก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน					
4. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของตำรวจชุมชนประจำตำบล					
5. ท่านร่วมอนุมัติโครงการฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในการฝึกการกู้ชีพกู้ภัยและการดับเพลิง					
6. ท่านจัดซื้อรถดับเพลิงเพื่อป้องกันอัคคีภัย					
7. ท่านผลักดันให้จัดซื้อเครื่องพ่นยุงและน้ำยาฉีดยุงให้เพียงพอพร้อมปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อมีโรคไข้เลือดออกระบาด					
8. ท่านร่วมจัดหาชุดดับเพลิง ชุดป้องกันอันตรายจากสารเคมี สำหรับการปฏิบัติงานของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน					
9. ท่านเสนอให้อนุมัติงบประมาณจัดซื้อรถขนเก็บขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูล					
10. ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังขยะให้เพียงพอต่อการทิ้งขยะของประชาชน					
11. ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังดับเพลิงติดตั้งตามแหล่งชุมชนเพื่อป้องกันอัคคีภัยในชุมชน					
12. ท่านดูแล รักษา ซ่อมแซม เครื่องมือ สำหรับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย					
13. เมื่อเครื่องออกกำลังภายในชุมชนชำรุด เสียหาย ท่านจะดำเนินการซ่อมแซมแก้ไขทันที					
14. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณสนับสนุนการปฏิบัติงานของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุดหรือไม่ปฏิบัติเลย
15. ท่านร่วมจัดเวทีประชาคมเพื่อให้ประชาชนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุในชุมชน					
16. ท่านร่วมสำรวจข้อมูล สาเหตุและอัตราการเจ็บป่วย เสียชีวิตจากโรคระบาดที่เกิดขึ้นในชุมชน					
17. ท่านรวบรวมข้อมูล สถิติและสาเหตุของการเกิดอุบัติเหตุในชุมชน					
18. ท่านร่วมสังเกตการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขีรถจักรยานยนต์บนท้องถนนในชุมชนของท่าน					
19. ท่านร่วมสำรวจข้อมูลประชาชนในชุมชนที่เป็นผู้ค้า ผู้เสพยาเสพติด					
20. ท่านรวบรวมสถิติ ข้อมูลการวิ่งราวทรัพย์ ลักทรัพย์ ที่เกิดขึ้นในชุมชน					
21. ท่านร่วมสำรวจจำนวน ประเภทของ ผู้พิการ					
22. ท่านร่วมอนุมัติโครงการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมแก่ผู้พิการ					
23. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุนโครงการสำรวจชุมชนประจำตำบลตรวจตราบ้านพักอาศัยในชุมชน					
24. ท่านห้ามไม่ให้รถบรรทุกที่บรรทุกน้ำหนักเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดวิ่งบนถนนในชุมชน					
25. ท่านแจ้งเจ้าของรถบรรทุก ดูแลไม่ให้พนักงานขับรถ ทำเสยดิน หิน ทราย หล่นบนท้องถนน ซึ่งเป็นอันตรายต่อการขับขี					
26. ท่านเสนอให้ดำเนินการติดตั้งป้ายสัญญาณจราจร ป้ายบอกทางและสถานที่ในชุมชนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ					
27. ท่านเสนอให้ติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างตามถนนสาธารณะและตามสวนสาธารณะเพื่อความสะอาดปลอดภัยของประชาชน					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด หรือไม่ปฏิบัติเลย
28. ท่านดำเนินการป้องกันน้ำท่วมในชุมชนโดยเสนอให้ขุดลอก คูคลองหนองบึง เพื่อให้ระบายน้ำได้สะดวก					
29. ท่านร่วมกับประชาชนคอยตรวจสอบการจัดสร้างระบบบำบัด น้ำเสีย ท่อระบายน้ำที่ได้มาตรฐาน					
30. ท่านเสนอให้แต่งตั้งตัวแทนประชาชนร่วมเป็นคณะ กรรมการคอยควบคุมดูแลโรงงานอุตสาหกรรมที่ส่งกลิ่น เหม็น ส่งเสียงดังรำคาญแก่ประชาชน					
31. ท่านขอความร่วมมือเจ้าของตลาด ให้ทำ การล้างทำความสะอาด ตลาด ทุกวัน					
32. ท่านสั่งดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างปรักหักพัง ที่เป็น อันตรายต่อประชาชนในชุมชน					
33. ท่านร่วมตรวจสอบอาคาร สถานประกอบการ โรงงาน อุตสาหกรรมให้มีทางหนีไฟ					
การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน					
1. ท่านร่วมกำหนดมาตรการควบคุมการก่อสร้าง ต่อเติม รื้อถอน ตัด แปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคารเพื่อไม่ให้เกิดอันตราย ต่อประชาชน					
2. ท่านเสนอให้มีกำหนดมาตรการควบคุมไม่ให้ทำ การ ซ่อมแซมรถจักรยานยนต์ บนท้องถนน					
3. ท่านร่วมตราข้อบัญญัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข กำหนดค่าปรับแก่ผู้ทิ้งขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลในที่สาธารณะ					
4. ท่านร่วมกับประชาชนเสนอให้ออกข้อบัญญัติห้ามปล่อยน้ำ เสีย ของเสีย ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน					
5. ท่านร่วมออกกฎเกณฑ์การขุดดิน ถมดิน เพื่อป้องกันอันตราย แก่ประชาชน					
6. ท่านร่วมกำหนดมาตรการให้ร้านค้า ร้านอาหารในชุมชน จัดให้มีห้องสุขาสำหรับผู้พิการ					
7. ท่านร่วมออกข้อบัญญัติห้ามติดตั้งป้ายโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ก่อนได้รับอนุญาตเพื่อป้องกันการเกิดอันตราย					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด หรือไม่ปฏิบัติเลย
8. ท่านเสนอให้จำกัดน้ำหนักบรรทุก ที่วิ่งผ่านถนนในชุมชน เพื่อไม่ให้ถนนชำรุดเสียหาย					
9. ท่านร่วมออกข้อบัญญัติ ห้ามการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ยกเว้นจุดผ่อนผัน					
10. ท่านร่วมออกข้อบัญญัติห้ามเลี้ยงสัตว์ ปล่อยสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ					
11. ท่านร่วมกำหนดการส่งเสริมความปลอดภัยไว้เป็นนโยบาย					
12. ท่านเสนอให้มีการบรรจุการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไว้ในแผนพัฒนา					
การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน					
1. ท่านร่วมกับโรงเรียนในชุมชนจัดทำโครงการณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทิ้งขยะเฉพาะที่จัดเตรียมไว้					
2. ท่านเสนอให้จัดกิจกรรมเด็กไทยห่างไกลยาเสพติด					
3. ท่านร่วมกับสถานีอนามัยจัดโครงการให้ความรู้เรื่องโภชนาการที่เหมาะสม เพื่อลดภาวะความเสี่ยงต่อการเกิดโรค					
4. ท่านร่วมกับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านรณรงค์ให้ประชาชนซื้ออาหารจากร้านอาหาร ที่ได้การรับรองมาตรฐานจากสำนักงานสาธารณสุข					
5. ท่านเสนอให้จัดกิจกรรมให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุที่มีโรคเบาหวานไม่ให้รับประทานอาหารที่มีส่วนผสมน้ำตาลหรือรสหวาน					
6. ท่านร่วมจัดโครงการให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุในชุมชนเกี่ยวกับการออกกำลังกายที่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นโรคความดันเบาหวาน					
7. ท่านร่วมกับอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนประชาสัมพันธ์ให้ชาวบ้านไม่เผาไร่นาเพื่อลดการเกิดอ็อกซิเจน					
8. ท่านเสนอให้จัดโครงการประกวดหน้าบ้านสวยสะอาดตา ประชาชนปลอดภัย					
9. ท่านเสนอให้ประชาชนในชุมชนร่วมเป็นคณะกรรมการประกวดหน้าบ้านสวยสะอาดตา ประชาชนปลอดภัย					

ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด หรือไม่ปฏิบัติเลย
10. ท่านร่วมรณรงค์ให้ประชาชนปลูกต้นไม้เพื่อลดภาวะโลกร้อน					
11. ท่านเสนอแนะเกษตรกรไม่ให้ใช้สารเคมีในการทำการเกษตร เพราะทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ					
12. ท่านร่วมกับนักเรียนรณรงค์ให้ประชาชนทราบถึงอันตรายและโทษภัยของยาเสพติด					
13. ท่านให้ข้อมูลประชาชนไม่ให้ใช้สีที่ปนเปื้อนสารตะกั่ว ในการตกแต่งบ้านเรือนที่อยู่อาศัย เพราะจะทำให้เกิดอันตรายแก่ผู้อยู่อาศัยได้					
14. ท่านร่วมกับสถานีอนามัยรณรงค์และดูแลร้านค้าไม่ให้มีการขายของเล่นที่เป็นอันตรายต่อเด็ก					
15. ท่านร่วมมือกับผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม จัดกิจกรรมให้ความรู้ถึงอันตรายที่เกิดจากการปฏิบัติงานแก่ลูกจ้างพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมในชุมชน					
16. ท่านร่วมรณรงค์ให้ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ สวมหมวกกันน็อก ทุกครั้งที่ขับขี่					
17. ท่านร่วมรณรงค์ให้ผู้ขับรถยนต์คาดเข็มขัดนิรภัยทุกครั้ง ที่ขับรถยนต์					
18. ท่านร่วมกับสาธารณสุขประจำหมู่บ้านเชิญชวนประชาชน ร่วมกันกำจัดแหล่งเพาะพันธุ์ยุงเพื่อป้องกันไข้เลือดออก					
19. ท่านร่วมผลักดันให้ดำเนินการติดตั้งป้ายรณรงค์ ลด ละ เลิก อบายมุข					
20. ท่านร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัดจัดอบรมสอบใบอนุญาต ขับขึ้นรถสถานที่					
21. ท่านแจ้งข้อมูล สถิติ สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ให้ประชาชนทราบ					
22. ท่านประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้ประชาชนติดตั้งเครื่อง ตัดไฟภายในบ้าน					
23. ท่านรณรงค์ประชาสัมพันธ์ไม่ให้ประชาชนเผาป่า ตัดไม้ ทำลายป่าเพราะจะทำให้เกิดภัยแล้ง อากาศพิษ อุทกภัย					
24. ท่านร่วมจัดโครงการอบรมเพิ่มทักษะในการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมแก่ประชาชนในชุมชน					

ภาคผนวก ค

ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับรายข้อ

แสดงจำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามในการวิจัย รายข้อ

ข้อความ	จำนวนผู้ตอบ (ร้อยละ)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด หรือไม่ปฏิบัติเลย
การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน					
1. ท่านเสนอให้จัดจ้างเจ้าพนักงานสาธารณสุข เพื่อปฏิบัติงานดูแล โรคภัยแก่ประชาชน	32 (9.6)	109 (32.5)	114 (34.0)	42 (12.5)	38 (11.3)
2. ท่านจัดส่งเจ้าพนักงานสาธารณสุขไปอบรมเพิ่มทักษะการป้องกันโรคภัยในชุมชน	25 (7.5)	105 (31.3)	112 (33.4)	44 (13.1)	49 (14.6)
3. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อจัดโครงการฝึกอบรมให้ความรู้การปฏิบัติงานดูแลโรคติดต่อแก่อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน	39 (11.6)	132 (39.4)	116 (34.6)	37 (11.0)	11 (3.3)
4. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของตำรวจชุมชนประจำตำบล	35 (10.4)	105 (31.3)	116 (34.6)	60 (17.9)	19 (5.7)
5. ท่านร่วมอนุมัติโครงการฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในการฝึกการกู้ชีพกู้ภัยและการดับเพลิง	42 (12.5)	118 (35.2)	119 (35.5)	46 (13.7)	10 (3.0)
6. ท่านจัดซื้อรถดับเพลิงเพื่อป้องกันอัคคีภัย	46 (13.7)	77 (23.0)	78 (23.3)	43 (12.8)	91 (27.2)
7. ท่านผลักดันให้จัดซื้อเครื่องพ่นยุงและน้ำยาฉีดยุงให้เพียงพอพร้อมปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อมีโรคไข้เลือดออกระบาด	79 (23.6)	140 (41.8)	92 (27.5)	21 (6.3)	3 (0.9)
8. ท่านร่วมจัดหาชุดดับเพลิง ชุดป้องกันอันตรายจากสารเคมี สำหรับการปฏิบัติงานของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน	37 (11.0)	86 (25.7)	104 (31.0)	51 (15.2)	57 (17.0)
9. ท่านเสนอให้อนุมัติงบประมาณจัดซื้อรถขนเก็บขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูล	49 (14.6)	142 (42.4)	92 (27.5)	27 (8.1)	25 (7.5)
10. ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังขยะให้เพียงพอต่อการทิ้งขยะของประชาชน	61 (18.2)	140 (41.8)	78 (23.3)	33 (9.9)	23 (6.9)
11. ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังดับเพลิงติดตั้งตามแหล่งชุมชนเพื่อป้องกันอัคคีภัยในชุมชน	27 (8.1)	104 (31.0)	90 (26.9)	54 (16.1)	60 (17.9)
12. ท่านดูแล รักษา ซ่อมแซม เครื่องมือ สำหรับการปฏิบัติงานด้านความปลอดภัย	33 (9.9)	110 (32.8)	108 (32.2)	55 (16.4)	29 (8.7)
13. เมื่อเครื่องออกกำลังภายในชุมชนชำรุด เสียหาย ท่านจะดำเนินการซ่อมแซมแก้ไขทันที	36 (10.7)	107 (31.9)	111 (33.1)	44 (13.1)	37 (11.0)

ข้อความ	จำนวนผู้ตอบ (ร้อยละ)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด หรือไม่ปฏิบัติเลย
14. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณสนับสนุนการปฏิบัติงานของศูนย์ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด	60 (17.9)	116 (34.6)	112 (33.4)	42 (12.5)	5 (1.5)
15. ท่านร่วมจัดเวทีประชาคมเพื่อให้ประชาชนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุในชุมชน	50 (14.9)	136 (40.6)	112 (33.4)	30 (9.0)	7 (2.1)
16. ท่านร่วมสำรวจข้อมูล สาเหตุและอัตราการเจ็บป่วย เสียชีวิตจากโรคระบาดที่เกิดขึ้นในชุมชน	27 (8.1)	99 (29.6)	120 (35.8)	50 (14.9)	39 (11.6)
17. ท่านรวบรวมข้อมูล สถิติและสาเหตุของการเกิดอภิกภัยในชุมชน	16 (4.8)	95 (28.4)	106 (31.6)	73 (21.8)	45 (13.4)
18. ท่านร่วมสังเกตการเกิดอุบัติเหตุจากการขับขี่รถจักรยานยนต์บนท้องถนนในชุมชนของท่าน	22 (6.6)	122 (36.4)	110 (32.8)	48 (14.3)	33 (9.9)
19. ท่านร่วมสำรวจข้อมูลประชาชนในชุมชนที่เป็นผู้ค้า ผู้เสพยาเสพติด	43 (12.8)	119 (35.5)	99 (29.6)	44 (13.1)	30 (9.0)
20. ท่านรวบรวมสถิติ ข้อมูลการวิวาททรัพย์ ถักทรัพย์ ที่เกิดขึ้นในชุมชน	21 (6.3)	87 (26.0)	110 (32.8)	66 (19.7)	51 (15.2)
21. ท่านร่วมสำรวจจำนวน ประเภทของ ผู้พิการ	65 (19.4)	123 (36.7)	93 (27.8)	28 (8.4)	26 (7.8)
22. ท่านร่วมอนุมัติโครงการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้เหมาะสมแก่ผู้พิการ	41 (12.2)	103 (30.7)	124 (37.0)	32 (9.6)	35 (10.4)
23. ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุน โครงการสำรวจชุมชนประจำตำบลตรวจตราบ้านพักอาศัยในชุมชน	30 (9.0)	108 (32.2)	125 (37.3)	61 (18.2)	11 (3.3)
24. ท่านห้ามไม่ให้รถบรรทุกที่บรรทุกน้ำหนักเกินกว่าที่กฎหมายกำหนดวิ่งบนถนนในชุมชน	35 (10.4)	109 (32.5)	100 (29.9)	72 (21.5)	19 (5.7)
25. ท่านแจ้งเจ้าของรถบรรทุก ดูแลไม่ให้พนักงานขับรถ ทำเศษดิน หิน ทราย หล่นบนท้องถนน ซึ่งเป็นอันตรายต่อการขับขี่	29 (8.7)	111 (33.1)	111 (33.1)	64 (19.1)	20 (6.0)
26. ท่านเสนอให้ดำเนินการติดตั้งป้ายสัญญาณจราจร ป้ายบอกทางและสถานที่ในชุมชนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ	43 (12.8)	135 (40.3)	105 (31.3)	46 (13.7)	6 (1.8)
27. ท่านเสนอให้ติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างตามถนนสาธารณะและ	93	130	76	33	3

ข้อความ	จำนวนผู้ตอบ (ร้อยละ)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุดหรือไม่ปฏิบัติเลย
ตามสวนสาธารณะเพื่อความสะอาดปลอดภัยของประชาชน	(27.8)	(38.8)	(22.7)	(9.9)	(0.9)
28. ท่านดำเนินการป้องกันน้ำท่วมในชุมชนโดยเสนอให้ขุดลอกคูคลองหนองบึง เพื่อให้ระบายน้ำได้สะดวก	82 (24.5)	140 (41.8)	84 (25.1)	25 (7.5)	4 (1.2)
29. ท่านร่วมกับประชาชนคอยตรวจสอบการจัดสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย ท่อระบายน้ำที่ได้มาตรฐาน	30 (9.0)	102 (30.4)	128 (38.2)	50 (14.9)	25 (7.5)
30. ท่านเสนอให้แต่งตั้งตัวแทนประชาชนร่วมเป็นคณะกรรมการคอยควบคุมดูแลโรงงานอุตสาหกรรมที่ส่งกลิ่นเหม็น ส่งเสียงดังรำคาญแก่ประชาชน	26 (7.8)	115 (34.3)	104 (31.0)	58 (17.3)	32 (9.6)
31. ท่านขอความร่วมมือเจ้าของตลาด ให้ทำ การล้างทำความสะอาด ตลาด ทุกวัน	19 (5.7)	85 (25.4)	103 (30.7)	69 (20.6)	59 (17.6)
32. ท่านสั่งดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างปรักหักพัง ที่เป็นอันตรายต่อประชาชนในชุมชน	15 (4.5)	95 (28.4)	107 (31.9)	57 (17.0)	61 (18.2)
33. ท่านร่วมตรวจสอบอาคาร สถานที่ประกอบการ โรงงาน อุตสาหกรรมให้มีทางหนีไฟ	18 (5.4)	103 (30.7)	102 (30.4)	55 (16.4)	57 (17.0)
การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน					
1. ท่านร่วมกำหนดมาตรการควบคุมการก่อสร้าง ต่อเติม รื้อถอน คัด แปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคารเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	38 (11.3)	99 (29.6)	135 (40.3)	47 (14.0)	16 (4.8)
2. ท่านเสนอให้มีการกำหนดมาตรการควบคุมไม่ให้ทำ การซ่อมแซมรถจักรยานยนต์ บนท้องถนน	27 (8.1)	93 (27.8)	112 (33.4)	72 (21.5)	31 (9.3)
3. ท่านร่วมตราข้อบัญญัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข กำหนดค่าปรับแก่ผู้ทิ้งขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล ในที่สาธารณะ	40 (11.9)	117 (34.9)	102 (30.4)	57 (17.0)	19 (5.7)
4. ท่านร่วมกับประชาชนเสนอให้ออกข้อบัญญัติห้ามปล่อยน้ำเสีย ของเสีย ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน	34 (10.1)	130 (38.8)	102 (30.4)	56 (16.7)	13 (3.9)
5. ท่านร่วมออกกฎเกณฑ์การขุดดิน ถมดิน เพื่อป้องกันอันตรายแก่ประชาชน	33 (9.9)	122 (36.4)	110 (32.8)	56 (16.7)	14 (4.2)
6. ท่านร่วมกำหนดมาตรการให้ร้านค้า ร้านอาหารในชุมชน จัดให้มีห้องสุขาสำหรับผู้พิการ	17 (5.1)	98 (29.3)	115 (34.3)	50 (14.9)	55 (16.4)
7. ท่านร่วมออกข้อบัญญัติห้ามติดตั้งป้ายโฆษณา ประชาสัมพันธ์	36	114	107	61	17

ข้อความ	จำนวนผู้ตอบ (ร้อยละ)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุดหรือไม่ปฏิบัติเลย
ก่อนได้รับอนุญาตเพื่อป้องกันการเกิดอันตราย	(10.7)	(34.0)	(31.9)	(18.2)	(5.1)
8. ท่านเสนอให้จำกัดน้ำหนักรถบรรทุก ที่วิ่งผ่านถนนในชุมชน เพื่อไม่ให้ถนนชำรุดเสียหาย	38 (11.3)	119 (35.5)	101 (30.1)	55 (16.4)	22 (6.6)
9. ท่านร่วมออกข้อบัญญัติ ห้ามการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทางสาธารณะ ยกเว้นจุดผ่อนผัน	30 (9.0)	96 (28.7)	123 (36.7)	61 (18.2)	25 (7.5)
10. ท่านร่วมออกข้อบัญญัติห้ามเลี้ยงสัตว์ ปล่อยสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะ	28 (8.4)	102 (30.4)	122 (36.4)	60 (17.9)	23 (6.9)
11. ท่านร่วมกำหนดการส่งเสริมความปลอดภัยไว้เป็นนโยบาย	36 (10.7)	114 (34.0)	130 (38.8)	44 (13.1)	11 (3.3)
12. ท่านเสนอให้มีการบรรจุการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชนไว้ในแผนพัฒนา	41 (12.2)	124 (37.0)	120 (35.8)	40 (11.9)	10 (3.0)
การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน					
1. ท่านร่วมกับโรงเรียนในชุมชนจัดทำโครงการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทิ้งขยะเฉพาะที่จัดเตรียมไว้	43 (12.8)	136 (40.6)	119 (35.5)	29 (8.7)	8 (2.4)
2. ท่านเสนอให้จัดกิจกรรมเด็กไทยห่างไกลยาเสพติด	80 (23.9)	124 (37.0)	104 (31.0)	21 (6.3)	6 (1.8)
3. ท่านร่วมกับสถานีอนามัยจัดโครงการให้ความรู้เรื่องโภชนาการที่เหมาะสม เพื่อลดภาวะความเสี่ยงต่อการเกิดโรค	43 (12.8)	145 (43.3)	113 (33.7)	27 (8.1)	7 (2.1)
4. ท่านร่วมกับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านรณรงค์ให้ประชาชนซื้ออาหารจากร้านอาหาร ที่ได้รับการรับรองมาตรฐานจากสำนักงานสาธารณสุข	35 (10.4)	122 (36.4)	120 (35.8)	42 (12.5)	16 (4.8)
5. ท่านเสนอให้จัดกิจกรรมให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุที่มีโรคเบาหวานไม่ให้รับประทานอาหารที่มีส่วนผสมน้ำตาลหรือรสหวาน	41 41 (12.2)	131 131 (39.1)	121 121 (36.1)	34 34 (10.1)	8 8 (2.4)
6. ท่านร่วมจัดโครงการให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุในชุมชนเกี่ยวกับการออกกำลังกายที่ถูกวิธีเพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นโรคความดันเบาหวาน	48 (14.3)	133 (39.7)	108 (32.2)	37 (11.0)	9 (2.7)
7. ท่านร่วมกับอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนประชาสัมพันธ์ให้ชาวบ้านไม่เผาไร่นาเพื่อลดการเกิดอ็อกซิเจน	33 (9.9)	105 (31.3)	108 (32.2)	54 (16.1)	35 (10.4)

ข้อความ	จำนวนผู้ตอบ (ร้อยละ)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุดหรือไม่ปฏิบัติเลย
8. ท่านเสนอให้จัดโครงการประกวดหน้าบ้านสวยสะอาดตา ประชาชนปลอดภัย	25 (7.5)	97 (29.0)	127 (37.9)	48 (14.3)	38 (11.3)
9. ท่านเสนอให้ประชาชนในชุมชนร่วมเป็นคณะกรรมการการประกวดหน้าบ้านสวยสะอาดตา ประชาชนปลอดภัย	23 (6.9)	104 (31.0)	104 (31.0)	52 (15.5)	52 (15.5)
10. ท่านร่วมรณรงค์ให้ประชาชนปลูกต้นไม้เพื่อลดภาวะโลกร้อน	66 (19.7)	123 (36.7)	100 (29.9)	27 (8.1)	19 (5.7)
11. ท่านเสนอแนะเกษตรกรไม่ให้ใช้สารเคมีในการทำการเกษตร เพราะทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ	37 (11.0)	113 (33.7)	99 (29.6)	48 (14.3)	38 (11.3)
12. ท่านร่วมกับนักเรียนรณรงค์ให้ประชาชนทราบถึงอันตรายและโทษภัยของยาเสพติด	76 (22.7)	126 (37.6)	88 (26.3)	31 (9.3)	14 (4.2)
13. ท่านให้ข้อมูลประชาชนไม่ให้ใช้สีที่ปนเปื้อนสารตะกั่ว ในการตกแต่งบ้านเรือนที่อยู่อาศัย เพราะจะทำให้เกิดอันตรายแก่ผู้อยู่อาศัยได้	23 (6.9)	97 (29.0)	127 (37.9)	37 (11.0)	51 (15.2)
14. ท่านร่วมกับสถานีนอนมัชรณรงค์และดูแลร้านค้าไม่ให้มีการขายของเล่นที่เป็นอันตรายต่อเด็ก	30 (9.0)	100 (29.9)	112 (33.4)	43 (12.8)	50 (14.9)
15. ท่านร่วมมือกับผู้ประกอบการโรงงานอุตสาหกรรม จัดกิจกรรมให้ความรู้ถึงอันตรายที่เกิดจากการปฏิบัติงานแก่ลูกจ้างพนักงานโรงงานอุตสาหกรรมในชุมชน	23 (6.9)	91 (27.2)	121 (36.1)	60 (17.9)	40 (11.9)
16. ท่านร่วมรณรงค์ให้ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ สวมหมวกกันน็อค ทุกครั้งที่ขับขี่	44 (13.1)	124 (37.0)	112 (33.4)	52 (15.5)	3 (0.9)
17. ท่านร่วมรณรงค์ให้ผู้ขับรถยนต์คาดเข็มขัดนิรภัยทุกครั้ง ที่ขับรถยนต์	39 (11.6)	124 (37.0)	110 (32.8)	50 (14.9)	12 (3.6)
18. ท่านร่วมกับสาธารณสุขประจำหมู่บ้านเชิญชวนประชาชน ร่วมกันกำจัดแหล่งเพาะพันธุ์ยุงเพื่อป้องกันไข้เลือดออก	80 (23.9)	144 (43.0)	84 (25.1)	22 (6.6)	5 (1.5)
19. ท่านร่วมผลักดันให้ดำเนินการติดตั้งป้ายรณรงค์ ลด ละ เลิก อบายมุข	53 (15.8)	134 (40.0)	115 (34.3)	29 (8.7)	4 (1.2)
20. ท่านร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัดจัดอบรมสอบใบอนุญาตขับขี่นอกสถานที่	37 (11.0)	102 (30.4)	97 (29.0)	46 (13.7)	53 (15.8)
21. ท่านแจ้งข้อมูล สถิติ สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนน ให้ประชาชนทราบ	22 (6.6)	78 (23.3)	126 (37.6)	60 (17.9)	49 (14.6)

ข้อความ	จำนวนผู้ตอบ (ร้อยละ)				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด หรือไม่ปฏิบัติเลย
22. ท่านประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้ประชาชนติดตั้งเครื่องตัดไฟภายในบ้าน	24 (7.2)	78 (23.3)	121 (36.1)	59 (17.6)	53 (15.8)
23. ท่านรณรงค์ประชาสัมพันธ์ไม่ให้ประชาชนเผาป่า ตัดไม้ทำลายป่าเพราะจะทำให้เกิดภัยแล้ง อากาศพิษ อุทกภัย	30 (9.0)	98 (29.3)	109 (32.5)	55 (16.4)	43 (12.8)
24. ท่านร่วมจัดโครงการอบรมเพิ่มทักษะในการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมแก่ประชาชนในชุมชน	30 (9.0)	104 (31.0)	110 (32.8)	45 (13.4)	46 (13.7)

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าระดับรายชื่อ
ของการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
1.	การปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมชุมชน ท่านเสนอให้จัดจ้างเจ้าพนักงานสาธารณสุข เพื่อปฏิบัติงาน ดูแล โรคภัยแก่ประชาชน	3.16	1.124	ปานกลาง
2.	ท่านจัดส่งเจ้าพนักงานสาธารณสุข ไปอบรมเพิ่มทักษะ การป้องกันโรคภัยในชุมชน	3.04	1.154	ปานกลาง
3.	ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อจัด โครงการฝึกอบรมให้ ความรู้การปฏิบัติงานดูแล โรคติดต่อแก่อาสาสมัครสาธารณสุข ประจำหมู่บ้าน	3.45	0.949	ปานกลาง
4.	ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติงานของ ตำรวจชุมชนประจำตำบล	3.23	1.043	ปานกลาง
5.	ท่านร่วมอนุมัติโครงการฝึกอบรมอาสาสมัครป้องกันภัย ฝ่ายพลเรือน ในการฝึกการกู้ชีพกู้ภัยและการดับเพลิง	3.41	0.974	ปานกลาง
6.	ท่านจัดซื้อระดับเพลิงเพื่อป้องกันอัคคีภัย	2.83	1.404	ปานกลาง
7.	ท่านผลักดันให้จัดซื้อเครื่องพ่นยุงและน้ำยาฉีดยุงให้เพียงพอ พร้อมปฏิบัติงานได้ทันทีเมื่อมีโรคไข้เลือดออกระบาด	3.81	0.899	มาก
8.	ท่านร่วมจัดหาชุดดับเพลิง ชุดป้องกันอันตรายจากสารเคมี สำหรับการปฏิบัติงานของอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน	2.99	1.239	ปานกลาง
9.	ท่านเสนอให้อนุมัติงบประมาณจัดซื้อรถขนเก็บขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล	3.49	1.075	ปานกลาง
10.	ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังขยะให้เพียงพอต่อการทิ้งขยะ ของประชาชน	3.55	1.107	ปานกลาง
11.	ท่านร่วมอนุมัติการจัดซื้อถังดับเพลิงติดตั้งตามแหล่งชุมชน เพื่อป้องกันอัคคีภัยในชุมชน	2.95	1.230	ปานกลาง
12.	ท่านดูแล รักษา ซ่อมแซม เครื่องมือ สำหรับการปฏิบัติงาน ด้านความปลอดภัย	3.19	1.096	ปานกลาง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
13.	เมื่อเครื่องออกกำลังกายในชุมชนชำรุด เสียหาย ท่านจะ ดำเนินการซ่อมแซมแก้ไขทันที	3.18	1.137	ปานกลาง
14.	ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณสนับสนุนการปฏิบัติงานของศูนย์ ปฏิบัติการต่อสู้เพื่อเอาชนะยาเสพติด	3.55	0.974	มาก
15.	ท่านร่วมจัดเวทีประชาคมเพื่อให้ประชาชนแลกเปลี่ยน ความคิดเห็นและเสนอแนะเกี่ยวกับสาเหตุการเกิดอุบัติเหตุ ในชุมชน	3.57	0.922	มาก
16.	ท่านร่วมสำรวจข้อมูล สาเหตุและอัตราการเจ็บป่วย เสียชีวิต จากโรคระบาดที่เกิดขึ้นในชุมชน	3.07	1.109	ปานกลาง
17.	ท่านรวบรวมข้อมูล สถิติและสาเหตุของการเกิดอัคคีภัย ในชุมชน	2.89	1.105	ปานกลาง
18.	ท่านร่วมสังเกตการเกิดอุบัติเหตุจากการขับจักรยานยนต์ บนท้องถนนในชุมชนของท่าน	3.16	1.069	ปานกลาง
19.	ท่านร่วมสำรวจข้อมูลประชาชนในชุมชนที่เป็ผู้ค้า ผู้เสพ ยาเสพติด	3.30	1.127	ปานกลาง
20.	ท่านรวบรวมสถิติ ข้อมูลการวิวาททรัพย์ ลักทรัพย์ ที่เกิดขึ้น ในชุมชน	2.88	1.143	ปานกลาง
21.	ท่านร่วมสำรวจจำนวน ประเภทของ ผู้พิการ	3.52	1.129	มาก
22.	ท่านร่วมอนุมัติโครงการปรับสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยให้ เหมาะสมแก่ผู้พิการ	3.25	1.119	ปานกลาง
23.	ท่านร่วมอนุมัติงบประมาณเพื่อสนับสนุนโครงการสำรวจ ชุมชนประจำตำบลตรวจตราบ้านพักอาศัยในชุมชน	3.25	0.966	ปานกลาง
24.	ท่านห้ามไม่ให้รถบรรทุกที่บรรทุกน้ำหนักเกินกว่าที่กฎหมาย กำหนดวิ่งบนถนนในชุมชน	3.21	1.071	ปานกลาง
25.	ท่านแจ้งเจ้าของรถบรรทุก ดูแลไม่ให้พนักงานขับรถ ทำเศษ ดิน หิน ทราย หล่นบนท้องถนน ซึ่งเป็นอันตรายต่อการขับขี่	3.19	1.036	ปานกลาง
26.	ท่านเสนอให้ดำเนินการติดตั้งป้ายสัญญาณจราจร ป้ายบอก ทางและสถานที่ในชุมชนเพื่อป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ	3.49	0.944	ปานกลาง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
27.	ท่านเสนอให้ติดตั้งไฟฟ้าแสงสว่างตามถนนสาธารณะและตามสวนสาธารณะเพื่อความสะดวกปลอดภัยของประชาชน	3.83	0.976	มาก
28.	ท่านดำเนินการป้องกันน้ำท่วมในชุมชนโดยเสนอให้ขุดลอกคูคลองหนองบึง เพื่อให้ระบายน้ำได้สะดวก	3.81	0.931	มาก
29.	ท่านร่วมกับประชาชนคอยตรวจสอบการจัดสร้างระบบบำบัดน้ำเสีย ท่อระบายน้ำที่ได้มาตรฐาน	3.19	1.039	ปานกลาง
30.	ท่านเสนอให้แต่งตั้งตัวแทนประชาชนร่วมเป็นคณะกรรมการควบคุมดูแลโรงงานอุตสาหกรรมที่ส่งกลิ่นเหม็น ส่งเสียงดังรำคาญแก่ประชาชน	3.13	1.093	ปานกลาง
31.	ท่านขอความร่วมมือเจ้าของตลาด ให้ทำ การล้างทำความสะอาด ตลาด ทุกวัน	2.81	1.166	ปานกลาง
32.	ท่านสั่งดำเนินการรื้อถอนสิ่งปลูกสร้างปรักหักพัง ที่เป็นอันตรายต่อประชาชนในชุมชน	2.84	1.157	ปานกลาง
33.	ท่านร่วมตรวจสอบอาคาร สถานประกอบการ โรงงาน อุตสาหกรรมให้มีทางหนีไฟ	2.91	1.168	ปานกลาง
การกำหนดมาตรการควบคุมสิ่งแวดล้อมชุมชน				
1.	ท่านร่วมกำหนดมาตรการควบคุมการก่อสร้าง ต่อเติม รื้อถอน คัด แปลงหรือเคลื่อนย้ายอาคารเพื่อไม่ให้เกิดอันตรายต่อประชาชน	3.29	1.001	ปานกลาง
2.	ท่านเสนอให้มีการกำหนดมาตรการควบคุมไม่ให้ทำ การ ซ่อมแซมรถจักรยานยนต์ บนท้องถนน	3.04	1.090	ปานกลาง
3.	ท่านร่วมตราข้อบัญญัติตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข กำหนดค่าปรับแก่ผู้ทิ้งขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูลในที่สาธารณะ	3.30	1.065	ปานกลาง
4.	ท่านร่วมกับประชาชนเสนอให้ออกข้อบัญญัติห้ามปล่อยน้ำเสีย ของเสีย ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของประชาชน	3.35	1.000	ปานกลาง
5.	ท่านร่วมออกกฎเกณฑ์การขุดดิน ถมดิน เพื่อป้องกันอันตรายแก่ประชาชน	3.31	1.000	ปานกลาง
6.	ท่านร่วมกำหนดมาตรการให้ร้านค้า ร้านอาหารในชุมชน	2.92	1.139	ปานกลาง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
	จัดให้มีห้องสุขาสำหรับผู้พิการ			
7.	ท่านร่วมออกข้อบัญญัติห้ามติดตั้งป้ายโฆษณา ประชาสัมพันธ์ ก่อนได้รับอนุญาตเพื่อป้องกันการเกิดอันตราย	3.27	1.041	ปานกลาง
8.	ท่านเสนอให้จำกัดนำหน้ารถบรรทุก ที่วิ่งผ่านถนนในชุมชน เพื่อไม่ให้ถนนชำรุดเสียหาย	3.29	1.076	ปานกลาง
9.	ท่านร่วมออกข้อบัญญัติ ห้ามการจำหน่ายสินค้าในที่หรือทาง สาธารณะ ยกเว้นจุดผ่อนผัน	3.13	1.054	ปานกลาง
10.	ท่านร่วมออกข้อบัญญัติห้ามเลี้ยงสัตว์ ปล่อยสัตว์ในที่หรือทาง สาธารณะ	3.16	1.035	ปานกลาง
11.	ท่านร่วมกำหนดการส่งเสริมความปลอดภัยไว้เป็นนโยบาย	3.36	0.952	ปานกลาง
12.	ท่านเสนอให้มีการบรรจุการส่งเสริมความปลอดภัยในชุมชน ไว้ในแผนพัฒนา	3.44	0.955	ปานกลาง
การปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของประชาชนในชุมชน				
1.	ท่านร่วมกับโรงเรียนในชุมชนจัดทำโครงการรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนทิ้งขยะเฉพาะที่จัดเตรียมไว้	3.53	0.908	มาก
2.	ท่านเสนอให้จัดกิจกรรมเด็กไทยห่างไกลยาเสพติด	3.75	0.949	มาก
3.	ท่านร่วมกับสถานีอนามัยจัดโครงการให้ความรู้เรื่อง โภชนาการที่เหมาะสม เพื่อลดภาวะความเสี่ยงต่อการเกิดโรค	3.57	0.889	มาก
4.	ท่านร่วมกับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านรณรงค์ให้ ประชาชนซื้ออาหารจากร้านอาหาร ที่ได้รับการรับรอง มาตรฐานจากสำนักงานสาธารณสุข	3.35	0.989	ปานกลาง
5.	ท่านเสนอให้จัดกิจกรรมให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุที่มีโรค เบาหวานไม่ให้รับประทานอาหารที่มีส่วนผสมน้ำตาล หรือรสหวาน	3.49	0.918	ปานกลาง
6.	ท่านร่วมจัดโครงการให้ความรู้แก่ผู้สูงอายุในชุมชนเกี่ยวกับ การออกกำลังกายที่ถูกต้องเพื่อหลีกเลี่ยงการเป็นโรคความดัน เบาหวาน	3.52	0.960	มาก
7.	ท่านร่วมกับอาสาสมัครป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนประจำ	3.14	1.127	ปานกลาง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
	สัมพันธ์ให้ชาวบ้านไม่เผาไร่นาเพื่อลดการเกิดอัคคีภัย			
8.	ท่านเสนอให้จัดโครงการประกวดหน้าบ้านสวยสะอาดตา ประชาชนปลอดภัย	3.07	1.088	ปานกลาง
9.	ท่านเสนอให้ประชาชนในชุมชนร่วมเป็นคณะกรรมการประกวดหน้าบ้านสวย สะอาด ประชาชนปลอดภัย	2.98	1.168	ปานกลาง
10.	ท่านร่วมรณรงค์ให้ประชาชนปลูกต้นไม้เพื่อลดภาวะโลกร้อน	3.57	1.070	มาก
11.	ท่านเสนอแนะเกษตรกรไม่ให้ใช้สารเคมีในการทำเกษตร เพราะทำให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพ	3.19	1.160	ปานกลาง
12.	ท่านร่วมกับนักเรียนรณรงค์ให้ประชาชนทราบถึงอันตราย และโทษภัยของยาเสพติด	3.65	1.058	มาก
13.	ท่านให้ข้อมูลประชาชนไม่ให้ใช้สีที่ปนเปื้อนสารตะกั่ว ในการตกแต่งบ้านเรือนที่อยู่อาศัย เพราะจะทำให้เกิดอันตรายแก่ผู้อยู่อาศัยได้	3.01	1.135	ปานกลาง
14.	ท่านร่วมกับสถานีอนามัยรณรงค์และดูแลร้านค้าไม่ให้มีการขายของเล่นที่เป็นอันตรายต่อเด็ก	3.05	1.176	ปานกลาง
15.	ท่านร่วมมือกับผู้ประกอบการ โรงงานอุตสาหกรรม จัดกิจกรรมให้ความรู้ถึงอันตรายที่เกิดจากการปฏิบัติงานแก่ ลูกจ้างพนักงาน โรงงานอุตสาหกรรมในชุมชน	2.99	1.098	ปานกลาง
16.	ท่านร่วมรณรงค์ให้ผู้ขับขีรถจักรยานยนต์ สวมหมวกกันน็อก ทุกครั้งที่ขับขี่	3.46	0.937	ปานกลาง
17.	ท่านร่วมรณรงค์ให้ผู้ขับรถยนต์คาดเข็มขัดนิรภัยทุกครั้ง ที่ขับรถยนต์	3.38	0.993	ปานกลาง
18.	ท่านร่วมกับสาธารณสุขประจำหมู่บ้านเชิญชวนประชาชน ร่วมกันกำจัดแหล่งเพาะพันธุ์ยุงเพื่อป้องกัน ไข้เลือดออก	3.81	0.924	มาก
19.	ท่านร่วมผลักดันให้ดำเนินการติดตั้งป้ายรณรงค์ ลด ละเลิก อบายมุข	3.61	0.896	มาก
20.	ท่านร่วมกับสำนักงานขนส่งจังหวัดจัดอบรมสอบใบอนุญาต ขับขึ้นรถสถานที่	3.07	1.231	ปานกลาง

ข้อที่	ข้อความ	ระดับการปฏิบัติ		
		\bar{X}	S.D.	ค่าระดับ
21.	ท่านแจ้งข้อมูล สถิติ สาเหตุการเกิดอุบัติเหตุบนท้องถนนให้ประชาชนทราบ	2.89	1.119	ปานกลาง
22.	ท่านประชาสัมพันธ์เชิญชวนให้ประชาชนติดตั้งเครื่องตัดไฟภายในบ้าน	2.88	1.148	ปานกลาง
23.	ท่านรณรงค์ประชาสัมพันธ์ไม่ให้ประชาชนเผาป่า ตัดไม้ทำลายป่าเพราะจะทำให้เกิดภัยแล้ง อัคคีภัย อุทกภัย	3.05	1.153	ปานกลาง
24.	ท่านร่วมจัดโครงการอบรมเพิ่มทักษะในการป้องกันตนเองจากอาชญากรรมแก่ประชาชนในชุมชน	3.08	1.162	ปานกลาง

ประวัติผู้วิจัย

- ชื่อ – สกุล นายพล ไทยอ่อน
- ที่อยู่ 131/1 หมู่ที่ 2 ตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม
- สถานที่ทำงาน องค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม
- ประวัติการศึกษา**
- พ.ศ. 2522 สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม
- พ.ศ. 2530 สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี นิติศาสตร์บัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- พ.ศ. 2548 ศึกษาต่อระดับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ประวัติการทำงาน**
- พ.ศ. 2533 – ปัจจุบัน ทนายความ
- พ.ศ. 2543 – พ.ศ. 2546 เลขานุการสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
- พ.ศ. 2546 – พ.ศ. 2547 ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม
- พ.ศ. 2547 – ปัจจุบัน นายกององค์การบริหารส่วนตำบลสนามจันทร์ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม